

Proleter

DEVİRİMÇİ DURUŞ

Kurtuluş Devriminde Sosyalizmde

Aylık siyasal dergi

Mart 2006

Sayı: 39

Fiyatı: 1 YTL (KDV Dahil)

ABD emperyalizmi, savaşı büyütmek için yeni attraksiyonlar geliştiriyor. Bir yandan Ortadoğu'da hedefe "çaktığı" İran'ı köşeye sıkıştırmak için her yolu denerken, bir yandan da çeşitli manipulasyonlarla savaşa kitle desteği oluşturacak hamleler yapıyor.

Son ayda iyice tırmanan "karikatür krizi" bunun en etkili araçlarından biri oldu. 11 Eylül öncesinden ABD ideologları tarafından üretilen "medeniyetler çatışması" tezini güçlendirmek ve bu yolla savaşa demagojik bir temel oluşturmak için, bu krizi bilinçli bir şekilde yarattılar ve tırmandırdılar. Yeni emperyalist savaşın özellikle Ortadoğu ve Kafkaslar üzerinde yoğunlaştığı göz önüne alınırsa, savaşın "Müslüman-Hristiyan" çatışması olarak lanse edilmesinin nesnel zemini de uygundur. Böylece emperyalistler hegemonya savaşını, dinsel-kültürel bir salı ile perdelemiş, geri ve kaba halklara karşı uygarlığı temsil eden halkların demokrasi mücadelesi ne dönüştürmüş olacak ki, kendi kitlelerini yedeklemenin bundan iyi malzemesi bulunamaz.

Tabii ki, emperyalistlerin her hamlesi, karşıtını da oluşturuyor ve çoğu zaman amaçlarının da ötesinde gelişmeleri tetikliyor. Ezilen halkların başta ABD olmak üzere emperyalizme karşı artan öfke ve direnişinin, karikatür kriziyle birlikte daha da yükselmesinde olduğu gibi. Fakat son gelişmeler bir kez daha göstermiştir ki, emperyalizmin ve işbirlikçilerinin demagoji ve provokasyonlarının kitleler nezdinde yankı bulmaması için, komünist ve devrimcilerin daha etkin biçimde gerçekleri açıklamaları, yükselen tepki ve öfkeyi doğru kanallara akıtabilmeleri gerekmektedir. Aksi halde, tepkiler ne denli yoğun, direniş ne kadar büyük olursa olsun, emperyalistlerin degirmenine su taşımaktan kurtulamaz.

Emperyalizmin ve işbirlikçilerinin artan saldırılarına

MART

EYLEMLERİ

YANIT OLMALIDIR!

Emperyalizmin ve işbirlikçilerinin artan saldırılarına

MART EYLEMLERİ YANIT OLMALIDIR!

ABD Dışişleri Bakanı Rice, bir kez daha Ortadoğu turunda. Nükleer silahlar ürettiği bahanesiyle İran üzerindeki baskıları arttırmak, Filistin'de seçimi kazanan Hamas'ı kendi çizgisi doğrultusunda zorlamak ve Ortadoğu'da hegemonyasını kurmak için...

Elbette İran'ı işgal etmek, Irak'tan çok daha zor olacaktır. O yüzden olabildiğince geniş bir ittifak ağı kurmaya ve İran'ı yalnızlaştırmaya çalışmaktadır. Bir yandan İran'ı içten karıştırmak, bir yandan da uluslararası kurumların yaptırımlarıyla dize getirmeye uğraşmaktadır. Fakat her fırsatta işgal olasılığının da "masada bir seçenek" olarak durduğunu yinelemekte, aba altından sopa göstermeye devam etmektedir.

ABD, İran üzerindeki baskıları yoğunlaştırırken, üçüncü yılını tamamlayan Irak işgalinde, direniş büyüyerek sürüyor. Son seçimlerin üzerinden aylar geçmesine rağmen bir türlü hükümet kurulamıyor. İşgalden bu yana daha da körüklenen, etnik ve mezhepsel ayrımlar, Irak'ı bir iç savaşın eşiğine getirmiş durumda. En son Şii'lerin kutsal saydığı bir türbeye düzenlenen bombalı saldırı üzerine binlerce Şii, sokaklara döküldü ve Sünni camilere saldırılar başladı. ABD'nin tam hakimiyeti sağlayamadığı koşullarda, Irak'ta bir iç savaş kışkırtacağı bekleniyordu. Seçimlerden bu yana kurulmasını istediği "Ulusal Birlik Hükümeti"nin aylardır kurulamaması, direnişin artarak büyümesi karşısında, bunun fitilini ateşleme olasılığı yüksek. Son olaylar, iç savaş büyütüp Irak'ı parçalamaya kadar götürülebilir.

Bütün bunlar, ABD'nin Ortadoğu'da yeni hamleler yapmasını zorunlu kılıyor. Irak'ta bir türlü kıramadığı direniş, diğer yandan Filistin'de Hamas'ın zaferi, İran'ın ayak direyen ve meydan okuyan tutumu, ABD'yi fazlasıyla zorluyor ve savaş büyütme dışında seçenek bırakmıyor. Buna karşılık, ezilen halkların başta ABD olmak üzere emperyalizme karşı öfkesi ve direnişi büyüyor. Emperyalizm ile ezilen halklar arasındaki sallaşma derinleşiyor ve halkların zaferi yakınlaşıyor.

ABD'nin İran'ı hedefe çakarak savaş büyütme planları içinde, Türkiye'ye de önemli roller biçtiği biliniyor. İran'ın, Türkiye için de bir tehdit unsuru olduğu yönündeki propaganda artıyor. ABD, İran'a karşı kullanılmak üzere yeni üsler ve olanaklar istiyor. Bu doğrultuda gelip giden ziyaretçilerin sayısı tutulmuyor bile.

Türkiye ise, gerek karikatür krizinde gerekse Hamas olayında görüldüğü gibi "arabulucu" rolüne soyunarak, bölgedeki etkinliğini ve pazarlık gücünü artırma gayreti içinde. Fakat bu rolün de emperyalistlerden bağımsız olduğu düşünülmez. Aksine, onların politikalarını bölge halklarına empoze edebilmek için gerçek anlamda bir 'köprü' oluyor. Onlar adına telkin-

lerde bulunuyor ve iklimi uygun hale getirmeye çalışıyor.

Dış politikada böyle bir hat izlerken, içte Kürt halkına, işçi ve emekçilere dönük saldırıları artıyor. Öyle ki, Şemdinli'de cenazeyi kaldıran halkın üzerinde F-16 savaş uçaklarını uçuranlar, şimdi de Cizre'de askeri tanklarla gösteri yapıp halka gözdağı veriyorlar. Şemdinli katliamını yapanlar serbest bırakılırken, olayı protesto edenler hakkında ağır hapis istemiyle davalar açılıyor. İşçi ve emekçilerin sosyal güvenlik hakları tamamen gasp ediliyor, özelleştirme furyasıyla işsizlik rekor düzeyde çıkıyor...

Öte yandan düzenin çürümüşlüğü giderek sıkışan bir şekilde kendini kusuyor. Yolsuzluklar ve kontra faaliyetleri, öylesine ayyuka çıkmış durumda ki, mızrak çuvala sığmıyor artık. En son "Sauna Çetesi" olarak lanse edilen ekibin içinde emniyet müdüründen, ordu içindeki üst düzey rütbelilere kadar devletin kalbur üstü bürokratları yer alıyor. Sözümona bir operasyonda elden kaçırılan Yeşil'in, yaşayıp yaşamadığı hakkında devletin çeşitli kurumları birbirini yalanlayan demeçler veriyorlar. Meclisteki Şemdinli komisyonuna ifade veren bir MİT görevlisinin "hırsız evin içinde olursa, kilit işe yaramaz" itirafında olduğu gibi, her tür kontrgerilla ve çete organizasyonun bizzat devletin içinde örgütlendiği bir kez daha açığa çıkıyor.

Mart ayı, doğanın uyanışı ve yeniden filize durması gibi, toplumsal hareketin de silkinışı ve canlanmasıdır. Ortadoğu halklarının dilinde "Newroz", yani "yeni bir gün"dür. Emekçi kadınların, savaş karşıtlarının, anti-faşist güçlerin, Ortadoğu halklarının başkaldırı ve mücadele günleridir. Ezilen halklarla, işçi ve emekçilerin kol kola girerek, 1 Mayıs'a doğru yürüyüş geçiştir.

Bu yıl da Mart ayı eylemleri, emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin artan saldırılarına iyi bir yanıt olmalıdır. Çünkü bu saldırıları durduracak tek güç; ezilen halkların, işçi ve emekçilerin birliği ve mücadelesi olacaktır. Bu büyük güç, mücadelenin baharıyla birlikte harekete geçmeli ve geleceğini kendisi belirlemelidir.

Okurlara...

Merhaba,

Mart ayı, ülkemiz ve dünya devrim tarihi için, birçok önemli dönüm noktasını içinde barındıran bir aydır. Geçmişteki gurur kaynağımız olan Paris Komünü, işçi sınıfının bir devlet kurabileceğinin ilk örneğidir. 8 saatlik iş günü için mücadele eden Amerika'lı işçi kadınların bedenlerinden yükselen alevler, emekçi kadının sınıf mücadelesi içindeki vazgeçilmez yerini gösteren bir mirastır. Demirci Kawa'nın örs ve çekicinde dövülen, bir halkın ayağa kalkış mücadelesidir. 12 Mart'ta Gazi Mahallesi'nde kurulan barikatlar, yoksul emekçi halkın krizin yüküne karşı tepkisini ortaya koyduğu günleri ifade eder. Doğa için de bir diriliş ve yenilenmenin sembolüdür Mart ayı. Kıştan çıkmanın, yeraltında güneşle buluşmayı bekleyen filizlerin yükselme mevsimidir. Doğa ile mücadelenin içiçe geçişi, güneşin her ikisi için de doğuşu... Mart ayının böyle bir özelliği vardır sınıf mücadelesi açısından...

Mart ayı, Amerika'nın Bağdat üzerine ilk bombayı atışının da tarihidir... Aynı zamanda kitlelerin iradesinin 1 Mart tezkeresini meclisten geri çevirmesinin de yıldönümüdür... ABD emperyalizminin "medeniyetler çatışması" tezini güçlendirmek için yarattığı karikatür krizi, İran'a saldırılabilmek için yapılan tüm hamleler... Gelişmeler, önümüzdeki yılların tüm dünya için kanlı ve unutulmaz yıllar olacağını gösteriyor. Emperyalist savaşa karşı duruşta geleceğe onurlu bir miras bırakabilmek için önemli bir sorumluluk içerisinde olduğumuz çok açık...

2006 Martının da sınıf mücadelesi açısından emperyalizmin saldırılarına bir yanıt olabilmesi için alanlarda olacağız.

39. sayımızda da dünya ve ülkemiz gündemine dair yoğun bir gündemle karşınızdayız.

Bir sonraki sayımızda buluşmak dileği ile... Dostlukla...

39. sayıda

3	Kuruluştan Mart eylemlerine
	HEDEFLERİ FETHETMEYE!
5	Malvarlığı tartışmalarının ortaya döktükleri
6	Teke'de şimdilik geri adım atıldı
	Özelleştirmeye karşı daha büyük eylemlere hazırlanalım
7	Ailelerinden ve çocuklarından TEKEL işçilerine destek
9	Devletin çeteleşmesine yeni örnekler
	Mızrak çuvala sığmıyor
9	16 Mart'ı unutmamak
10	Emperyalist savaşa karikatür bahanesi
12	Irak'ta ya da Guantanamo'da işkencenin fotoğrafı
13	Üniversite gençliğinin örgütlenmesi-II
14	Hamas ziyareti ve yankıları
16	Hergün 8 Mart hergün kavga...
18	Kadın istihdam zirvesi
19	ABD'nin 'sonu bilinmeyen' savaşı
20	Almanya'da Liman işçilerinin grevi
21	Almanya'da hizmet sektörü bir aydır grevde
22	"Halk için savaşıyoruz"dan "çocuklarımız için yaşıyoruz"a...
24	Geleceğin Köprüsü Tarihimiz
25	Emperyalist Savaş ve Kürt Sorunu
26	TİKB(B) 4. Konferans Belgelerinden....
	Yeni emperyalist kapışma
	Uyanan Dev Çin-II

Bir kuruluş yıldönümünü daha geride bırakıyoruz. Bir yaş daha büyüdük, bir yaş daha gençleştik... Şairin dizeleriyle "biraz daha ustalaştık taşı karmakta / dostu, düşmanı ayırmakta..."

27. Kuruluş yıldönümüne, 4. Konferansımızın hedefleriyle girdik. O hedefler doğrultusunda ilk adımlarımızı attığımız bir dönemdeyiz. Bir yandan yeni alan ve bölgelere doğru açılıyor, nitel ve nicel olarak kendimizi yeniliyoruz; bir yandan da sınıf mücadelesine müdahale gücümüzü daha aktif hale getirmeye çalışıyoruz. Kuruluş kampanyamızı da bu hedefler doğrultusunda yürütüyor, o yönde görevleri önümüze koyuyoruz.

Bunların başında, işçi-emekçi direniş ve eylemlerine, daha aktif müdahale ve içeriden örgütlenme çabası geliyor. Son olarak TEKEL işçilerinin direnişine böyle yaklaşılması ve kuru-

rimiz doğrultusunda istenilen hız ve tempoya ulaşamadığımız görüldü. Bunu aşmak zorundayız. (...)

TEKEL direnişi bir kez daha gösterdi ki, komünist ve devrimci önderlikten yoksun, işçilerin kendi denetimi ve inisiyatifi altında kurulan taban örgütlerinin olmadığı eylem ve direnişler, bir biçimde yenilmeye mahkumdur. Bu işyerlerine çöreklenmiş bulunan gerici, faşist, reformist sendika ağaları, patronlarla ve hükümetle işbirliği içinde çeşitli dalaverelerle direnişleri eritiyor, söndürüyor ve bitiriyorlar. Elbette her direniş, işçi ve emekçilere bir dizi deneyim kazandırıyor. Bunlar bilince çıkarıldığı oranda bir okul işlevini görüyor. Ve her yeni direniş için, aşılması gereken bir örnek oluşturuyor, çitayı biraz daha yükseltiyor. Fakat geçmiş hatalar tekrarlandığı durumda, aynı sonuçla karşılaşmak, kaçınılmaz oluyor.

Geçtiğimiz yıl gerçekleşen SEKA ve Seydişehir direnişlerinin üzerine

İşçi ve emekçilere dönük saldırılar, önümüzdeki aylarda artarak devam edecek. Başta sağlık alanı olmak üzere özelleştirme furysı, hızından bir şey kaybetmeden sürüyor. Bununla da bağlı bir biçimde işsizlik ve açlık devasa boyutlara ulaşıyor. Egemen sınıfların emperyalist tekellerle ve kurumlarla yaptıkları anlaşmalar, ciddi bir kitle hareketiyle karşılaşmadığı sürece, bu uygulamaların derinleşerek süreceğini gösteriyor. Bu durum, sadece işçi sınıfında değil, memur, esnaf, küçük-üretici vb. tüm emekçileri tehdit ediyor ve giderek artan biçimde bu kesimleri de mücadele içine çekiyor. Ve birleşik mücadelenin zeminini güçlendiriyor.

Bu noktada egemen sınıfları en fazla rahatlatan şey, kendileri tepeden turnağa örgütlü iken, işçi ve emekçilerin mesleki-sendikal örgütlenmelerden bile yoksun olmasıdır. Varolan örgütlenmelerin ise, gerici-reformist önderlikler altında olması, kolayca satın alınabilmesidir. İşçi ve emekçiler, yıllardır bu kısıp altında ezilmekte, daha fazla sömürü ve baskı altında tutulmaktadır. Ancak her kısıpın bir patlama anı ve noktası vardır. Bu, ya bir öncü gücün önderliğinde, ya da kendiliğinden, ama bir gün mutlaka gerçekleşir. Önemli olan, bu tür süreçlerin kendiliğinden patlamalara yol açmadan doğru bir önderlik altında, işçi ve emekçiler lehine olan en elverişli zamanda gerçekleşmesi ve yürütülmesidir. Ya da kendiliğinden bir patlama gerçekleşse bile, zamanında müdahale ile doğru kanallara akıtılabilmesidir. Bizim de tüm çabamız ve hazırlığımız bu yönde olmalıdır. Bunun başarılmadığı durumlarda hareketin yenilgiye uğrama ihtimali, her zaman için daha kuvvetlidir.

Öte yandan Kürt halkı üzerinde baskılar iyice artmakta, yeniden kırıltı savaşın tüm yöntemleri devreye sokulmaktadır. Şemdinli ve Silopi'de gerçekleşen bombalama eylemlerinde kontrgerillayı açığa çıkaran ve suçüstü yakalayan halk, cezalandırılmak istenmektedir. Şemdinli duruşması, bir kez daha faşizmin adalet anlayışını en çıplak halde gözler önüne sermiştir. Suçüstü yakalanan jandarma başçavuşu ilk duruşmada tahliye edilirken, onu yakalayanlar hakkında ağır hapis cezaları istemi ile davalar açılmıştır. Keza cinayeti işleyen kontrgerilla elamanlarını Genelkurmay, "üstün hizmetlerinden ötürü" ödüllendirmiştir. Şemdinli'de cenazelerini kaldıran onbinlerce kitlenin üzerinden P-16 savaş uçaklarını uçurarak, son olarak Cizre'de tecrit karşıtı eylemler yapan kitlenin üzerine askeri tankları sürmüşlerdir.

Bütün bunlara rağmen, Kürt halkının mücadelesi durmamıştır. Devlet,

Kuruluştan, Mart eylemlerine HEDEFLERİ FETHETMEYE!

Elimize posta kanalıyla ulaşan TİKB(B) Merkezi Yayın Organı "İhtilalci Komünist" in Ocak-Şubat 2006 tarihli 52. sayısının başyazısını güncel öneminden dolayı kısaltarak yayınlıyoruz.

27. Kuruluş yıldönümüne, 4. Konferansımızın hedefleriyle girdik. O hedefler doğrultusunda ilk adımlarımızı attığımız bir dönemdeyiz. Bir yandan yeni alan ve bölgelere doğru açılıyor, nitel ve nicel olarak kendimizi yeniliyoruz; bir yandan da sınıf mücadelesine müdahale gücümüzü daha aktif hale getirmeye çalışıyoruz.

luş kampanyasının önemli bir parçası olarak ele alınması gereği üzerine durduk. SEKA direnişinde örgüt adına çıkardığımız derslerle TEKEL'e yüklenmeyi, ona uygun bir performans sergilemeyi önümüze koyduk.

İşçi Bültenimizin son sayısı da TEKEL üzerine çıktı. Bu süre içerisinde direnişin öncü gücünü oluşturan Adana ve Malatya Tekel işçileriyle doğrudan görüşme, destek ziyaretleri örgütlenme, yazılı-sözlü propaganda ile önlerini açma çabalarımız oldu. İşçi Bültenimiz buralara dağıtıldı ve büyük bir ilgiyle karşılandı. Keza, TEKEL'e dayanışma eylemlerini örgütlemek ve direnişi güçlendirmek amacıyla devrimci-demokrat kurumları biraraya getiren bir platformun kurulmasına önayak olduk.

Buna karşılık, örgütün tüm birimlerinin yüzünü TEKEL direnişine döndürmeyi başaramadık. Şemdinli'den TEKEL'e direniş ziyaretleri örgütlenme, TEKEL'in bulunduğu bölgelere ajitasyon-propaganda araçlarını daha fazla taşıma gibi koyduğumuz görevler, tam olarak yerine getirilmedi. Bunda TEKEL direnişinin erken bitmesinin de rolü oldu, fakat aslolarak halen reflekslerimizin zayıf kaldığı, hedefle-

gelen TEKEL direnişi, her ne kadar SEKA'yı aşma iddiası ile çıkmışsa da, bunu başaramamıştır. En başta taban örgütlerini kurmayarak, kendilerini sendika şubelerine teslim ederek, onun eksikliklerini tekrarlamıştır. Elbette TEKEL direnişinde henüz son sözler söylenmiş değildir. AKP hükümeti bir manevra ile direnişi şimdilik durdurmayı başarmıştır. Özelleştirme gündeme geldiği andan itibaren direnişin yeniden parlama ihtimali yüksektir. Tabii TEKEL işçisi bu süre içerisinde eksikliklerini tamamlayabilirse, bu mücadeleden zaferle çıkabilir. Yoksa önceki direnişlerin akıbetine uğramaktan kurtulamaz.

Bu direnişlerden ve sonuçlarından bizlerin de çıkarması gereken çok ders vardır. Nicel gücümüze bakmaksızın, üzerimize düşen görevleri yapmalı, direnişlerin zaferle taçlanması için öncü misyonuna uygun yoğun bir çaba içinde olmalıyız. Örgütün tüm gövdesini direnişlere çevirmeyi başarmalı, bazı birimlerimizin onunla yatıp onunla kalkmasını sağlamalıyız. Bu yönde ileriye doğru attığımız her adım, karşılığını mutlaka bulacaktır.

Kürt ulusal hareketini çeşitli biçimlerde pasifize ettiği, tasfiye ve teslimiyete sürüklediği halde, halkın mücadele dinamiklerini eritmeyi başaramamıştır. Bu noktada en büyük silahları, halklar arasına kama sokan şoven faşist propaganda ve eylemlerdir. Oysa "bir ulusu ezen bir ulus özgür olamaz!" Türk işçi ve emekçilerinin böylesine yoğun sömürü ve baskı altında tutulmasında, Kürt halkının ezilmişliğine karşı gereken duyarlılığı ve mücadeleyi yükseltmemesinin büyük payı vardır. Türk ve Kürt halklarının düşmanı birdir çünkü, kurtuluşu da birlikte mücadele ile olacaktır.

Bulunduğumuz tüm alanlarda faşist-şoven demagojiyi bertaraf edecek devrimci ajitasyon-propagandayı güçlendirmek, halklar arasındaki kardeşliği pekiştirecek, organizasyonlar ve eylemler örgütlemek, en başta gelen görevlerimizdendir. Nasıl ki, fabrika ve işyerlerinde Kürt-Türk ve diğer ulusal kökenden gelen işçi ve emekçiler birleşik hareket ediyorlarsa, semtlerde ve okullarda da birleşik hareketi örnek, faşizmin şoven propagandasına ve yaratmak istediği yapay çelişkilere, verilecek en güzel yanıtır.

Önümüzdeki süreç, bir yandan faşizmin ve sermayenin artan saldırıları, diğer yandan emperyalistlerin savaşı kızıştırma ve yaygınlaştırma girişimleri ile oldukça hareketli geçecektir. ABD, Irak'ta düştüğü baskılıktan kurtulmak, "Büyük Ortadoğu Projesi" olarak adlandırdığı yeni emperyalist savaşta yol alabilmek için bir süredir hedefe çıktığı İran ve Suriye'ye dönük tehditlerini artırmıştır. Geçtiğimiz yıl Lübnan'da arkaya arkaya gerçekleşen siyasi cinayetler ile Suriye'yi sıkıştırmış ve en sonu Lübnan'dan çıkarmayı başarmıştı. Şimdi hedef İran'dır. Nükleer silah bahanesiyle bu kez de İran'ı sıkıştırmakta, etrafındaki çemberi daraltmaktadır. Bu yönde Türkiye'ye de baskı kurmakta, İran'a dönük bu saldırı kışkıracıya Türkiye'yi de dahil etmek istemektedir. Yeni bir 1 Mart tezkeresi ile karşışmamak için de işi sıkıya almakta, en üst düzeyde görüşmeler, ziyaretler gerçekleştirmektedir. Önümüzdeki günlerde ABD Dışişleri Bakanı Rice'in yapacağı Ortadoğu turunda Türkiye'ye de geleceği söylenmektedir.

Bütün bunlar, emperyalist savaşa karşı mücadeleyi büyütmek gerektiğini ortaya koyuyor. Başını ABD'nin çektiği bu emperyalist savaşta Afganistan ve Irak'tan sonra İran saldırısına izin vermemek, Türkiye'nin bu haksız savaşta rol almasını engellemek gerekiyor. Bunun için işçi ve emekçilerin, ezilen halklarla birlikte emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin önünde barikat oluşturmaları şarttır. Savaşı durdurmanın tek yolu budur. Daha öncesi bir yana, 11 Eylül sonrası geçen son dört yıl, bu gerçeği çok açık ve somut biçimde ortaya koymuştur.

Dışta emperyalizme, içte faşizme karşı mücadeleyi yükseltmek, bunların birbiriyle olan içiçeliğini ortaya sermek için savaş ve faşizme karşı örgütlenmeyi ve direnişi büyütmek gerekmektedir. Bu noktada en küçük bir direnişin bile zaferle bitmesi büyük önem kazanmıştır. Tüm gücümüzle varolan direnişleri güçlendirmeli, yeni direniş odaklarıyla yangını büyütmeyi başarmalıyız.

Önümüz Mart ayıdır. 8 Mart "Dünya Emekçi Kadınlar Günü" ile başlayıp 21 Mart Newroz ile yükselecek olan Mart ayı eylemlerinde, olabildiğince geniş işçi, emekçi kitleleri seferber ederken, Kürt-Türk kardeşliğinin en güzel örneklerini sunmalıyız. Tüm çalışma alanlarımızda, Mart eylemlerine özel bir hazırlık yapmalı, örgütün bu doğrultuda çıkardığı "iç yazı" çerçevesinde harekete geçmeliyiz. Kuruluş kampanyamız süresince elde ettiğimiz kazanımları, Mart eylemlerine aktırmalı, oradan 1 Mayıs'a mücadele köprüsü kurmalıyız.

1. Konferansımızın hedeflerine ulaşmak açısından, Kuruluş kampanyamız ne kadar önemliyse, Mart eylemleri de bir o kadar önemlidir. Buralarda alacağımız mesafe, 1 Mayıs'a hazırlık açısından olduğu kadar, hedeflerimize uygun çalışmamız açısından da önemli bir veri olacaktır. Bu perspektif ve görev sorumluluğu ile hareket edelim ve hedeflerimizi fethetmede daha tutkulu bir caba ortaya koyalım. Örgütümüzün tüm birimlerden ve yoldaşlardan beklediği budur. O

Bir kontrgerilla cezalandırıldı

Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi, 6 Şubat 2006 tarihli bildirisiyle, "bir halk düşmanını cezalandırdığını" açıkladı. Hakan Saraylıoğlu isimli kontrgerilla, yapılan sorgusunda, Manavgat, İstanbul, Diyarbakır, Alanya, Fethiye ve Avrupa'da, kaybetme, faili meçhuller, infazlar, Yunanistan'da orman yakmaların da içinde olduğu toplam 14 operasyona katıldığını anlatıyor. Şimdiki Edirne Emniyet Müdürü ve Susurlukçu eski MİT'çi Hanefi Avcı'dan, Abdullah Çatlı ve Türkiye konsolosluk görevlilerine, Ülkü Ocağı yöneticilerinden Tansu Çiller'e, generallerden DGM savcısına kadar ilişki içinde olmadığı kesim yok. MİT, JİTEM, emniyet, CIA, MI-5, MI-6 ve Alman BND ile işbirliği içinde çalışmış.

Yapılan açıklamada, kontranın söylemlerinde geçen bir ifade, medyada "Önder BABAT'ın katili öldürüldü" şeklinde haberlerin çıkmasına neden oldu. Oysa, Hakan Saraylıoğlu, Önder BABAT'ı MHP'li bir işadının bürosundan Mustafa Başçavuş'un vurduğunu duyduğunu anlatıyor.

Yaratılan karışıklık üzerine Devrimci Hareket 12 Şubat tarihinde yaptığı ikinci açıklamada, "Önder BABAT'ın katili devlettir; faşist rejimdir." Tetikçiler açığa çıksa dahi bu durum değişmez ve hesabı sorulmuş sayılmaz. Biz onun hesabını sorma yolunda hedefimize sistemi koyduk" dedi. Kontrgerilla Hakan Saraylıoğlu'nun cezalandırılması ve anlattıklarıyla devletin bütün kurumlarından çetelere ve faşist partilere kadar kirli ilişkiler ağı içinde faşist diktatörlüğün gerçek yüzü bir kez daha görüldü.

Fatma Koyupınar'a zorla müdahale işkencesi

Gebze M Tipi Cezaevinde 9 Mayıs 2005'te ölüm orucu direnişine başlayan DHKP/C dava tutsağı Fatma Koyupınar, cezaevi idaresi tarafından 8 Şubat'ta hastaneye kaldırıldı. 12. Fidan Kalşen Ölüm Orucu Ekibinde yer alan Fatma Koyupınar, kaldırıldığı hastanede zorla müdahale işkencesi ile karşılaştı. Direnişini hastanede de sürdüren Koyupınar'ın durumu ağırlığını koruyor.

TAYAD'ın yaptığı açıklamada, "Fatma Koyupınar'ın 122. kişi olması için zorla müdahale işkence politikasına son verilmelidir. Fatma Koyupınar'ın zorla hastaneye kaldırılmasından ve yaşamından başta AKP iktidarı olmak üzere tecrite destek verenler sorumlu olacaktır" denildi.

Van'da sessiz sedasız F tipi yapıldı

Edirne, Sincan, Tekirdağ, Kandıra, Kırklar... F Tipleri ve tecrit sorunu tüm yakıcılığı ile devam ederken Van'da sessiz sedasız yeni bir F tipi cezaevi kullanıma açıldı. Van-Erciş yolu üzerinde yaklaşık 40 yıl önce kurulan Ziraat Meslek Lisesi, 2000 yılına gelindiğinde öğrencilerinden arındırıldı. Öğrenim gören öğrenciler mezun olduktan sonra da yeni öğrenci alınmadı. Lisenin arazisine talip olan Van Ticaret Borsası ile Yüzüncü Yıl Üniversitesi Ziraat Fakültesi'nin talepleri değerlendirme aşamasındayken 2001 yılında F Tipi Cezaevinin inşasına başlandı. Yapımı tamamlanan cezaevine 24 Ocak'ta sessiz sedasız sevkler yapılmaya başlandı bile... Muş E Tipi'nde bulunan 14 tutsak birbirlerinin dahi haberi olmadan Van F Tipi'ne sevk edildi.

Ancak sevklerle duyulan Van F Tipi Cezavine, ilde bulunan kitle örgütleri tepki gösterdi. Van Tutuklu Hükümlü Aileleri Yardımlaşma Derneği, DTP Van İl Başkanlığı, İHD Van Şubesi, Van Barosu Cezaevi Komisyonu konuyla ilgili olarak Adalet Bakanlığı'na Genel Müdürlüğüne başvuruda bulundu ancak kendilerine bir yanıt verilmedi.

Şemdinli'de hukuku...

Şemdinli'de kontrgerillayı suç üstü yakalayan Kürt halkı, devletin mahkemesi tarafından da yargılanmaya devam ediyor. Umut Kitabevinin bombalanmasının ardından inceleme yapıldığı sırada ateş açarak bir kişinin ölümüne neden olan Tanju Çavuş, ilk duruşmada serbest bırakıldı. Fakat kitabevine bomba atan Jitem elamanlarını yakalayanlar tutuklandı. Halkın kontrgerilla saldırısını protesto ettiği günlerde buna cesaret edemeyen devlet, aradan aylar geçtikten sonra 7 kişi hakkında tutuklama kararı çıkardı. Gerekece ise JİTEM mensuplarına ait aracı tahrip etmek ve devlet malına zarar vermektir. Hukuk, halktan yana böyle işlerken, Şemdinli dosyasında yargılanan iki astsubayın sicil dosyalarına başarı belgesi eklendiği ortaya çıktı.

Bölgede inceleme yapmak üzere kurulan Meclis İnsan Hakları Komisyonu ise olaylara dair raporunu 3 ay geçmesine rağmen yayınlamayı başaramadı. Komisyonunda yer alan CHP Diyarbakır Milletvekili Mesut Değer, "komisyonun kamuoyundaki tepkileri azaltma ve kanaatleri eritmek için kurulduğu anlaşılıyor" diye açıklama yapmak zorunda kalması, Şemdinli'nin hukuka nasıl yansıdığını da ortaya koyuyor.

Malvarlığı tartışmalarının ortaya döktükleri

Yolsuzluklar konusunda en fazla tescilli olanlar, AKP hükümetini kuranlardı. Erdoğan'ın İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanlığı sırasında kurmaylığını yapanlar, Erdoğan'la birlikte sayısız yolsuzluk soruşturmasının ve davasının da sanığı durumundaydılar. Ancak burjuvazinin o dönemki ihtiyaçları, hükümetin 'güvenilir', halk nezdinde 'ak' olmasını sağlamaktı.

Kapitalist sistemde, zengin olmanın ya da mallarını biriktirmenin yolunun emekten geçmediğini, aklı eren herkes bilir. Emeliyle geçinen, değil zengin olmak, en sıradan ihtiyaçlarını bile karşılamakta zorlanır. Ama ülkeyi yönetenlerin, bürokratların, başbakan ve parti yöneticilerinin malvarlıkları bir şekilde gündeme gelir, kamuoyunun önünde kirli çamaşırlar dökülür, tartışmalar alır başını gider. Gerek yaşanan klikler arası çatışmalar, gerekse yaklaşan seçimler ve en önemlisi de herkesin bir biçimde birbirinin pisliğini, incliğini-boncuğunu bilmesi, bu tartışmaların yaşanmasının zeminini oluşturur. Tartışmalar başlar, her şey ortaya dökülür, bunlara saçma sapan ve kimseyi inandırmayacak kadar komik gerekçeler, açıklamalar bulunur ve böylece tartışmanın merkezinde duranlar, üste çıkmanın, haklılığını(!) kanıtlamış olmanın rahatlığıyla yollarına devam ederler. Gerçekten kayda değer bir açıklamayı yapmayı ya da ortaya çıkan kirlerden dolayı bulundukları mevkiyi terketmeyi düşünen olmaz. Çarklar eskisi gibi dönmeye, birileri yine çeşitli biçimlerde vurgunlar vurmaya mal edinmeye devam eder durur.

Seçim dönemi hatırlardadır, en büyük dolandırıcılığı yapanlar, rakiplerinin kendilerinden farklı olmadıklarını bildikleri için, yaptıkları dolandırıcılıkların, yolsuzlukların namıyla propaganda çalışmaları yapıyorlardı. Genç Parti lideri Cem Uzan, Siirt'ten milletvekili seçilen Fadıl Akgündüz, namı değer Jet Fadıl, seçimlerin baş aktörleri haline gelmişlerdi. Öyle ki, Jet Fadıl, arandığı için mitinglerini telefonlarla yapıyordu. Enternasyonal bir dolandırıcı olan Uzan ise, halka "kuru fasulye-döner" dağıtarak hatırı sayılır bir oy aldı ve bu havayla güldükçe güldü. Nihayetinde burjuvazi ayyuka çıkmış bu iki

dolandırıcı şahsiyetin birisini hapse atarak bitirdi, diğerinin ise mallarına, şirketlerine el koyarak etkisiz hale getirdi.

Ancak yolsuzluklar konusunda en fazla tescilli olanlar, AKP hükümetini kuranlardı. Erdoğan'ın İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanlığı sırasında kurmaylığını yapanlar, Erdoğan'la birlikte sayısız yolsuzluk soruşturmasının ve davasının da sanığı durumundaydılar. Ancak burjuvazinin o dönemki ihtiyaçları, hükümetin 'güvenilir', halk nezdinde 'ak' olmasını sağlamaktı. Bu nedenle seçimlerin hemen arkasından AKP kadrolarına dönük olarak başlatılan tartışmaları hızla kestiler.

Son birkaç haftadır süren yolsuzluk ya da malvarlığı tartışmalarının ateşleyicisi ise Maliye Bakanı Kemal Unakıtan oldu. Unakıtan'ın Baykal'ı kast ederek Yeni Şafak gazetesinde yaptığı "bazı parti liderlerinin bankalarda milyon dolarları var" açıklamasının ardından, tartışmalar aldı başını yürüdü. Baykal, kendisinin temiz olduğunu iddia ederek, bir bir malvarlığını açıklamaya soyunurken, rakiplerinin buna cesareti olmadığını, hatta korktuklarını iddia ediyordu.

Bunu yapması şaşırtıcı değildi. Bugüne kadar, adı yolsuzluğu karışan her bürokrat, zenginliğine, edindiği mülklerin çokluğuna mutlaka bir kılıf bulmayı başarmıştı. Tansu Çiller'in mirası, Erbakan'ın yastıkaltı altınları, M. Yılmaz'ın düğün takıları, Baykal'ın avukatlık parası, Erdoğan'ın simit satması vb çok çeşitli zenginlik kaynakları vardı. Hepsinin alinteri döktüğü bir çıraklık dönemi, ya da düğün takılarından dev bir servet yapmayı başaracak kadar kıvrak bir zekası vardı nasıl olsa!

Unakıtan'ın açıklaması tam da ihalelerin, özelleştirmelerin bir oldu bittiye

getirilmeye çalışıldığı dönemde yapılmıştı. Özellikle TEKEL'in, Telekom'un, SEKA'nın ve diğer KİT'lerin bir şekilde pazarlandığı, yok pahasına verildiği süreçte, en "acemi" siyasilerin bile yapmayacakları gafflar peşpeşe geldi. İhaleler iptal edilmeye, hatta hükümetin kendi içinde bile karşı gelinmeye başlandı. Yapılan eylemliliklerin yanı sıra, kliklerin kendi aralarındaki anlaşmazlıkları da bu tartışmanın kaçınılmazlığını gösteriyordu. Galataport ihalesinden sonra, Unakıtan'ın Offer'le olan bağlantıları basının gündeminde yer almaya başladı. Kimdi bu Offer ve neden bu dönemde Türkiye'ye hücum etmişti. Sonucunda Unakıtan'ın bu şirketle bağlantıları ortaya dökülmeye başladı. Unakıtan, bu sıkışmışlık içinde Yeni Şafak'ta yayınlanan açıklamayı yaptı. Tamamen panik havasında yapılan bir açıklamaydı ve kendi partisinin de başını ağrıttı.

Unakıtan'ın AB Gıda Sanayi ve Ticaret AŞ adında bir şirketi vardır ve bu şirket adına Abdullah Unakıtan (Bakanın oğlu) Ümraniye'de kaçak villalar satın almıştı. Bu villalar SİT alanı üzerine yapılmıştı. Yine Galataport ihalesinden aldığı rüşvetin miktarı, daha önceki özelleştirmelerden aldıkları vb. gündeme geldi. Zaten İstanbul'daki belediye döneminde de AKBİL yolsuzlukları, verdikleri ihaleler bir şekilde gündemdeydi. Bu davalardan yargılanmışlar ya da yargılanmaya devam ediyorlardı. Unakıtan'ın popülarlığının bir nedeni de kendi yolsuzluklarını kılıfına uydurabilmek için özel 'Unakıtan yasaları' çıkartıyor oluşudur. Kaçak villaları için yasalar epeyce tartışılmıştı. Şimdi de piyasaya yeni çıkan Unakıtan marka pastörize yumurtalar için KDV indirimi düzenlenmesinin yapılmış olması, yüzölçüğü boyutunu gösteren çarpıcı bir örnektir.

Unakıtan'ın yaptığı bu "gaf"tan sonra başlayan malvarlığı tartışması, Erdoğan ve Unakıtan'la Deniz Baykal arasında adeta bir düelloya dönüştürüldü. Baykal, Ecevit gibi liderlerin halkın gözünde hala "temiz" imajları vardı. Sosyal demokrat partiler için her dönem şu söylenegelmiştir; "bunlar yemeyi bilmiyorlar!" Gerçekten öyle mi? Belki bu liderler yargılanmadılar ama bir şekilde en yakın arkadaşları, dostları hala yüce divanda, mahkemelerde yargılanıyorlar. Hüsamettin Özkan en yakın örnektir.

Baykal da kendisinin temiz olduğunu, alnından hiçbir leke olmadığını, mal varlığını 12 Eylül '80'den sonra avukatlıktan elde edildiğini iddia edi-

yordu. Siyaseten yasaklı olunan bir dönemde üstelik yedi yıl gibi bir süre içinde bu kadar mal nereden geldi diye sorarlar insana. Üstelik de miladi kendince milletvekili seçildiği 1973 yılı olarak koyuyor. Ondan öncesi yok. Baykal'ın eski bakanlardan Fikret Ünlü'yle ortak bir maden ocağına sahip olduğu yolundaki söylentiler, keza CHP Genel Başkanı olarak kontrol ettiği İş Bankası'nın yüzde 28'lik hissesi vb örnekler de onun durumunun diğer bürokratlardan çok farklı olmadığını gösteriyor.

Mersin'deki çiftçiye yaptığı hakaretin arkasından Erdoğan da kendi malvarlığını açıklamak zorunda kaldı. Buna göre Erdoğan adeta 'gariban' bir görünümdeydi: 50 bin YTL değerinde iki arsası, banka hesaplarında 1 milyon 361 bin YTL parası ve 120 bin de doları vardı. Bu 120 bin dolar ise oğlu Ahmet Burak Erdoğan'a ödediği borcundan sonra kalmıştı. Hatırlardadır, Erdoğan malvarlığının bir kısmını oğluna takılan takılardan elde ettiğini iddia ediyordu. Malları bu kadar açıkladılar. Oysa, Erdoğan'ın yüzölçüğü ve pişkinliği bilinmektedir. Belediye başkanlığı sırasında verdiği her ihale karşılığında aldığı paylar, bir şekilde hasıraltı edildi. Yargılandığı dosyalar en azından bir dönem için rafa kaldırıldı. AKBİL yolsuzluğu, Albayraklar'ın ihya edilmesi hep onun döneminde oldu. Gittiği her ülkede pazarlamacılık yaptı ve bu pazarlamacılığının karşılığı olarak da uçaktan saate kadar bir çok "hediye" aldı. Bütün bunları unutturmayarak çalışarak malvarlığını bu kadar kıstıltı göstermesi bir komediden ibaret kalıyor.

Yine bu ay içinde sonuçlanan Deniz Kuvvetleri Komutanı davası da yolsuzlukların ordu içinde de ne kadar boyutlu hale geldiğinin göstergesidir. Eski Deniz Kuvvetleri Komutanı Erdil'in, büyük çaplı yolsuzluklar yaptığı açığa çıkınca tutuklandı, evlerine el konuldu. Emekli olan her generalin ya da üst rütbeli bir subayın hemen hatırı sayılır bir şirkette göreve başlaması tesadüf değil. En basitinden OYAK bugün Türkiye'nin en önde gelen şirketlerinden biri durumunda. İhalelerde "milli sermaye" olduğu için parsayı toplamakta ve yabancı ortaklarına aktarmaktadır.

Orduda ya da bürokraside, devletin çeşitli kademelerine gelen kişiler, öncelikle kendi ceplerini doldurmak için uğraşıyorlar. Devletin yasaları ve uygulamaları da bunu adeta teşvik ediyor. Bu işi ifrada vardırınların, kitlelerin gözünde teşhir olmuşların içinden bazıları, zaman zaman mahkumiyet kararlarıyla karşı karşıya kalabiliyor. Ancak bunlar, buzdağının sadece görünen çok küçük bir yüzü. Çünkü sistemin kendisi kirlenmeyi en üst düzeyde yaşıyor, çarklar bu yöntemlerle dönüyor. ()

Tekel'de şimdilik geri adım atıldı

Özelleştirmeye karşı daha büyük eylemlere hazırlanalım!

AKP hükümeti işbaşına geldiğinden beri, emperyalist ve işbirlikçi tekellerin isteklerini canhıraş biçimde yerine getirmeye çalışıyor. Bunların içerisine en önemli icraatı, özelleştirme saldırıları oldu. Et-Balık, SEK, Karabük, Tüpraş, Petkim, Sümerbank vb...

İçki kısmı daha önce özelleştirilen Tekel fabrikalarının sigara kısmı için de düğmeye basıldı. Bu doğrultuda Adana ve Malatya Tekel fabrikaları kapatılacak, diğer fabrikalar da tamamen yabancı sigara üretimini göre dizayn edilerek, emperyalist ve işbirlikçi tekellere özelleştirme yoluyla satılacak.

Fabrikaların kapatılacağını öğrenen Tekel işçileri, fabrikalarını kapatılmayacaklarını söyleyerek işgal eylemini başlattılar. Devlet de hammadde yollamayıarak üretimi yapabilmeyi zeminini ortadan kaldırdı. Direniş sokaklara taşmaya, sokakları ısıtmaya, ileriye sıçramaya doğru giderken, fabrikaların kapanmayacağı söylendi, hükümetin bölge milletvekilleri tarafından. Özelleştirmeyi ateşli bir biçimde uygulayan AKP hükümeti, neden Adana ve Malatya Tekel fabrikalarını kapatmaktan vazgeçmişti? Kapatmama, özelleştirilme-yeceği anlamına mı geliyordu?

Tekel'de geri adım atmaya zorlayan nedenler

Elbette devlet, bu aşamaya birden bire gelmedi. "Kapatmayı erteliyorum" diyene kadar bir sürü manevralar denedi. Onlar da biliyordu işçilerin sessiz sedasız her şeyi kabullenmeyeceklerini. Daha önce özelleştirme yaptıkları her yerde direnişlerle, barikatlarla, çatışmalarla karşılaşmışlardı. SEKA direnişi hala hatırlardaydı. Bu yüzden cepheden saldırmayı göze alamadı. İçten eriterek direnişi kırmaya çalıştı. En başta özelleştirmeye karşı kazanımsız bilen direnişleri örnek göstererek işçiler arasında "boşuna direniyorsunuz" umutsuzluğunu yaymak istedi. "İyileştirilmiş 4C"yi işçiler arasında tartıştırdı. Sendikacılara fabrikayı satmayı önerdi. CHP devreye girerek, kendi yandaşı bir işadamına fabrikayı almayı önerdi. İçten bölme yöntemlerini devreye soktu vb...

Bütün bu yöntemler, işçiler tarafından reddedildi. İşçilerin fabrikayı terk etmeme direnişi devletin tüm manevralarına karşı sürdü. Sendikanın geri kararlarına rağmen yapılan sokak eylemleri, kitlesel ve militan geçiyordu. Malatya Tekel'in direnişine, çevre illerin Tekel işçilerinden ve bütün üreticilerinden destek eylemleri geliyordu. Yapılan mitinge on bin civarında katılım sağlanmıştı. Gerek Adana, gerek Malatya'da yapılan eylemler de polisle çatışmalı geçti. İşçilerin bastırması sonucu Tek Gıda İş sendikası bir dizi eylem kararı almak zorunda kaldı. Cılız da olsa çeşitli sektörlerden, devrimci, demokrat dergi ve kurumlardan dayanışma eylemleri yükseldi. Bu kesitte Tüpraş işçileri de eyleme geçtiler. Bütün bunlar çok güçlü eylem direniş sayılmaz. Fakat tek el işçileri güçlü direniş potansiyeli taşıyordu. Bu direniş potansiyeli ve Tüpraş işçilerinin de eyleme başlamaları, devleti korkuttu. SEKA direnişinden çıkardıkları derslerle, doğrudan saldırıp direnişi büyütmek yerine, şimdilik ertelleyerek, eriterek çözme-yi tercih ettiler. Kısaca devlet "SEKA kıvılcım, Tekel ateş topu olacak" şiarından çekindi.

Sendika ağalarının barikatı aşılmalı

Yapılan eylemler caydırıcı, hak alıcı nitelikte olmasına rağmen, direnişin büyüüp tırmanma potansiyeli, Tekel'in kapatılmasını şimdilik durdurdu. Fakat özelleştirme tehdidi Tekel'in üzerinde demoklasın kılıcı gibi sallanıyor. Bu süreyi başta Tekel işçileri olmak üzere tüm işçi sınıfının eksikliklerini görüp gidermek için kullanması gerekiyor.

Direniş süreci içerisinde esas zayıf olan yön, işçilerin kendi gücüne olan güvensizliğiydi. Sendika ağaları, daha direnişin en başında, işçiler arasında bölge milletvekillerinden, çeşitli bürokratik girişimlere kadar umut ve beklenti havası yaydılar. "Yaptığımız görüşmeler sonucu fabrika kapatılmayacak" veya "seçim olabilir" şeklinde sözlerle oyalamaya çalıştılar. Bunlar işçiler arasında belli bir etki yarattı fakat direnişe ve çatışmaya da her an hazır dılar. Sendikacıların tabanın baskısı sonucu çıkardığı eylem taktimi bunun ürünüdür. Tabii olabilecek en geri biçimlerle sınırlı tutarak: AKP il ve ilçe teşkilatları protesto edilecek, vardiya dışında kalan işçiler AKP önünde oturma eylemi yapacak, işyerlerinde çadır kurulacak, nöbet usulü açlık grevleri yapılacak, bir güne özgü bütün Tekel fabrikalarında işyerini terketmeme eylemi, tarihi belirsiz bir Ankara mitingi...

Bunların bir kısmı da yapılmadı. Mesela çadırlar açılmadı, işçilere pasif eylemler dayatılarak oyalama taktiği güttüler. Oysa daha ileri eylemler, en azından bütün Tekel fabrikalarında bir günü üretimi durdurma yapabilirlerdi.

Kendi gücüne ve örgütlülüğüne güven!

Tekel işçileri uyanıklığı elden bırakmamalı! Bugün için üretime geçmiş olabilir, ama yarının garantisi yoktur. Kaldı ki özelleştirme saldırısı; işten atılma, hakların tümünden elden gitmesi, tehdidi bertaraf edilmiş değildir. O halde bu süreyi eksiklikleri gidermek için değerlendirmek ve daha güçlü direnişlere hazırlanmak gerekmektedir.

"Kazanmak için SEKA'nın eksikliklerini aşmalıyız" demiştir Tekel işçisi. Fakat bunu ne oranda başarabilmiştir? Bunun için bir direniş komitesi olmazsa olmazdır. Taban örgütlülükleri oluşturarak, sendika ağalarının inisiyatifini kırılmadan zafer elde edilemez. Evet, Tekel işçilerinin bir direniş komitesi vardı ama işlevsizdi. Sınıf dayanışması yönüyle de önemli eksiklikleri taşıyordu. Bütün bunlar örgütlenmenin sorunlarıdır. Tekel işçileri, kendi içinde dayanışma komitesi, basın komitesi vb. taban örgütlerini çoğaltır ve sendikacılar üzerinde basınç oluştursa, direnişlerini başarıyla sürdürür ve özelleştirme saldırısını da püskürtür.

Tekel işçisi, en başta kendi gücüne güvenmeli! Ateş topu olmak için, ufkunu kendi fabrikasının kapatılması ile sınırlamamalı; bir sınıf olarak hareket etmeli! Saldırıların sadece kendilerine değil, bir bütün olarak sınıfa karşı olduğunu bilerek, böyle bir hazırlığa ve örgütlülüğe gitmelidir. Özelleştirme saldırısı, emperyalistlerin dünya ölçeğindeki saldırısıdır. Dolayısıyla özelleştirmeye karşı mücadele, emperyalizme, ücretli kölelik düzenine karşı mücadeleye dönüşmek zorunda. Tekel işçisi, "biz kazanırsak, işçi ve emekçiler kazanacak; kaybedersek, işçi sınıfı kaybedecek" diye bakmalı, bu şekilde örgütlenmelidir.

Malatya Tekel'de DSB bülteni dağıtımı ve grev ziyareti

6 Şubat'ta Tekel işçilerinin aileleriyle birlikte yapacakları yürüyüş başlamadan önce Devrimci Sendikal Birlik İşçi Bülteni, işçi lokasında işçilere dağıtıldı. İşçilerin yoğun ilgi gösterdiği bülten kısa sürede bitti. Bültenimiz gerçekten sıcak karşılandı. Çoğu işçi, o sırada orada olmayan arkadaşları için de bülten alırken, işçilerin bültenleri atmadıklarını, okuduktan sonra özenle katlayarak ceplerine koyduklarını gördük. Daha sonra görüştüğümüz gerek işyeri baş temsilcisi, gerekse de eylem komitesinden işçiler, bülteni çok beğendiklerini söyleyerek teşekkür ettiler. Bazıları da 4-C'yi hep duyduklarını fakat içeriğini bilmediklerini fakat bülten okuduktan sonra öğrendiklerini ifade ettiler. SEKA işçileriyle yapılmış röportaj ve SEKA eyleminin kazanımları ve eksiklikleri de işçilerin bayağı ilgilerini çekti.

Öğrencilerin işçi sınıfıyla dayanışması

İnönü Üniversitesi'nden 5 öğrenci arkadaşla birlikte Malatya Tekel işçilerinin direnişini selamladık. Gerçekleştirdiğimiz grev ziyaretinde, direnişin durumu üzerine işçilerle sohbet ettik. Üniversitenin tatile girmesinden hemen önce gerçekleştirdiğimiz bu ziyarete, sınav dönemi olduğu için istediğimiz katılımı sağlayamadık. Ancak böylesine güçlü bir direnişi gerçekleştiren işçilerle yaptığımız sohbet, bizim için önemliydi.

Geniş bir ziyaret örgütleyememekle beraber üniversiteli 5 arkadaşla bir ziyaret gerçekleştirdik. Onun haricinde her gün fabrikaya giderek gelişmeleri takip ediyoruz. Başbakanla yapılacak olan görüşme, rehavete yol açıyor. Özellikle sendika yöneticileri sürekli görüşmelerin olumlu geçeceği şeklinde açıklamalar yaparak direnişi gevşetiyorlar. Tekel işçileri, SEKA'yı örnek alıyor ve onu aşmayı hedefliyorlar. Benzer bir sonuçla karşılaşmamak için daha uyanık olmak, eksiklikleri tamamlamak gerekiyor.

Malatya PDD

Çocuklarından ve ailelerinden tekel işçisine destek

Tekel işçilerine yeniden 4 C dayatılıyor

TEKEL işçilerinin direnişi karşısında, AKP hükümeti, TEKEL Adana ve Malatya sigara fabrikalarının kapatılmayacağını açıklamak zorunda kalmıştı. Ama, Başbakan Tayyip Erdoğan, bu açıklamayı yaparken bile özelleştirme saldırısının devam edeceğini eklemişti. Şimdilik saldırıyı geri püskürtten işçiler eylemlerine son vermişlerdi. Ama saldırılar başka kanallardan sürdürülüyor. Yumuşak paket üretimi yapan ve makineleri buna göre olan Adana Sigara Fabrikası'na sert paket üretimi yaptırarak çok daha düşük kapasitede çalışma dayatıldı. En son olarak da işçilerin reddedip direnişe geçtikleri 4 C saldırısı yeniden gündeme getirildi. TEKEL Genel Müdürlüğü'nün çıkarttığı ve Adana Sigara Fabrikası'nın her tarafına asılan bir ilanla, gönüllü olarak 4 C uygulamasına geçmek isteyen işçilerin başvuru yapması isteniyor. Bu saldırıya karşı öfkelenen işçiler iki ay boşuna direndiklerini, gerekirse yeniden direnişe geçmeye hazır olduklarını söylüyorlar. Hükümet tarafından "işçilerin bütün haklarıyla istihdam edilmesi" olarak gösterilen 4 C tam tersine bir kölelik dayatmasından başka bir şey değildir.

4 C Neler Getiriyor?

Özelleştirme kapsamında işten atılan işçilere 4 C dayatılıyor. Nedir 4 C? 4 C, 657 sayılı Devlet Memurları Kanunu'nun 4. Maddesi C fıkrasıdır. Bu fıkra geçici personel ile ilgili düzenlemeleri içirmektedir. Bu fıkraya dayanarak, özelleştirme saldırısıyla işsiz kalanların istihdam edilmesi için bir Bakanlar Kurulu Kararı çıkartılmıştır. Bu karar tam bir kölelik dayatmasıdır. İşte 4 C'nin bazı maddeleri:

Madde 1: ... "Özelleştirme Uygulamaları Sonucunda İşsiz Kalan ve Bilahare İşsiz Kalacak Olan İşçilerin..." her halükarda bir mali yılda 10 ayı geçmeyecek şekilde 657 sayılı Devlet Memurları Kanunu'nun değişik 4. Maddesinin (C) fıkrasına göre geçici personel olarak sözleşmeli çalıştırılabilir.

Üst sınır konulmuş. Ama, alt sınır yok. Bir ay, iki ay, altı ay olabilir. Hatta, alınacak işçi sayısı da 8628 kişiyle sınırlandırıldığı için, "bu yıl size ihtiyacımız yok" denilerek hiç çalıştırmayabilir.

Madde 4: Geçici personele, bu Karar'da belirtilen ücretler dışında herhangi bir ad altında bir ücret ödenemez ve sözleşmelerine bu yolda hüküm konulamaz.

Bu kararda belirtilen ücretler üst sınırlar olup ödenecek miktarlar Kurumlarca ayrıca tespit edilir.

Burada işçi değil, devlet kendini garantiye alıyor. Ücret çalışıran kurumun keyfine bırakılırken, o ki işçiler mücadele ile ücretlerini artırır diye üst sınırı devlet zoruyla koruyor. Yeni haklar alınmasının önünü de kapatıyor.

Madde 5: Geçici personelin çalışma saat ve sürelerinin belirlenmesinde devlet memurları için tespit edilen çalışma saat ve süreleri dikkate alınır. Ancak, geçici personel kendisine verilen görevleri çalışma saatlerine bağlı kalmaksızın sonuçlandırmak zorundadır. Normal çalışma saatleri dışında veya tatil günlerinde yapacağı çalışmalar karşılığında herhangi bir ek ücret ödenmez.

Bunun adı kölelik değil de nedir? Size verilen iş bitene kadar çalışacaksınız. 16-18 saat değil belki 36 saat. Gece-gündüz tatil demeden. Bunun karşılığında da herhangi bir mesai ücreti almadan.

Madde 6: Geçici personel, istihdam edildiği sürece dışarıda kazanç getirici bir iş yapamaz.

Diyelim bir yılda iki ay çalıştırdılar. 10 ay iş vermiyor. Ama, başka bir yerde de çalışması yasak. Nedenmiş? Geçici personel devlet memuru sayılmış. Aç bir memur.

Madde 8:

a) Çalıştıkları her ay için azami bir gün ücretli izin verilebilir.

Peki asgarisi kaç gün? Ayda ancak bir gün izin alabilecekler.

b) Yıl içinde resmi tabip raporu ile kanıtlanan hastalıklar için çalıştıkları her 4 ay için 2 günü geçmemek üzere ücretli hastalık izni verilir. Rapor süresinin 2 günü aşan kısım için ücret ödenmez.

Bunun tercümesi; hastalanmak yasak. Toplama kampı gibi.

Madde 10: Geçici personelin hizmet sözleşmesinin feshinde, ihbar, kıdem veya sair adlar altında herhangi bir tazminat ödenemez.

Fabrikalarının kapatılmasını protesto etmek için yaklaşık 20 gündür işyerini terk etmeme eylemi yapan Malatya Tekel işçileri, 6 Şubat günü çocuklarının ve ailelerinin de desteklediği bir yürüyüş yaptı. Okul elbiseleriyle fabrika içindeki işçi lokaline gelen çocuklar, burada hazırladıkları dövizlerle yürüyüşe katıldılar.

İşçi lokasında toplanan yaklaşık 600 kişi, sloganlar ve dövizlerle merkez PTT'ye kadar yürüdü. Yürüyüş boyunca fabrikanın kapatılmasını protesto eden işçiler adına, merkez PTT önünde Tek Gıda İş Sendikası Doğu ve Güneydoğu Bölgesi başkanı Servet Akbudak, bir açıklama yaptı. Akbudak açıklamasında; "Fabrikanın kapatılması demek, işsizlik, sefalet ve çocukların geleceğinin gasp edilmesi demektir. Çalışanların çocukları okul çıkışında buraya gelip, anne ve babalarına destek veriyorlar. Çünkü onların da psikolojisi bozuldu. Yarın anne ve babaları işsiz kalınca, çocuklar da mağdur olacaklar" dedi. Akbudak'ın yaptığı açıklamadan sonra Tekel işçilerinin çocukları adına Lütfü Abasıoğlu da bir konuşma yaptı. Başbakanı, Maliye Bakanına seslenen Abasıoğlu, "Tekel kapatılırsa benim gibi yüzlerce binlerce çocuk nasıl okula gidecek? TEKEL'den evimize ekmek götürüyoruz. Siz şimdi ekmeğimizi kesiyorsunuz. Bu hangi vicdana sığar? Geleceğimizle oynamayın" dedi. Eylem boyunca "İş Ekmek Yoksa Barış da Yok", "Tekeli Satanı Bizde Satarız", "Direne Direne Kazanacağız", "İş, Ekmek Yoksa, Eğitim de Yok", "Malatya Uyuma Fabrikana Sahip Çık" vb sloganlar sıkça haykırıldı. Basın açıklamasından sonra işçiler tekrar yürüyerek fabrikalarına döndüler.

Malzeme nakline işçiler engel oldu

8 Şubat günü, Malatya Tekel'den Bitlis Tekel Fabrikasına götürülmek üzere kamyonlara yüklenen yedek parçalar ve malzemeler, işçilerin farketmesi üzerine, sloganlar eşliğinde indirilerek depoya götürüldü. Malzemelerin nakledilmesini fark eden işçilerin uyarısıyla olay yerine toplanan işçiler, sloganlar eşliğinde kamyonlara yüklenmiş yedek parçaları ve malzemeleri boşaltarak, fabrika deposuna taşıdılar. Daha sonra boş kamyonları fabrika dışarısına çıkartan işçiler sloganlarla mücadelelerine devam edeceklerini haykırdılar.

Malatya Tekel Fabrikası işçilerinin, başlayacak olan açlık grevi eylemi sendikanın kararıyla ertelendi. Ertelenme gerekçesi; Başbakanın Türk-İş Başkanı Salih Kılıç'la yapacağı görüşme öncesi jest olarak açıklandı. Maliye Bakanıyla yapılacak görüşmelerin sonlanmasını bekleyeceklerini ifade eden sendika yöneticileri, terk etmeme eyleminin süreceğini açlık grevi vb eylemliliklerini görüşme sonucuna göre yaşama geçirileceğini ifade ettiler.

Deri-İş Tuzla Şubesi Başkanı Hasan Sonkaya'yı JİTEM kaçırmaya çalıştı

Tuzla Organize Deri Sanayi Bölgesi'nde işçilere ve sendikacılara yönelik saldırılar yoğunlaştı.

Bir süredir devam eden Cevahir Deri işçilerinin direnişini kırmak isteyen işverenler, jandarma saldırısıyla baskıyı yoğunlaştırıyor. Defalarca jandarma saldırısına uğrayan işçiler geri adım atmadı. Bu direniş devam ederken Dünya Deri'de de direniş başladı. Deri-İş üyesi olan ve TİS imzalayan 37 işçi, iş yokluğundan fabrikanın kapandığını gerekçe gösteren işveren tarafından işten atıldı. Bunun, sendikali işçileri işten atmak için işverenin bir manevrası ol-

duğunu söyleyen işçiler direnişe geçti. Üstüste gelen direnişler nedeniyle jandarmenin Deri-İş'e dönük saldırıları da arttı. Deri-İş Sendikası Tuzla Şubesi Başkanı Hasan Sonkaya, Ocak ayı içinde JİTEM tarafından iki defa kaçırılmaya çalışıldı. En son kaçırma girişimi Sarıgazi'de yaşandı. Çevredekilerin müdahalesi üzerine kurtulan Hasan Sonkaya, kendini kaçırmaya çalışanları jandarmaya göstermesine rağmen gözaltına bile alınmadı. İçine atılmaya çalıştıkları aracın plakasını vermesine rağmen hiç bir araştırma yapılmadı. Bütün bu saldırılara rağmen deri işçilerinin direnişi sürüyor.

TÜPRAŞ'ın satışı durduruldu

Petrol rafinerisi konusunda dev bir işletme olan TÜPRAŞ'ın Koç-Shell ortaklığına devrine ilişkin Özelleştirme Yüksek Kurulu'nun kararı, Danıştay tarafından durduruldu. Petrol İş sendikası tarafından özelleştirilmesinin durdurulması için açılan davada Danıştay, ihale şartnamesindeki bazı maddelerin 4046 sayılı özelleştirme yasasına aykırı olduğuna kanaat getirerek

TÜPRAŞ'ın yüzde 51'lik hissesinin blok satışına ilişkin ihale komisyonu kararının yürütmesini durdurdu. Karar ile TÜPRAŞ'ın özelleştirilme süreci bir süreliğine de olsa ertelendi. Ancak henüz, devir işlemi iptal edilmiş değil. Bu kararın gerçekte yaşama geçmesini sağlayacak tek şey ise, TÜPRAŞ işçisinin kararlı mücadelesi olacaktır.

Galataport ihalesi iptal edildi

Dergimizin geçen sayılarında yer verdiğimiz Galataport ihalesi, Danıştay tarafından iptal edildi. Daha önce değindiğimiz gibi Karaköy'den Tophane'ye kadar olan 200 metrelik sahil şeridi ve toplam 100 bin metrekaarelik alan 50 yıllığına İsrail'i iş adamı Sami Ofer ile ortağı Mesut Yılmaz'ın yeğeni Mehmet Kutman'a kiralanmıştı. Başbakan Recep Tayyip Erdoğan ile de bir araya geldiği ortaya çıkan Ofer-Kutman ikilisi, ödeme konusunda da AKP'den büyük kolaylıklar elde etmişti. Son yılların en açık ve gizlenmeye gerek duyulmaksızın yapılan yolsuzlu-

ğu diyebileceğimiz bir satış olmuştur Galataport ihalesi... Danıştayın kararı ile ihale ve imar planı değişecek. Ancak bu kez söz konusu proje, ihaleyi alan firmanın Galataport planını yaparak, bunu uzun yıllar kullandıktan sonra devretmesi şeklinde olmayacak. İhaleyi kazanan firmaya işletme hakkı verilecek. Tüm bu kirli oyunların bir kez daha gösterdiği ise şu ki, ülkemizin tarihsel, kültürel mirasını yok etme, bunu kendi karları için kullanma konusunda burjuvazi kendi içinde sıkı bir pazarlık yürütüyor.

Emekçi semtlerden grev çadırına ziyaret

Kartalda bir araya gelen PDD, Partizan, BDSP, DHP, İşçi Gazetesi, HKM ve Emekli Sen kurum ve kuruluşlarından yaklaşık 40 kişi Tuzla'da direnişte olan deri işçileri ve 6 aydır direnişte olan Serna Seral işçilerini ziyaret ettiler.

27.02.2006 pazartesi günü saat 12:00 'da Tuzla Deri İş sendikasında direnişte olan Dünya Deri ve Cevahir Deri işçileri ziyaret edildi. Sendikaya yaklaşıldığında kortejler oluşturulup yürüyüşe geçildi. Kortejin önünde "Tuzla Deri işçileri yalnız değildir", "Yaşasın sınıf dayanışması" yazılı pankart açıldı. Yürüyüş sırasında "yaşasın sınıf dayanışması", "direne direne kazanacağız", "kurtuluş yok tek başına", "ya hep beraber ya hiç birimiz", "birlik mücadele zafer" sloganlarıyla sendika

önünde işçilerle buluştu. Kurumlar adına bir konuşma yapıldı. Daha sonra Tuzla Deri İş başkanı Hasan Sonkaya bir konuşma yaptı. Konuşmasında "örgütlü olan deri işçilerine devlet saldırıyor ama bu saldırılara deri karşı işçileri direniyor" dedi ve ziyaretten dolayı kurumlarına teşekkür etti. Ziyaret, atılan sloganlarla son buldu. Oradan Bostancı'da 6 aydır grevde olan Serna Seral işçileri ziyaret edildi. Fabrikaya yaklaşıldığında kortej oluşturularak kurumların imzası olan pankart açıldı. "Serna Seral işçileri yalnız değildir", "yaşasın sınıf dayanışması" sloganları atılarak grev çadırına gelindi. Kurumlar adına konuşma yapıldı. Grev çadırına geçilerek işçilerle sohbet edildi.

Gülsuyu PDD okurları...

DİSK'in mitinginde onbin emekçi yürüdü...

Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu (DİSK)'in düzenlediği "Yoksulluğa ve Adaletsizliğe Hayır" bölgesel mitingi, 19 Şubat günü İzmit'te gerçekleşti. Son yılların en kitlesel mitinglerinden biri olan eylem, Kocaeli ve çevre illerden yaklaşık 10 bin emekçi katıldı. İzmit Merkez Bankası önünde toplanan emekçiler, Anıtpark'a doğru yürüyüşe geçtiler. Mitinge kırmızı önlükleriyle katılan DİSK'e üye işçiler, kırmızı flamalarıyla, İzmit'in merkezinde uzun bir kuyruk oluşturdu. Görselliği ile dikkat çeken DİSK kortejinde işçilerin coşku ve kararlılığı da dikkat çekti. Mitinge, DİSK'in Birleşik Metal-İş, Genel-İş, Lastik-İş, Dev Sağlık-İş, Tekstil-Sen şubeleri kitlesel olarak katıldı. Devrimci Sendikal Birlik ise, mitingte, "Sosyal Güvence Sosyalizmde, Kahrolsun Kapitalizm" sloganının yazılı olduğu pankart ile yer aldı.

Mitingte Sosyal Sigortalar ve GSS Kanun Tasarısı temel gündemi oluşturdu. Mitingte konuşma yapan DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi, özelleştirmeler yoluyla bugüne değin 128 kuruluşta sendikali çalışan her 10 işçiden 8'inin işten atıldığını ve sendikasıylaştırma oranının yüzde 72'ye yükseldiğini ifade etti.

Bu korkunç rakamlara rağmen, işyerlerine dönük ciddi bir eylem planı ortaya koymayan DİSK, İzmit'te düzenlediği mitingle işçilerden yükselen eylem talebini bastırmaya çalıştı.

ABD'nin "şüpheliler listesi"

"Güvenlik" söylemi ile kendine bir düşman listesi oluşturan ABD emperyalizmi, ABD'de yaşayan, şüpheli gördüğü isimleri açıkladı. Washington Post gazetesi, Amerikan Ulusal Terörizmle

Mücadele Merkezi (NCTC)'nin "terör şüphelileri" sayısının tam olarak 325 bin kişiden oluştuğunu belirtti. Listenin, Amerikan Merkezi Haberalma Teşkilatı (CIA), Amerikan Federal Soruşturma Bürosu (FBI) ve başka gizli servislerden gelen raporlar doğrultusunda oluşturulduğu söyleniyor. Listede yer alan isimlerin büyük çoğunluğu ABD vatandaşı olmayanlardan oluşuyor. Amerikan insan hakları kuruluşlarının tepki gösterdiği listenin asıl listeyi oluşturmadığı da ifade ediliyor. Son dönemde 26 listenin yok edildiği belirtiliyor. Bebeklerin bile yer aldığı liste, Amerika'daki kitle hareketine karşı nasıl bir hazırlığın yapıldığını da ortaya koyuyor.

Guantanamo'da açlık grevi sürüyor

Küba'da bulunan Guantanamo üssünde Iraklı esirlerin açlık grevi devam ediyor. Açlık grevinde bulunan iki Yemenli savaş esirinin ölüm sınırında olduğu açıklandı. Tutukluların haklarını savunan Reprieve Grubunun yaptığı açıklamaya göre Yemenli tutsakların aşırı kilo ile karşı karşıyalar. Avukatlar, hücrelerde meydana gelen Eko Kampının tutsakları zorla besleme kuruluşuna dönüştürüldüğüne dikkat çekerken, açlık grevinde bulunan tutsakların sayısının resmi açıklamalardan çok daha fazla olduğunu belirttiler.

Devletin çeteleşmesine yeni örnekler

Mızrak çuvala sığmıyor

Son günlerde devletin kontrgerilla faaliyetlerini açığa vuran yeni gelişmeler yaşanıyor.

Önce, "Yeşil" adıyla bilinen Mahmut Yıldırım'ın İstanbul'da polis tarafından düzenlenen bir operasyondan kıl payı kurtulduğu haberi yayıldı. Haraç çetesi oluşturmak suçundan "Yeşil'in oğlu ile birlikte bir grup gözaltına alınmıştı. Fakat "Yeşil" son anda sırta kadem basmıştı(!)

Ardından Yeşil'in yaşayıp yaşamadığına dair çelişkili demeçler verildi. İstanbul Emniyet Müdürü, "ölmüş bir adamı niye arayayım?" derken, Emniyet Müdürlüğü Sözcüsü, "bizim kayıtlarımızda bu şahsın öldüğüne dair bir bilgi ve belge yoktur, Yeşil bize göre yaşıyor" dedi. Bu çelişkili durumu düzeltmek de İstanbul Valisi'ne düştü. Yanına İstanbul Emniyet Müdürü'nü de alan Vali, "yaşadığına ya da öldüğüne dair bilgi yok" dedi.

'90'lı yıllar boyunca bir çok "faili meçhul" kontra eylemin arkasındaki isim olan Yeşil'in Susurluk'ta açığa çıkan Abdullah Çatlı, Korkut Eken, Sedat Bucak, Mehmet Ağar, Veli Küçük'le birlikte adı sıkça geçmişti. Susurluk dosyasında, JİTEM'in kurucularından Cem Ersever'in öldürülmesi de dahil bir çok olaya karıştığı söylenerek tam 12 sayfalık özel bir yer ayrılmıştı. Fakat bu süre içerisinde Yeşil ortaya çıkmamış, hatta MİT'çi Mehmet Eymür'ün ifadesiyle öldü olarak kabul edilmişti. Oysa Susurluk olayının patlak verdiği 1996 yılından sonra da Yeşil, çeşitli Kürt illerinde görülmüştü. Yeşil'in yeniden gündeme gelmesiyle, bugüne dek 'PKK itirafçısı' olarak lanse edilen bu katilin, aslında devletin yetiştirdiği ve başından itibaren kendi birimlerinde çalıştığı da ortaya çıktı.

Yeşil'in yaşayıp yaşamadığı üzerindeki sır perdesi hala kalkmış değil. Devletin kullandığı bütün kontra elemanları gibi, devlet için tehlike haline geldiği noktada ya yok ediliyor, ya da etkisizleştiriliyor. Bu, bir dönem devlet adına pek çok üst düzey asker ve bürokratla birlikte önemli işler yapmış Yeşil gibi biri açısından çok daha geçerlidir.

Yeşil üzerindeki kargaşa sürerken, TBMM Şemdinli Olaylarını Araştırma Komisyonu'na ifade veren Emniyet İstihbarat Daire Başkanı Sabri Uzun'un "Hırsız evin içinde... Hırsız evin içinde olursa kilit işe yaramaz" sözleri bomba gibi düştü. Bu itiraf, kontrgerillanın bizzat devlet tarafından organize edildiğinin, en üst düzeyde kabulüydü. Elbette burada polis-jandarma ilişkisinin rolü vardı. Şemdinli olayları, kendi aralarındaki çelişki ve çatlakları da su yüzüne vurmuş, bu vesileyle çeşitli itiraflar da dökülmüştü.

Aynı günlerde Diyarbakır'da bir mahkeme, PKK itirafçılarının yargılandığı dosyanın, JİTEM'in jandarmaya bağlı istihbarat örgütü olduğu ve sanıklardan bazılarının "askeri personel" içinde görüldüğü dolayısıyla Askeri Mahkemeye sevkini kararlaştırmıştı. Bu karar, JİTEM'in devlet nezdinde kabulü ve resmi evraklara geçmesi yönüyle çarpıcıydı. Şemdinli olaylarının ardından Başbakan Erdoğan devletin JİTEM diye bir kurumu olmadığını söylemişti. Mahkemenin kararı, Başbakanın bu sözlerini de yalanlar niteliğindedir.

Ve son halka olarak "küre operasyonu" adıyla yapılan bir operasyonda "sauna çetesi" denilen bir grup daha yakalandı. Bunların içinde eski emniyet müdür yardımcısı, yüksek rütbeli subaylar yer alıyordu ve çete elemanları bu askeri subaylar tarafından eğitiliyordu. "Türk Mukavemet Teşkilatı" ismini kullanan çetenin Kayaş Tüneli'ni askeri eğitim için kullandığı, kaçırılan kişileri bu tünele getirerek işkence yaptıklarını, bazılarının öldürülüp oraya gömüldükleri açığa çıktı.

Sadece son bir ay içindeki gelişmeler bile, devlet içinde çetelerin haddi hesabı olmadığını, resmi-sivil üst düzey bürokratların da bu çetelerin içinde yer aldığını açıkça gösteriyor. Fakat devlet, çeteleri değil, ona karşı mücadele edenleri yargılamaya devam ediyor. Şemdinli olayları bunun son örneği oldu. Demek ki, kontrgerillayı suçüstü yakalayıp teslim etmek yetmiyor, devrimci adaleti uygulamak gerekiyor. Ne zaman ki, "ekmeği pişirip dağıtan kimse, adaleti de dağıtır" işte o zaman, adalet gerçek anlamını bulur. Ama o zamana kadar "adalet yoksa barış da olmayacak" faşist katiller, işkenceciler, ihbarcılar, devrimci adaletin solugunu hep enselerinde hissedeceklerdir.

16 Mart'ı unutmamak...

"Mart'ın 16'sında yedi can
Düştük gün ortasında yedi can
Bindallı yasemin olup yeşerdik
Faşizmin karşısında yedi can..."

Ülkemizde sivil faşist katliamlar, 70'li yılların sonunda iyice dizginlerinden boşalmıştı. O güne kadar işlenen tek tek cinayetler, toplu katliamlara dönüştü. Ve ilk provalar, yine öğrenci gençliğin üzerinde yapıldı. Bunlardan 16 Mart katliamı, en fazla bilineni ve öne çıkarılır. 16 Mart 1978 İstanbul Üniversitesi Eczacılık Fakültesi önünde atılan bomba ve kurşunlar, faşizme karşı olan herkesin üzerine yağdı. 7 öğrenci katledildi, onlarcası yaralandı.

Ardından Maraş, Sivas, Çorum vb. bir çok katliam gerçekleşecekti... O yıllarda otobüs-kahve taramaları, bombalamalar, ev ve işyeri kundaklamaları ile faşizm, sadece devrimci demokratlara değil, kendisi dışında herkese düşman olan yüzünü tüm açıklığı ile ortaya sermişti.

Doğal olarak bu katliamların öncesi vardı. Toplumsal muhalefetin yükseldiği o yıllarda, öğrenci gençlik de özerk-demokratik üniversite talebiyle anti-faşist mücadeleye katılmıştı. Üniversite gençliği ataklığı ve dinamizmi ile öne fırlamış, sivil faşistlerin boy hedefi olmuştu.

İlk önce tek tek devrimci önderleri katlede rek işe başladılar. Kitleleri öndersiz bırakmak ve korkutmak amaç. Fakat mücadele, işçi sınıfı ve diğer emekçi kesimlere de yayılarak kitlesel bir hal alınca, bu kez hedef gözetmeksizin genç-yaşlı, kadın-çocuk demeden vahşice katliamlara giriştiler. Ancak devlet destekli bu sivil faşist katliamlar, halk hareketini durdurmak bir yana, politik kutuplaşmanın hızlanmasında, anti-faşist bilincin yükselmesinde ve mücadelenin keskinleşmesinde önemli bir etken oldu.

16 Mart, öğrenci gençliğin yükselen mücadelesini durdurmak için yapılan faşist bir katliamdı. Fakat gençliğin faşizme karşı mücadelesi, bırakalım gerilemesini, daha da yaygın-

laştı, büyüdü. Sadece öğrenci gençlik açısından da değil, işçi ve emekçilerin faşizme karşı öfkesini daha da biletti, mücadele daha şiddetli biçimler alarak yükseldi.

16 Mart, tüm halkın faşizmi lanetlediği bir gün halini aldı. Üniversite ve liselerde boykotlar, sokak gösterileri, görkemli cenaze törenleri ile, faşizme karşı mücadeleyi bir üst noktaya sıçrattı. DİSK, 16 Mart katliamı üzerinden aldığı bir kararla 20 Mart günü, tüm işyerlerinde iki saat işi durdurarak 'faşizme ihtar eylemi' düzenledi. Bu yönüyle 16 Mart, bir öğrenci katliamına, işçi sınıfının tepkisini ortaya koyduğu çok önemli tarihsel olay oldu.

Bugün de bir çok üniversitede sivil faşist saldırılar yaşanıyor. En son Muğla'da meydana gelen saldırılar, devletin şoven histerisinin bir parçası. '90'lı yıllardan bu yana gelişen Kürt ulusal hareketi ile birlikte sivil faşist saldırılar, '80 öncesinden farklı olarak bu kez Kürt-Türk yapay çelişmesini kışkırtmak, halkların kardeşliğini hançerlemek için devreye sokuldu. Üniversitelerde de bu doğrultuda bir çok faşist saldırı ve cinayet gerçekleşti.

16 Mart'ın yıldönümünde, bugün halen süren sivil faşist saldırılara karşı mücadele bayrağı yükseltilmelidir. 16 Mart'ı unutmamak ve 16 Mart şehitlerine sahip çıkmak; sivil faşist piyonların arkasındaki güçleri bilerek, faşizme karşı mücadeleyi o bütünlük içinde kavrayıp yürütmektir. Geçmişin faşizme karşı mücadele deneyimlerinden öğrenmek, devrim ve sosyalizm mücadelesiyle kopmaz bağlarını kurmaktır.

16 Mart'ı unutmadık, unutturmayacağız!...

16 Mart şehitleri ölümsüzdür!...

16 Mart 1978'de İstanbul Üniversitesi'nde yaşanan katliamın bir görgü tanığının anlatımı:

1. ve II. Milliyetçi Cephe Hükümeti döneminde kaydı silinen devrimci öğrenciler, CHP azınlık hükümeti döneminde kayıtlarını tazelediler. İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nde kayıtlarını tazeleyen 50-60 kadar devrimci öğrenci vardı. Bu öğrenciler, faşistler tarafından sürekli tehdit edildikleri için okul çıkışlarında, grup halinde ve 'polis kordonu'nda çıkıyorlardı. Polis, sözde öğrencilerin güvenliğini sağlıyordu.

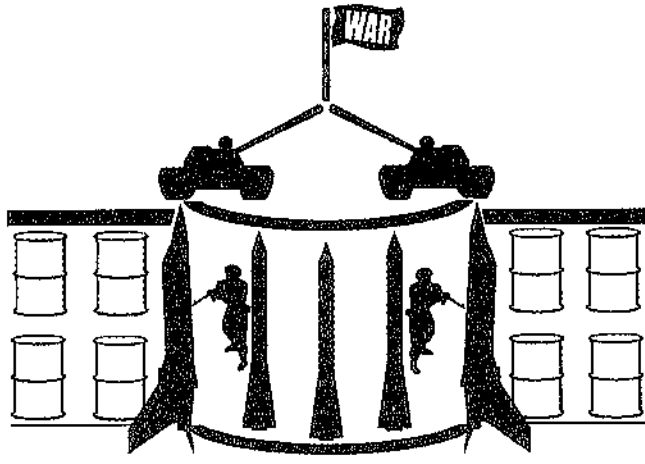
16 Mart günü polis kordonu yoktu. Kapıda sürekli duran ekipler de yerinde değildi. Okulun kapısında pusuya yatmış faşistlerden biri, "Kahrolsun Komünistler!" deyip elindeki bombayı kalabalığın ortasına attı. Bomba patladığında ortalık kan gölüne dönmüştü. Faşistlerden diğeri ise, elindeki makineli ile ayakta kalanlara ateş açtı. Sonra Kapalı Çarşı'ya doğru kaçtılar. Ben tesadüfen yara almamdan kurtuldum.

16 Mart davası... Ne sanık ne de tanık var

16 Mart 1978'de İstanbul Üniversitesi Merkez Kampüsü önünde 7 öğrencinin öldürüldüğü, 41 kişinin de yaralandığı katliamın üzerinden 28 yıl geçti. Katliamla ilgili İstanbul 1 No'lu Sıkıyönetim Mahkemesi'nde açılan davada, dönemin İstanbul Ülkü Ocakları Başkanı Orhan Çakıroğlu, daha sonra milletvekili olan Mehmet Gül, Ahmet Hamdi Paksoy, Sıddık Polat yargılandı. Yargılama sonunda sanıklar beraat etti. 1992 yılında katliamın sanıklarından Zülküf İso'tun bir başka sanık Latif Aktı tarafından öldürülmesi, katliamı yeniden gündeme getirdi. İso'tun ailesi, oğulları ile birlikte Aktı, Sıddık Polat ve polis Mustafa Doğan'ın katliama karıştığını belirtti. Zamanasımına az bir süre kala 1995'te yeniden eski polis Mustafa Doğan ve Latif Aktı'nın 7'şer kez idam istemiyle yargılanmalarına başlandı. Davanın müdahil avukatı Cem Alptekin, dönemin İçişleri Bakanı Hasan Fehmi Güneş ile faşist Lokman Kondakçı arasındaki görüşmenin bant çözümlerini delil olarak sunduğu için yargılandı ve beraat etti. Şimdi de 6. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülen davada ne sanık ne de tanık var...

Emperyalist savaşa

karikatür bahanesi

Kriz, ABD emperyalizminin en çok istediği şeyi, 'Doğu-Batı bloklaşmasını' tetiklemiştir. 11 Eylül ile birlikte başlayan savaşın temel argümanı 'Medeniyetler Çatışması'dır. Hristiyan Batı'nın, Müslüman Doğu'ya karşı savaşı olarak lanse edilmiştir bu savaş. Ve bütün bu süre boyunca bu argümanların kitlelerde yankı bulması istenmiş, bunun için çok çeşitli demagojik bombardıman yapılmıştır.

Danimarka'da, 30 Eylül 2005'te Jyllands-Posten gazetesi, İslamiyet'in peygamberi Hz. Muhammed'in karikatürlerini yayınladı. Bu karikatürlerin siparişini, karikatür çizerlerine, Danimarkalı yazar Kare Bulu-itgen, İslamiyet'le ilgili yazacağı kitabı için vermişti. O tarihlerde karikatürler ne ilgi çekmişti, ne de herhangi bir tepkiyle karşılaşmıştı.

Aradan beş ay geçtikten sonra, Ocak ayının sonundan itibaren, bu karikatürlere ilk tepkiler gelmeye başladı. Tepkilerin gelmesiyle birlikte, karikatürlerin "düşünce özgürlüğü" çerçevesinde olduğunu savunan Avrupa ülkelerinin gerici, faşist gazeteleri, peş peşe aynı karikatürleri yayınlamaya başladılar. Norveç, Fransa, İtalya, İngiltere, Almanya, Hollanda vb. ülke gazeteleri, hükümetleri, "düşünce özgürlüğünü savunuyoruz, ama insanların duygularını rencide etmemek gerekir" açıklamaları yapıpkları halde, bombayı ateşlemeyi sürdürdüler. Elbette bu, ateşlemeyi, emperyalistlerden, kendi hükümetlerinden ya da koşullardan bağımsız hiçbir gazete gerçekleştiremezdi.

Yayınlanan 12 tane Hz. Muhammed karikatüründe, peygamber, Usame Bin Ladin'e benzetilmiş, üstüne bomba bağlayan biri olarak gösterilmiş, bu biçimde Müslümanlar, "terörist" ilan edilip, Bush'un 11 Eylül sonrası başlattığı "Haçlı seferleri"nin psikolojik boyutuna yeni destekler yaratmışlardı. Karikatürlerin peşpeşe yayınlanması bilinçli bir tercihti. Karikatürü ilk yayınlayan gazete "özürler" dilerken, Fransa'da aynı karikatürü yayınlayan France Soir gazetesinin yazı işleri müdürü işinden atılırken, atılan bombanın hengamesini yoksul emekçi halklar, keyfini ise emperyalistler yaşıyordu.

Ocak ayının sonundan itibaren

peşpeşe eylemler başladı. Ortadoğu ülkeleri başta olmak üzere, Avrupa, Avustralya, Amerika'da tepkiler büyüdü, sokak eylemlerine ve konsolosluk binalarını yakmaya kadar ilerledi ve eylemler belli periyotlarla devam etti. Başlangıçtaki eylemlerde, Danimarka, Norveç ve AB'nin kendisi ilk hedefler olarak göze çarpıyordu. Sonrasında ise, giderek artan bir biçimde eylemlerin hedefine ABD çakılmaya başlandı. En 'sakin' eylemlerde bayrak yakmakla yetiniliyordu. Ancak eylemler, konsolosluk yakılması, çeşitli emperyalist ülke kurumlarının basılıp dağıtılması boyutuna kadar yükseldi. Eylemlerde Ocak ve Şubat ayında, Afganistan'da 25, Somali'de 2, Pakistan'da 1 kişi, Nijerya'da 15 kişi öldü, onlarca kişi yaralandı. Dünyanın birçok yerinde, müslümanlar eylemlerini artırdı. Bu eylemler halen sürüyor.

Türkiye'de de ilk başta cılız olan tepkiler, gün geçtikçe büyüdü, büyütüldü. Erzurum, Diyarbakır, Konya, İstanbul vb. illerde gösteriler düzenlendi. Trabzon'da Santa Maria papazı Andera Santore'nin bir genç tarafından öldürülmesi (başlangıçta olayın karikatürlerle bağlantısı olduğu yolunda haberler çıktı, sonradan konu unutturuldu) Avrupa'da da yankı uyandırdı.

Emperyalistler, bir taraftan göstermelik bir biçimde eylemleri bittirmeye çalışıyormuş gibi davranıyordu. "Medeniyetler Kucaklaşması"nın şu anki yürütücüleri Türkiye ve İspanya başbakanlarının, bildiri yayınlamaları, "sükunet" çağrısı yapmaları; Kofi Annan, Blair, Berlusconi, Bush, kim varsa peşpeşe açıklamalarda bulunmaları, karikatürleri yayınlayan kimi Avrupa gazetelerinin özürler dilemeleri vb. bunun göstergesiydi. Bu özürler devam ederken, internet sitelerin-

den anketler yapılmaya devam ediyor, karikatürler herkesin gözüne sokuluyor, kar malzemesi haline getiriliyordu. Amerika'daki Metrosby adlı faşist bir şirket Hz. Muhammed'in karikatürünü tişörtlere basarak, "düşünce özgürlüğü"ne destek vermek için 19 dolardan satışa çıkarıyordu.

Bir taraftan da eylemlerin artması için her tür provakasyon, kışkırtma ve teşvik yapıyordu. Mesela İtalyan bir Bakan, eylemlerin en fazla yükseldiği, artık ölümlerin gündeme gelmeye başladığı bir dönemde, karikatürlerin çizili olduğu tişört giyerek kameraların karşısına çıkıyordu. Keza, burjuva basının haber bültenleri, "eylemler giderek büyümeye devam ediyor" ifadesini özel olarak öne çıkartıyor, adeta "eylemleri büyütün" talimatı veriliyordu. İnternet sitelerinden anketler yapılarak karikatürler herkesin gözüne sokuluyordu.

Kriz neyin ürünüdür?

Karikatürlerin yayınlandığı tarih Eylül 2005 iken, bunlara karşı tepkilerin ortaya çıkmasının Ocak 2006 olması, yaşananların nasıl bir perde arkasının olduğunu düşündürmeye iten en baştaki etkenlerden biridir. İlk yayınlandığında kimsenin haberi olmadı ve kimse tepki de göstermedi. Ancak müslüman kitlelerin tepki göstermelerini isteyen birileri, sonrasında bu karikatürleri kendisine malzeme olarak kullandı.

Genel olarak dini konuları mizaha malzeme yapmak, bu kadar boyutlu tepkileri yaratmaz. Ancak özel olarak peygamberin konu alınması, müslümanların en hassas olduğu konunun hedefe çakılmasıdır. Biraz da 'teşvik' edildiğinde, bu konu üzerinden bu kadar büyük

bir kıyametin kopması şaşırtıcı değildir. Bu nedenle, bu eylemlerin gündeme geldiği döneme ve nesnel koşullara bakmak gerekir.

ABD emperyalizmi, 2005'in sonlarından itibaren İran'ı hedef tahtasına çıkarıyor. ABD, Irak'ta yaşadığı sıkışmayı İran'la açmak, savaşın yeni cephesini İran'a taşımak için seferber olmuş durumda. Tıpkı Irak savaşından önce olduğu gibi, İran savaşını başlamadan önce de çeşitli 'kanıtlar' yaratmaya, nükleer silahlardan bahsetmeye, 'kararlı' bir 'özgürlük savaşçısı' olarak dünya üzerindeki görevlerini hatırlatmaya çalışıyor; ve bütün bunlarla birlikte savaşı destekleyen bir kamuoyu yaratmaya uğraşıyor.

Ancak ABD emperyalizminin işi, bugün dünden çok daha zor. Irak savaşının bu kadar uzun sürmesi; 'kanıt' diye ortaya konulan şeylerin hiçbir geçerliliğinin olmadığı kesinleşmesi; Amerikan halkının savaş nedeniyle ödemek zorunda kaldığı maddi ve insani bedellerin giderek ağırlaşmakta ve zorlaşmakta oluşu; Irak'ta sıradan halka dönük ve cezaevlerindeki işkence ve vahşet ve bunun yarattığı kitle tepkisi; Irak'taki direnişin oluşturduğu, giderek büyüyen işgal karşıtlığı vb. etkenler, ABD'nin yeni hamlesini oldukça zorlaştıran etkenlerdir.

Diğer taraftan, ABD için bu yeni hamleyi mutlaka gerçekleştirmek, savaşın yeni cephesini açmak, tartışmasız bir zorunluluktur. Aksi bir tutum, emperyalist hegemonya yarışında bir adım geriye düşmesi, yenilgiyi kabullenmesi ve rakip emperyalistlere meydanı boş bırakması anlamına gelecektir. Bu da emperyalizmin ve hegemonya yarışının doğasına aykırı bir tutum olacaktır ki, ABD için kabul edilemez bir şeydir. Bu nedenle, savaşın

her aşamasında, bağımsız politika izleyemeyecek durumda olan kimi emperyalistleri kendisine yedekleyebilmek, kamuoyunun desteğini arkasına alabilmek, savaş yönündeki istek ve yönelimleri güçlendirmek için çeşitli hamleler yaptı, yapıyor.

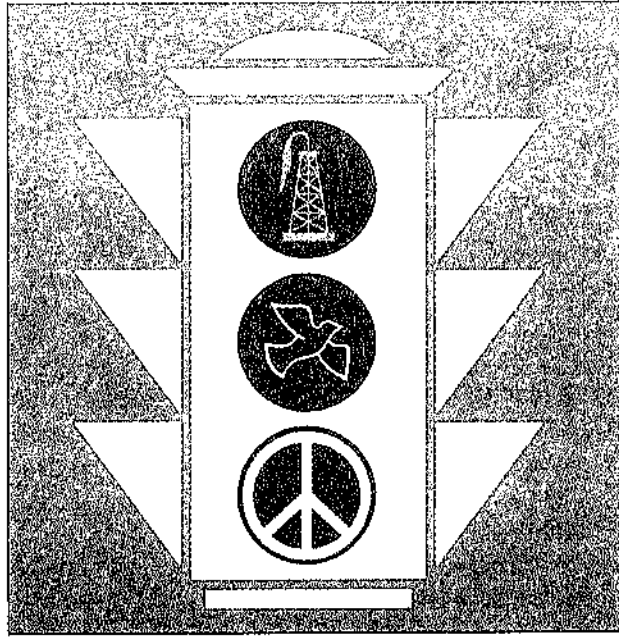
Savaş cephesini büyütmek

Ortaya zorla çıkartılan karikatür krizinin yarattığı etkileri de bu kapsamda değerlendirmek gerekir. Kriz, ABD emperyalizminin en çok istediği şeyi, 'Doğu-Batı bloklaşması' tetiklemiştir. 11 Eylül ile birlikte başlayan savaşın temel argümanı 'Medeniyetler Çatışması'dır. Hristiyan Batı'nın, Müslüman Doğu'ya karşı savaşı olarak lanse edilmiştir bu savaş. Ve bütün bu süre boyunca bu argümanların kitlelerde yankı bulması istenmiş, bunun için çok çeşitli demagojik bombardıman yapılmıştır. Ancak Amerikan halkında bile ortaya çıkan Irak direnişine karşı ilgi ve destek, bu argümanların kitleler tarafından benimsenmesinin önündeki en büyük engeldir. Irak direnişini bitirerek bu sempatiyi ve halklar arasındaki yakınlaşmayı ortadan kaldırmak mümkün olmadığı için, halkların arasına kamu sokmanın başka yöntemlerini bulmak gerekiyordu; işte karikatür krizi, tam da bu ihtiyacın karşılığı olarak piyasaya sürülmüştür.

Son bir aydır, artık Müslüman kitleler, 'Batı'ya karşı daha tepkili ve öfkeli. Avrupa ve Amerika'daki kitleler ise, Müslümanların bu tepki ve eylemleri karşısında bir kenetlenme ihtiyacı duymaktadırlar. Giderek ve ölçsüzce büyüyen, üstelik onlara insanın ölmesiyle sonuçlanan bu eylemleri durdurma, bu kalabalığın yıkıcı öfkesinden kurtulma isteği, bu kenetlenmeyi yaratmaktadır. Bugün artık, Avrupa ve Amerika'daki kitleler, Müslüman halkları kendisine karşı düşman, kendisi için büyük bir tehlike olarak görme yolunda hızla ilerlemektedir. Bu durum, savaş karşıtlarının seslerinin cılızlaşmasına, kitlelerin kendi hükümetlerinin savaş yanlısı politikalarını desteklemede onları daha istekli hale gelmesine, en azından nötrleşmesine neden olmaktadır.

Politika ABD emperyalizmine aittir ve onu güçlendirmektedir. Bu noktada karikatürlerin Avrupa'da yayınlanmış olması yanıltıcı bir etki yaratmamalıdır.

Savaşın ilk zamanlarında ABD karşıtı saflarda duran Almanya ve Fransa, bir yıla yakın bir zamandır, giderek ABD ile yakınlaşan bir çiz-

gi izlemektedirler. Her iki ülke de çeşitli etkenlerden dolayı, bağımsız politika izleyememekte, emperyalist hegemonya savaşında başa geçememektedirler. Geçmişten gelen kimi ekonomik, siyasi ve askeri yönden eksiklikleri, emperyalist savaşının önderliğini yapmalarını engellemektedirler. ABD ve Çin arasında yaşanan kamplaşmada, ilk zamanlarda Rusya ile birlikte Çin'in yanında bir blok oluşturmuşlardı. Fakat savaşın giderek keskinleşen, rekabetin giderek sertleşen yüzü, onları yeni ve daha kalıcı tercihlere zorladı. Kendileri için de büyük bir tehlike oluşturarak büyüyen ve gelecekte getireceklerinin belirsizliği fazla olan Çin yerine, eski ve bildik olan düşman (yani ABD) belki de daha güvenilir görünmeye başladı. Bu nedenle, bu aşamada saflar hala kesinleşmiş son şeklini almanakla birlikte, giderek artan bir biçimde ABD emperyalizmine yakınlaşmaya başladılar. Almanya'da yaşanan hükümet değişikliği ve Schröder'in yerine Merkel hükümetinin kurulması, Fransa'da giderek artan faşist baskılar, bunun en temel göstergeleridir.

Avrupalı emperyalist ülkeler kendi saflarını ABD'nin savaşından yana koymaya başladılar. Ancak Avrupalı kitlelerde savaş karşıtlığı daha derin, daha güçlüydü. Bu nedenle Avrupalı kitleleri savaşın tarafı haline getirmek, Avrupa ordularının savaşa katılması aşamasında tepkileri zayıflatmak daha büyük bir önem taşıyordu. Karikatür krizi sırasında, Müslüman kitlelerin tepkilerinin büyük oranda Avrupa'ya yönelmesi, konsolosluklar ve bayraklar gibi, devletlerin en önemli kurumlarına saldırıların yaşanması, emperyalistlerin işini kolaylaştıran bir etken oldu. Avrupa'da kitlelerin Müslümanlara karşı korku ve tedirginlikleri, savaşa dönük destekleri artış gösterdi.

Politika ABD emperyalizmine aittir ve onu güçlendirmektedir. Bu noktada karikatürlerin Avrupa'da yayınlanmış olması yanıltıcı bir etki yaratmamalıdır.

Bu yanıyla da savaş cephesini büyütmeyi amaçlayan emperyalist politikaların başarıya ulaştığını söyleyebiliriz.

'Düşünce' ve 'özgürlük' üzerine

Karikatür kriziyle tartışmaya açılan bir konu da "düşünce özgürlüğü" oldu. Düşünce özgürlüğü adeta bir sakız haline getirildi. "Düşünce özgürlüğü"nü sınırları tartışılıp durdu. Hiçbir dönem, "düşünce özgürlüğü"nü ağızına almayanlar, bu vesileyle basının susturulması, gösteri özgürlüğünün yasaklanması vb. gündeme getirdiler.

Özellikle Avrupa Birliği ülkelerinde son yıllarda artan bu tarz tartışmaların amacı, elbette ki, halkın bilgi alma hakkını ya da hassas duygularını düşünmeleri değil, kitleleri daha çok kışkırtma ve politikalarına yedekleme kaygısıdır. 11 Eylül saldırıları başladıktan kısa bir süre sonra, basına uygulanmaya başlanan sansür hala sürmektedir. Irak'taki direnişin büyümesine rağmen, emperyalist ülkelerdeki Irak haberlerinin küçülmesi hatta bazı kanallardan tümden silinmesi bunun göstergesidir. Ne zaman ki, gerçekler ve direniş sansürleri yıkıp geçer, o zaman kitlelerin haberi olur. Mesela ABD'de ve İngiltere'de asker cenazeleri gelmeye başlayınca, kitleler tepkilerini büyüttüler ve savaşa olan desteklerini çektiler.

Emperyalistlerin 'düşünceye' de 'özgürlüğe' de hiç tahammülü olmadığını sayısız örnekleri vardır ve bunlar 11 Eylül'den bu yana giderek artmaktadır. ABD'de 11 Eylül'den bu yana tartışılmakta olan ve son dönemde de meclisten geçirilmeye çalışılan 'Yurtseverlik yasası' bunun örneklerinden biridir. Keza İngiltere'den Avustralya'ya kadar, dünyanın her tarafında pek

çok ülke yeni yasalar çıkardılar ve özgürlükleri kısıtlayıcı, kitlelerin düşüncelerine ve hareketlerine ağır prangalar vuran uygulamalara geçtiler. Avrupa'da gösteri yapan öğrencilerin üzerine ateş açmalar, çiftçilerin üzerine tankları sürmeler, sokak ortasında insanları öldürmeler, Irak'ta yapılan işkenceler, dünyanın her tarafında açılmış gizli CIA işkencehaneleri, toplama kampları vb. olaylar, yakın zamanda yaşanmış ve ilk akla gelen örneklerdir.

Emperyalizm, kitlelerin düşünmemesinden de özgürleşmesinden de korkar, çünkü her ikisi de emperyalizmin geleceğini tehdit eden unsurlardır. Ancak emperyalizm, kitlelerin önemsedikleri kavramları, kendi çıkarlarını yerine getirmede demagoji malzemesi olarak kullanır. Şimdi yaşanan da budur.

2005 yılının Ocak ayında, ikinci kez kazandığı başkanlık seçimleri üzerinden konuşmasını yapan ABD Başkanı Bush, konuşmasını 'özgürlük' kavramı üzerine oturtmuştu. 2001 yılında 11 Eylül saldırılarının arkasından gündeme gelen temel kavram 'önleyici vuruş konsepti' idi. Bu kavram çok eskiyip kitleler nezdinde teşhir olunca, 2005 yılından itibaren savaş politikalarının temel argümanı olarak 'özgürlük' ve 'özgürleştirme' kavramlarını kullanmaya başladılar. Bugün yaşanan karikatür krizinde bu kavramın kullanılması da bu yönüyle şaşırtıcı değil; ABD emperyalizminin savaşa dönük genel yaklaşımıyla uyumludur.

* * *

Eylemler, giderek artmakta, artırmaktadır. Bu eylemler, aynı zamanda son birkaç yıldır kitlelerde emperyalizme karşı giderek büyüyen tepkinin patlamasıdır. Savaşın vahşeti, saldırganlığın şiddeti, genel olarak kitleler nezdinde emperyalistlere karşı öfkeyi büyüttü. Bu yanıyla eylemlerin belli bir anti emperyalist yön taşıdığını söylemek mümkündür. Ancak tehlikeli olan, bu eylemlerin dinci gericiğin önderliğinde, dinci gericiğin güçlendirecek tarzda ve başka dinden halklara düşmanlık tohumları ekecek biçimde yapıyor olmasıdır. Ve çoğu yerde bizzat emperyalistlerin işbirlikçileri tarafından yönlendirilmesidir.

Oysa, kitlelerin tepki ve öfkesi, genel olarak emperyalizmin savaş politikalarına yöneltilmeli, savaş karşıtı cephe büyütülmelidir. Bu olmadığı koşulda, tepkiler, emperyalist savaş politikalarına yedeklenmekten kurtulamaz. O

Irak'ta ya da Guantanamo'da; İŞKENCENİN FOTOĞRAFI

Önce İngiliz askerlerinin Irak'ta gösteri yapan çocukları ne kadar vahşi bir biçimde dövüldüklerini izledik televizyonlarda. Arkasından yeni Ebu Garip fotoğrafları sardı ortalığı. Devamında Guantanamo'nun aklanması ve meşrulaştırılması faaliyeti yürütüldü basın yayın organlarında. Bunların hepsi de, son birkaç yıldır çok daha yoğun bir biçimde karşılaştığımız işkence gerçeğinin yeni görüntüleri, yeni kanıtlarıydı.

Ortaya çıkan işkence olayları, gerçekte yaşananların son derece sınırlı bir bölümüdür. Basit bir protesto eylemine katılan çocuklara, gerçek ve vahşi bir kinle saldıran İngiliz askerleri, daha etkili bir eylem karşısında, vahşetin dozunu da

artırmaktadırlar. Ebu Garip fotoğrafları, bir süre önce teşhir edilen fotoğrafların adeta devamı gibidir. Önceden yayınlanan işkencelerden çok daha saldırgan, çok daha vahşi, çok daha kötüdür. İşkenceyi yapan ABD askerleri ise, göstermelik cezalar almış isimler olarak hala hafızalarımızdaki tazeliğini korumaktadır.

İsmi Ebu Garip kadar kötü ünlü, ABD'nin en önemli işkence merkezlerinden biri olan Guantanamo askeri üssü ise, yapılan televizyon programlarıyla geldi gündeme. Birleşmiş Milletler ve Avrupa Parlamentosu, ABD'nin Guantanamo işkence merkezini kapatmasını istedi. ABD'nin uluslararası yasaları hiçe sayarak hiçbir suçlama getirmeden ve yargı önüne çıkarmadan alıkoyduğu yaklaşık 500 kişinin serbest bırakılmasını da istedi. Bunun üzerine, ABD yönetimi çeşitli ülkelerin işbirlikçi basın kuruluşlarından bir heyet oluşturdu ve Guantana-

mo'yu basına açtı. Yapılan işkencelerin, katliamların ve aynı zamanda direnişlerin açlık grevlerindeki tutuklulara müdahalelerin, tutuklular üzerinde tıbbi deneyler yapan modern Mengele'lerin gösterilmediği programda, ABD kendisini meşrulaştırmaya çalıştı. Guantanamo'nun kapatılması isteğini kesin bir dille reddeden ABD emperyalizmi, vahşi ve terörist yüzünü saklamak için temiz havluları, top sahasını vb gösterdi. Ama orada estirilen terör o kadar boyutluydu ki, tüm manevralarına rağmen bunu başarmaya gücü yetmedi.

Basına bir biçimde yansıyan işkenceler, ne kadar sistemli bir vahşetin sürdürüldüğünü göstermek için yeterlidir. Afganistan ve Irak'ta ABD emperyalizmi, direnişin büyüklüğü karşısında yıldırıcı bir güç oluşturabilmek için, insan aklına gelmeyecek, insan bilincinde yer almayacak kadar boyutlu işkence ve katliam yöntemleri kullanılmaktadır. İşkenceyle öldürülüp çöpe atılan Iraklılar, helikopterden nehre atılan canlı tutuklular, kurşuna dizilenler, babasını konuşturmak için işkence yapılan çocuklar, en üst düzeyde aşağılamaya, tecavüze, saldırganlığa maruz bırakılan kadınlar... bu liste o kadar uzun ki.

Bütün bunları ABD emperyalizmi, direnişi bitirebilmek, hakimiyetini sağlayabilmek, karşısındaki insanları tam anlamıyla teslim alabilmek için yapıyor. Ama ne yaparsa yapsın başarıya ulaşamıyor. Çünkü karşısında emperyalist işgale karşı direnen, yapılan her işkence ve katliamdan sonra intikam yeminleri eden bir halk var. Tek tek insanlar, kimi zaman yığılıca kapılabilir. Ama halkın direnişini yoketmesi, halkı teslim alması mümkün olmuyor. Direniş her geçen gün büyüyor. Saldırıya uğrayanlar daha güçlü savaşmaya başlıyor, yakınlarının karşılaştığı vahşeti görenler daha fazla mücadeleye katılıyor, intikam almak için her biri bedenini bir bombaya çeviriyor. Kadın-erkek, yaşlı-çocuk demeden insanlar ABD karşıtı cepheyi büyütüyor. İşgal askerleri kimi zaman onlarca direnişçiye birden öldürebiliyor; ancak karşılarındaki koskoca bir halk direnişidir, bütün bir halkı birden öldürmesi ise mümkün değildir.

İşkencenin bir yüzü vahşet ise, bir yüzü de direnmedir. Basında hep vahşi yüzü öne çıkartılıyor. Ancak bu fotoğraflar, kitlelerin işgale karşı kinini, direnme kararlılığını büyütüyor. Yıldırarak bir yana, direnme gücünü ve azmini büyütüyor. Olması gereken de budur.

Tarih işkenceyi yapanlar tarafından değil, onlara direnenler tarafından yazılacaktır. Çekilen vahşet fotoğrafları, gerçekte direnişi büyütme fotoğraflarıdır.

ABD ordusunun Ebu Garip raporu

2003 yılının son aylarında Ebu Garip cezaevinden işkence fotoğrafları tüm dünyaya yayıldığında, insanlık, yaşadığımız yüzyılın unutulmaz tanıklarından biri ile yüzyüze gelmişti. ABD emperyalizminin hedeflerini, Büyük Ortadoğu Projesi ile tüm bölgeye nasıl bir kader çizdiğini somutlamıştı bu fotoğraflar.

Tüm dünyada emperyalist savaş karşıtlarını ayağa kaldıran işkence fotoğrafları, ABD Ordusunun gündemine oldukça geç girdi. Amerikan Savunma Bakanlığı, Ebu Garip'teki görüntülerle ilgili olarak 17 askeri görevden aldı, 7 askeri mahkemeye sevk etti. Charles Graner 10, er Ylndie England 3 yıl hapse mahkum oldu. Hapishane müdürü General Janis Karpinski'nin rütbesi albaylığa düşürüldü. Tüm bu önlemler, işkence fotoğraflarının daha da büyüttüğü savaş karşıtı tepkiyi biraz olsun azaltabilmek içindi. Yoksa ne Ebu Garip'teki işkenceler bitti ne de Guantanamo'daki uygulamalar son buldu.

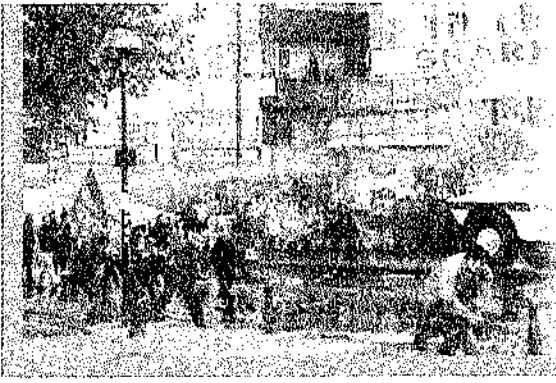
İşkencelerle ilgili son açıklamalardan biri yine ABD Ordusundan geldi. Geçtiğimiz ay içerisinde İngiliz The Guardian gazetesi, ABD ordusunun Ebu Garip raporunu yayımladı. Raporda, cezaevindeki işkence dehşetini yaşayanların sayısı binlerle ifade ediliyor. ABD Ordusuna göre, Ebu Garip Cezaevi'nde Iraklı tutsaklara işkence yapılırken çekilen fotoğraf sayısı bin 325. Cezaevindeki işkence sadece fotoğraflanmakla kalmamış, tutsaklar işkence görürken 93 adet video kaydı yapılmış. ABD Ordusunun raporunda, cinsel taciz ve tecavüz olayları bir tez daha teyid ediliyor. Cezaevinde 660 adet porno fotoğraf çekildiği belirtiliyor. ABD askerlerinin bir diğer uygulaması da Iraklı mahkumları çıplak soyarak, birbirleriyle cinsel ilişkiye girmeye zorlamak. Bu şekilde çekilen fotoğraf sayısı ise 29'u buluyor.

Ebu Garip'teki uygulamalar, bugüne kadar dünya kamuoyuna işkence olaylarıyla yansımıştı. Ancak ABD ordusunun bu son raporunda cezaevinde işkence ya da başka şekillerde öldürülen tutsaklara ait veriler de bulunuyor. Ölümü şüpheli bulunan Iraklı tutsaklara ait fotoğraf sayısı 546.

ABD ordusunun Ebu Garip raporunda, işkence mağdurlarının toplam sayısı hakkında net bir bilgi verilmiyor. Raporda yer alan veriler sadece fotoğraflanmış ya da görüntülenmiş olaylara dayanıyor. Bunun ötesi ise tahmin bile edilemiyor.

Cezaevindeki işkence, cinayet ve tecavüz olaylarını belgeleyen bu kanıtların 18 Ekim-30 Aralık 2003 tarihleri arasında çekildiği belirtiliyor. Yani binlerce kayıt, sadece 2.5 ay gibi kısa bir süre içinde elde edilmiş!

ÜNİVERSİTE GENÇLİĞİNİN ÖRGÜTLENMESİ-II

Örgüt biçimleri üzerine

Günümüzde üniversite gençliğinin yaşadığı çok çeşitli sorunlar var. Bireyselleşme, yabancılaşma, dinci gericilikten reformizme kadar her türden burjuva ideolojik bombardıman, yozlaşma, kültür erozyonu, yabancılaşma, kendine güvensizlik, gelecek belirsizliği vb. Bunları daha çeşitlendirmek, sorunları listeler halinde alt alta dizmek mümkün. Ancak hepsinden önemli ve hepsinin de çözümünü içinde taşıyan temel bir sorun vardır: Örgütlenme sorunu.

Üniversite gençliğinin, hatta tüm emekçi kesimlerin yaşadığı bütün sorunlar, burada buluşur, burada düğümlenir. Örgütlenme konusunda yaşanan tıkanma, diğer sorunların çözümünü de engeller. Çünkü tüm diğer sorunlar, örgütlenme sorununa tabidir, onun gelişmişlik düzeyiyle bağlantılı olarak çözülür ya da kangrenleşir, düğümlenir.

Gençliğin örgütlenmesi sorunu denince, akla genellikle kitle örgütleri; dernekler, federasyonlar gelir. Oysa, gençliğin örgütlenmesi denilince ilk önce anlaşılması gereken, komsomol örgütlenmesidir. Çünkü, gençliğin ihtiyacı olan ilk şey, faşizmin yasal sınırlarına tabi olmadan yeraltında örgütlenmiş bir komsomoldur. Devletin rahatça ulaşamayacağı, güven içinde örgütsel faaliyetlerin sürdürülebileceği, illegalite kurallarına uygun olarak inşa edilmiş, disiplinli ve kararlı bir tarzda çalışan bir örgüt. Aynı zamanda, gençliğin en seçkin, en ileri, en militan, en sağlam niteliklere sahip olan unsurlarını içine çekmeyi başarabilen bir örgüt. Komsomol, devrim ve sosyalizm hedefiyle yola çıkmış olan bir örgütün, gençlik içinde çalışma yürütmek için kurduğu bir yapılanmadır. Partinin programına siyasi-ideolojik olarak bağlıdır ve bu doğrultuda hareket eder. Bu nedenle, gençlik kitlelerinin değil, gençlik önderlerinin örgütüdür. Gençliğin geniş kitle örgütlenmesini sağlayacak olan da bu önderlerdir.

Gençliğin elbette kitle örgütüne de ihtiyacı vardır. Akademik-demokratik mücadelesini yürütebileceği, sorunlarının çözüm yöntemlerini tartışabileceği, eylemli gücüyle gençlik mücadelesinin kaldırıcı olabilecek bir örgütlenmedir bu. Gençliğin kitlevi örgütü, gençliğin geniş kesimlerini içine almayı hedefler ve onları mücadele içinde eğitir. Böylece hem sözkonusu kitle örgütü, hem de içinde yer alan kitleler, toplumsal hareketin bir parçası haline gelirler. Bu

eğitimin bir ürünü olarak, genç kitleler içinden öne fırlayanlar, devrimci örgütlere akar.

Bu örgütlenmenin adının ne olduğu önemli değildir. Kimi yerde platform olabilir, kimi yerde dernek, kimi yerde birlik, komite vb. Yasal bir kimliğinin olması da önemli değildir. Bunlar, mücadelenin içinde bulunduğu dönemlere göre farklılıklar gösterir. Ancak önemli olan iki şey vardır: Birincisi, meşruiyetin sağlanması, öğrenci kitlelerin gözünde sorunlarına sahip çıkan ve o doğrultuda mücadele eden bir kurum olarak şekillenmesidir. İkincisi, emperyalizme ve faşizme karşı mücadele perspektifi ile hareket etmesi, gençliğin mücadelesini genel olarak toplumsal hareketin bir parçası haline getirmesidir. Bunun için komünist ve devrimci örgütlerin, bu tür kitle örgütlerine bizzat ön ayak olmaları ve içinde aktif biçimde çalışmalarını gerekir.

Dolayısıyla gençliğin kitle örgütüne ve mücadelesine önderlik etmesi gereken komünist ve devrimci öğrencilerdir. Ancak kitle örgütleri sadece devrimci demokrat öğrencileri değil, öğrenci gençliğin sorunlarına karşı duyarlı tüm öğrencileri kapsamalıdır.

Görüldüğü üzere gençliğin kitlevi örgütü ile komsomol örgütlenmesi bir ve aynı şeyler değildir. Ne var ki, bu ikisi çoğu kez birbirine karıştırılmakta, birbirinin yerine ikame edilmektedir. Oysa her iki örgütlenme de gençlik hareketinin gelişimi açısından olmazsa olmazdır ve ikisi de gereklidir. Geçmişte gençlik örgütlenmesi denilince, sadece kitle örgütünü anlayanlar, bugün gençlik örgütlenmesinden, kendi örgütlerini anlamaktadırlar. Bu konudaki kafa karışıklığı halen sürmekte ve bu da doğrudan örgütlenme biçimlerine yansımaktadır.

Ne kuş ne deve örgütlenmeler

Günümüzün gençlik yapılanmaları, ne kuş ne deve misali, ne komsomol ne de kitle örgütü olamayan, bu nedenle de kimlik sorunu yaşayan yapılanmalara dönüşmüşlerdir.

Son birkaç yılın örgütlenme modeli, her hareketin kendi yasal derneklerini kurması, sonrasında bunları federasyon haline getirmesi, bunu da gençliğin merkezi örgütünün yerine ikame etmesi şeklindedir. Öğrenci gençliğin kitle örgütlerinin olmamasını bir sorun olarak görmemekte, kitleleri kendi çatıları altında örgütlenmeye çağırılmaktadır.

Böyle bir şey birkaç yönüyle birden yanlıştır.

En başta yasal bir kitle örgütü ile komsomol birbirine karıştırılıyor. Partinin hem komsomola hem de kitle örgütüne ihtiyacı vardır. Gençliğin en militan ve en savaştı bireyleri için daha disiplinli, daha kurallı, doğrudan parti ile ilişki içinde bir komsomol zorunludur. Genç kitlelerin daha geniş ve bilinç düzeyi daha geri kesimleri için ise, esnek bir kitle örgütü gereklidir. Parti için ikisi de ayrı işlevler taşır. İleri unsurlar, komsomol örgütlenmesi içinde daha rahat öne fırlayabilir, örgütlü mücadeleye doğrudan katılabilir ve partinin kadro kaynağı olabilirler. Geniş kitlelerin, sorunlara duyarlı ama bilinç düzeyi olarak daha geri kesimlerin, partinin politikalarına paralel olarak hareket edebilmeleri için ise, esnek, kuralları daha gevşek akademik-demokratik örgütlenmeye ihtiyaç vardır. İkisi birbirine karıştırıldığında, her iki amaç da hizmet etmeyen/edemeyen, kimliksiz bir yapılanma çıkar ortaya.

İkincisi, gençliğin de hem komsomola, hem de merkezi bir kitle örgütüne ihtiyacı vardır. Varolan dernek ve federasyonlar, bir örgütsel yapı ile simgeleşmiş isimlerdir. Böyle olunca, devrimcilere uzak, ancak okul içinde çeşitli sorunlara duyarlılık gösteren ve bunlarla sınırlı verilecek bir mücadeleye katılmak isteyen öğrenci kesimleri, bu derneklere uzak duruyorlar. Diğer taraftan, derneğin simgeleştiği örgütte bağ kurmak isteyen genç kitleler ise, bu gevşek ve yasal örgütlenme içinde aradıkları savaştı ruhu, devrimci dinamizmi bulamıyorlar. Geniş kitlelere hitap edebilmek için en alt sınırlara çekilen ajitasyon-propaganda dili ve faaliyeti, onlara yanıt vermiyor. Onlar da geldikten bir süre sonra hayal kırıklığı içinde uzaklaşıyorlar. Bu yanılla, varolan dernek, federasyon türü yapılanmalar, gençliğin komsomol ihtiyacına da, kitle örgütünden beklentilerine de yanıt veremiyor.

Üçüncüsü, sözkonusu dernekler subjektif bir biçimde, -öyle olmadıkları halde- gençliğin kitle örgütüymüş gibi görünmeye çalışıyorlar. Örneğin merkezi bir yerde masa açıp 'üye kampanyası' düzenleyecek kadar 'geniş mezhaplı' davranışlar oluyor. Hem de bunu 'sosyalist' bir gençlik örgütü yapıyor. Oysa öğrenci derneklerinde bile derneğe üye olmanın kıstasları vardır. Üye olmak isteyen kişinin, derneğin faaliyetlerini ve ilkelerini tanıması, bu

doğrultuda mücadele etmeye istekli olması beklenir. Belli bir ilişki düzeyinin arkasından üyelik gündeme getirilir. Polis ve idare ile işbirliği yaptığından şüphelenilen öğrenciler, gerici ve faşistler alınmaz. Öğrenci derneklerinin en yaygın olduğu dönemde dahi, masa açıp rastgele insanları almak gibi bir üye kaydı görülmemişken, 'sosyalist' sıfatlı bir gençlik örgütlenmesinin, hiçbir kriter aramaksızın bu tarzda bir üye kampanyası başlatması, sözünü ettiğimiz "ne kuş ne deve" örgütlenmenin tipik örneğidir.

Bu şekilde üye olanlardan kaçta kaç derneğe katılmış, onu sahiplenmiş ve mücadeleye atılmıştır bilemiyoruz. Ama böyle bir üyenin, derneğin karar alma sürecine katılması, o dernek hakkında güvenilirliği zedeler. Hiç kimsenin tanımadığı, hakkında bir bilgiye sahip olmadığı, gerçekten ne amaç taşıyarak geldiğini bilmediği birisinin, üye olarak bir siyasi yapının gençlik kurumunun toplantısına katılması, tartışmaları dinlemesi, oy kullanması, kısaca alınacak karara etki edilebilmesi, o kurumun niteliği konusunda derin kaygılara yol açar. Çünkü bırakalım bir siyasal yapının gençlik örgütlenmesini, geniş kitleleri kucaklayan örgütlerde bile, böylesine gevşek bir çalışma yürütülmez.

Sürecek

Bu yazı, Ocak 2006 tarihinde "Yediveren yayınevi" tarafından yayınlanan "Gücümüz Örgüt-lülüğümüzdür!" başlıklı broşürden alınmıştır.

Proleter Devrimci Gençlik broşürü çıktı. Merkez büromuzdan ve kitapçılardan temin edebilirsiniz.

Hamas ziyareti ve yankıları

25 Ocak'ta gerçekleşen Filistin seçimlerinde Hamas'ın açık ara farkla birinci parti çıkması ve yeni Filistin hükümetini kuracak olması, halen tartışmaların ana konusu olmaya devam ediyor. Emperyalistlerin Ortadoğu politikalarını yakından ilgilendiren bu gelişme, sadece bölgesel güçlerin değil, tüm dünyanın gündemini oluşturuyor.

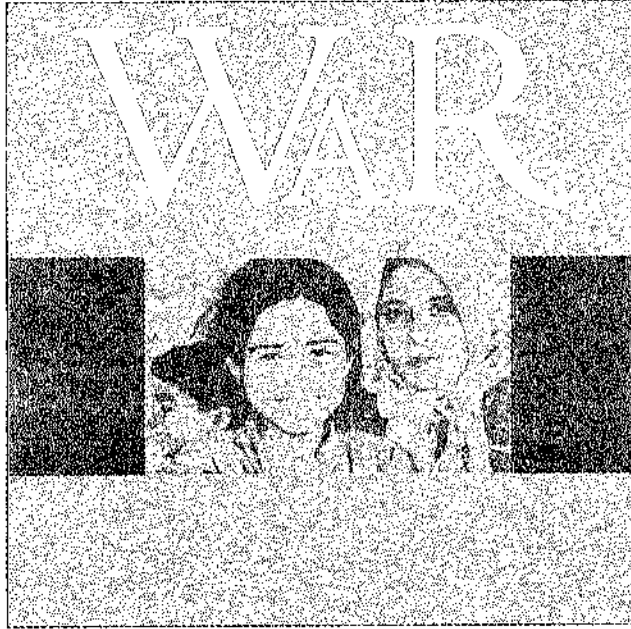
Geçtiğimiz günlerde Hamas'ın siyasi lideri Halid Meşal başkanlığında bir heyetin Türkiye'ye ziyareti ise, hem ülkemizde, hem de dünya ölçeğinde Filistin ve Hamas sorununu yeniden alevlendirdi. İçeriden dışarıdan gelen tepkilerle, bu konu günlerdir gündemin birinci sırasındaki yerini koruyor.

Hamas'ın Türkiye ziyareti

16 Şubat'ta gerçekleşen Hamas'ın Türkiye ziyareti, büyük yankılar yarattı. Bu ziyaret, her şeyden önce Hamas'ın seçimleri kazandıktan sonra Arap ülkeleri dışında gerçekleştirdiği ilk ziyaret olmasıyla dikkat çekiciydi. Seçimleri kazandığı andan itibaren başta ABD ve İsrail olmak üzere bir çok ülke, Hamas'ı "terörist örgüt" olarak gördüklerini yinelemiş, silahları bırakması ve İsrail'i tanıması konusunda baskılarını arttırmıştı. Hamas'tan ise, bu yönde geri adım attığına dair net ve kesin sözler gelmemişti. Aksine İsrail'in işgali sürdüğü müddetçe silahlı direnişin süreceği, İsrail'in Filistin topraklarından çekilmesi durumunda ancak kendilerinin de adım atacıklarını söylüyorlardı.

Böyle bir ortamda ve daha henüz hükümeti bile kurmadan Hamas heyetinin Türkiye'ye gelmesi ve Dışişleri Bakanı'nın görüşmesi, içte ve dışta çeşitli tepkilere yol açtı. Bunun diplomatik teamüllere uygun olmadığı, gizli-kapaklı yapıldığı, zamanlamasının yanlışlığı vb. eleştiriler, özellikle burjuva muhalefet partilerinin temel argümanlarıydı. Bunun üzerine ziyaretin, Dışişleri'nin bilgisi dışında yapıldığı, görüşme isteminin Hamas'tan geldiği, AKP'nin davet ettiği, Başbakan Erdoğan'la görüşmenin iptal edildiği vb. bir çok dolap çevrildi.

AKP Hükümeti, önce bu tür yöntemlerle eleştirileri savuşturmayı tercih etti. Fakat ardından hemen saldırıya geçti. Dışişleri Bakanı Abdullah Gül, "bize gelmeselerdi, Suriye ve İran'a gideceklerdi... bunu engelledik." diyordu. "Önemli olan hangi mesajların verildiği" diye ekliyor ve ABD, İsrail dahil bir çok emperyalist ülkenin taleplerini yitirdiklerini söylüyordu. Bunlar; silahları bırakması, İsrail'i tanıması, Filistin hükümetinin daha önce imzaladığı uluslararası anlaşmaları kabul etmesi ve ona uygun davranmasıydı. Bu taleplerin Hamas hükümeti kurmadan önce iletilmiş olmasının ise, çok daha

yararlı olacağı vurgulanıyordu. Zaten Hamas'ın seçimleri kazanmasının hemen ardından Başbakan Erdoğan, daha Davos'ta iken yaptığı açıklamada, Hamas'ın demokratik bir seçimle kazandığını, bunu herkesin hazmetmesi gerektiğini ve "Hamas'a bir şans verilmesi"ni söylemişti. Hamas liderleri de "üçüncü ülkelerin arabuluculuğunu kabul edeceklerini" belirtmiş, bunların içinde Türkiye'yi de geçirmişti. Dolayısıyla AKP-Hamas görüşmesi, bu yönleriyle çok da sürpriz sayılmazdı.

AKP Hükümeti, önce alt perdeden yaptığı savunmayı, giderek yükseltti. Abdullah Gül; "ben görüşmeyeceğim de kim görüşecek?" diye başladığı konuşmasına; "Filistin'in, Ortadoğu'nun tapusu bende! Tüm arşivler bizim elimizde!" diye devam ederek adeta şaha kalktı. "Yeni Osmanlılık" olarak tanımlanan bu şoven-faşist yaklaşım, bir kez daha hortlatıldı. Hatırlanacaktır, geçtiğimiz yıllarda bir emekli generalin "Yemen'den Galiçya'ya kadar vatan toprakları" söylemiyle başlayan Musul-Kerkük'te hak iddia etme çabası, şimdi Filistin'e, Ortadoğu'ya kadar dayanmıştı. O dönem de Abdullah Gül, "çıkarlarımız Anadolu'ya hapsedilemez" diyerek, bu akıma kan taşımıştı. Irak'ın işgalinin gündeme gelmesiyle birlikte yeniden alevlenen Osmanlılık, "Kızıl-Elma koalisyonu" adıyla ortaya çıkmış ve Enver Paşa ismi daha sık anılır olmuştu. Türkiye'nin '90'ların başında kendini kaptırdığı "bölgesel güç" olma ve Özal'ın "bir koyup üç alma" felsefesine rağbet artıyor, güçlü emperyaliste yedeklenerek paylaşımından pay kapma arzusu kamçılanıyordu. Hamas'ın ziyaretiyle birlikte, bir kez daha "bölgesel güç" havası ve tarihe atıfta bulunarak o topraklar üzerinde hak iddia etme, ilhakçı dürtüler harekete geçirildi.

Bütün bu söylemler, Türkiye'nin Ortadoğu'da güçlü ülke imajını vererek etkisini ve pazarlık alanını genişletme

Hamas'ın ziyaretinin ardından ABD Büyükelçisi Wilson, "görüşmenin kendisi değil, önemli olan içeriğidir" diyerek ve verilen mesajın kapsamını belirterek, ziyaretin ABD'den bağımsız yapılmadığını göstermiş oldu.

çabasını gösteriyor. Karikatür krizinde de Başbakan Erdoğan, İspanya Başbakanı Zapatero ile birlikte "medeniyetler ittifakı" projesini oluşturduklarını, bu doğrultuda Avrupa Birliği ve İslam Konferansı Örgütü troykasını bir araya getiren "İstanbul zirvesi"ni düşündüklerini ve bunu sözkonusu kurumlara mektuplar göndererek önerdiklerini bildirmişti. Bu öneri, AB tarafından reddedilmişse de, Türkiye'nin gerek karikatür krizinde, gerekse Hamas olayında 'arabulucu' sıfatıyla ortaya çıkması, kendinden daha fazla söz ettirme ve bölgede etkinliğini artırma çabası olarak görülmelidir.

Emperyalistlerden gelen tepkiler

Türkiye'nin bu çabalarının emperyalistlerden kopuk olduğu düşünülmez elbette. Nitekim Hamas'ın ziyaretinin ardından ABD Büyükelçisi Wilson, "görüşmenin kendisi değil, önemli olan içeriğidir" diyerek ve verilen mesajın kapsamını belirterek, ziyaretin ABD'den bağımsız yapılmadığını göstermiş oldu. Daha sonraki günlerde ABD'de özellikle Yahudi lobisinin artan muhalefeti karşısında Wilson, gazetecilerin bu yöndeki sorularına, ABD'nin ziyaretten haberdar olduğunu, farklı görüşler olmakla birlikte Bush hükümetinin, verilen mesajı önemseyeceğini açık açık belirtti. Zaten Abdullah Gül de, "uluslararası çevrelerin de Türkiye'den bazı beklentileri olduğu, bu nedenle görüşmelerin gerçekleştiğini" söylemişti. Hamas'ın Türkiye'ye geleceğinin kesinleşmesiyle birlikte Dışişleri Bakanlığının, ABD ve İsrail'i bilgilendirdiği, ABD'nin ise, silahları bırakması, İsrail'i tanıması ve daha önceki anlaşmalara sadık kalması taleplerinin iletilmesini istediği belirtiliyordu.

Hamas'ın seçimleri kazanmasından sonra ilk davet, Rusya'dan geldi.

Rusya Devlet Başkanı Putin, İspanya'da bulunduğu bir sırada yaptığı açıklamada, "Batı'nın aksine Hamas'ı terörist olarak değerlendirmediklerini, Hamas liderlerini Moskova'ya çağırma'yı düşündüklerini" söyledi. Hamas da bu davetin resmîyet kazanmasıyla birlikte kabul edeceklerini açıkladı. Böylece Rusya, Ortadoğu'da ABD'nin etkinliğini kırma yönünde bir adım daha atmış oluyordu. Fransa'dan da Putin'e destek geldi.

Birkaç gün sonra Hamas'ın liderlerinden İsmail Haniye, Rusya'nın davetinin yanı sıra Türkiye'den de davet aldıklarını ve ziyaret edeceklerini bildirdi. Fakat Dışişleri, böyle bir davetin olmadığını söyledi. "İkili temasların ancak Filistin hükümeti kurulunca gündeme geleceği" belirtildi. Fakat bu sözlerin daha mürekkebi kurumadan Hamas'ın siyasi lideri Meşal, Türkiye'ye geldi.

Hamas'ın ilk ziyaretini Rusya'ya yapacağı beklenirken Türkiye'ye gelmesi, ABD'nin Rusya'nın bu atağını durdurma girişimi olarak yorumlanabilir. Zaten Şam'da bulunan Hamas'ın siyasi lideri Meşal'in, Türkiye'den sonra İran'a ziyareti, ABD'nin Ortadoğu'da hedefe çıktığı İran-Suriye eksenine, Filistin'in de Hamas'la birlikte eklenmesi, hiç istemeyeceği bir gelişmedir. Bu yönüyle Türkiye'yi araya sokması ve mesajlarını doğrudan iletmesi, akla yatkındır.

Hamas'ın ziyaretinden bir gün önce 15 Şubat'ta Türkiye'ye gelen Almanya Dışişleri Bakanı ise, yaptığı basın toplantısında, Hamas'ın seçimleri kazanmasından sonra yeni bir durumun ortaya çıktığını, Ortadoğu'da krizlerin aşılması için Türkiye ile birlikte çalışacaklarını söyledi. "Türkiye'nin girişimiyle bu koşullar yerine getirilirse bir arabuluculuk girişimine itirazımız olmaz" dedi. Fakat gazetelere yansıdığına göre, Almanya Dışişleri Bakanı'nın bir gün sonra yapılacak Hamas ziyaretinden habersiz olduğu, ziyaret sonrası Abdullah Gül'ü telefonla arayarak "neden bana söylemediniz" diye sorduğu, Gül'ün ise, "bilmiyordum" yanıtını verdiği bildiriliyordu. Keza AB'nin Avusturya Dönem Başkanı Solana'nın da önceden ziyaretten haberdar olmadığı söyleniyordu.

Bunların doğruluğu şüphe götürmekle birlikte ve Türk yetkililerinden "görüşmenin, ABD ve AB'nin onayı ile olduğu, mesajların Türkiye üzerinden verilmesini daha uygun gördükleri" türünden demeçler gelse de, kimi emperyalist ülkeler atlanarak bu ziyaretin gerçekleştiği anlaşıyor. Esasında farklı olması da düşünülmez. Bu durum, her işbirlikçi klığın, bağlı olduğu emperyalist ülke ile birlikte, onların bilgisi ve onayı ile hareket ettiği gerçeğiyle uyum içindedir.

Çin'in uluslararası radyosu ise "Hamas, diplomatik tecritten kurtulmaya çalışıyor" başlıklı yorumunda, Türkiye ve Rusya'nın Ortadoğu'da söz hakkını güçlendirmek için Hamas'a zeytin dalı uzattıklarını söylüyordu.

Böylece ABD'den Çin'e, hemen tüm emperyalist güçler, Hamas'ın Türkiye ziyaretini değerlendiriyor, kendi pozisyonlarını güçlendirmek için Ortadoğu'da değişen dengelere göre yeni politikalar saptıyordu.

Ve İsrail...

Doğal olarak Hamas'ın Türkiye'ye ziyaretine en büyük tepki, İsrail'den geldi.

İsrail Başbakanlık Sözcüsü Raanan Gissin, Hamas'ın Ankara ziyaretini "İsrail-Türkiye ilişkilerinde derin yara açacak büyük bir hata" olarak niteledi. Bir televizyon kanalına konuşan Gissin, "terörist bir örgütün başıyla ilişkiye geçmek, Ortadoğu'ya vurulacak en ağır darbedir" dedikten sonra, Hamas'la PKK arasında paralellik kurarak "İsrail hükümeti, Öcalan'ı ve onun adamlarını muhatap alıp konuşsa, onları İsrail'e davet etse, Türkiye Başbakanı ne hisseder?" diyerek sordu ve esasında aba altından sopa gösterdi.

Tabii ki, bu benzetme ve örtük tehdit, Türkiye'yi fazlasıyla rahatsız etti. Hamas ile PKK'nın kıyaslanamayacağını, karşılaştırılmayacağını söylediler. Bu elbette, Türkiye'nin handikapıydı. Türkiye'nin de onayladığı "terörist örgütler" listesinde bulunan Hamas ve halen kırmızı bültenle aranır durumda olan liderlerinden Meşal'le devlet düzeyinde görüşme yapmak, kendi içinde çelişkileri barındıran bir durumdu. Genel olarak "terörist örgütler" demagojisini, özel olarak da Türkiye'nin bu konudaki açmazlarını ortaya seriyordu. Gerçekte Türk egemenlerinin gözünde PKK ne ise, İsrail'in gözünde Hamas oydu. Böylece 'terörist örgüt' ile 'direniş örgütü' ayrımının, her ülkeye göre değişen ikiyüzlüce bir ayırım olduğu, bir kez daha su yüzüne çıktı.

Hatırlanacaktır; Türkiye'nin Çeçen direnişine yakın ilgisi üzerine, dönemin Rusya Dışişleri Bakanı da, Türkiye'yi uyarmış, "evi camdan olanlar, başkalarının evine taş atmaya kalkmamalı" demişti. Kürt sorunu, Türkiye açısından her zaman 'yumuşak karın' oldu ve Türkiye ile karşı karşıya gelen her ülkenin ilk başta kullanacağı kozdu. İsrail de bu kervana katıldı ve Türkiye'yi örtük biçimde tehdit etti.

Sonrasında İsrail Büyükelçisi, Türk Dışişlerinin, Hamas'ın ziyaretiyle ilgili bilgilendirme önerisini de reddetti. Böylece İsrail-Türkiye ilişkileri iyice gerginleşti. Bu gerginleşmeyi daha fazla tırmandırmak istememiş olmaları ki, AKP kurmaylarının toplantı çağrısına olumlu yanıt verdiler ve şimdilik sorunu dondurmuş oldular.

İsrail, benzer bir tepkiyi Rusya'nın Hamas'a çağrısına da vermişti. İsrail Dışişleri Sözcüsü, Putin'in Hamas'la ilgili açıklamaları üzerine, şaşkınlığa uğ-

radıklarını ve Rusya'nın Ortadoğu dörtlülüsünün (ABD, AB, BM, Rusya) çizgisinden çıktığını söylemişti. Ulaştırma Bakanı ise, "Rusya, İsrail'i sırtından bıçakladı" diyecek kadar öfkeliydi.

İsrail, her fırsatta, Hamas terörden vazgeçip İsrail'i tanıncaya kadar muhatap almayacaklarını yineliyor. Rusya, Türkiye vb. diğer ülkelerden gelen 'arabuluculuk' girişimlerini ise, "uluslararası beklentiler karşılanmadan arabuluculuğa gerek yok" diyerek reddediyor. Türkiye'nin Hamas ziyareti öncesi İsrail'e yaptığı bilgilendirmeyi de aynı şekilde cevaplıyor. Zaten Hamas lideri Meşal de, Türkiye'de bulunduğu sırada yaptığı açıklamalarda, direniş örgütü olduklarını, İsrail'in işgali sürdüğü müddetçe silahları bırakmayacaklarını tekrarlamıştı. Ve arkasından İran ziyaretini gerçekleştirdi. Oysa Türkiye, Hamas'tan bu ziyareti ertelemesini istemişti.

Dolayısıyla Türkiye'nin "uluslararası güçlerin" mesajlarını iletmediğini söylediği Hamas, en azından bugün, bu mesajlara uygun hareket etmediğini gösteriyor. Böyle olunca, İsrail başta olmak üzere bir çok ülkenin Hamas'a dönük tehditleri ve yaptırımları gündemden düşmüyor. Son olarak Mısır'ın Hamas'ın ziyaret istemini kabul etmemesi ve sözkonusu mesajları yinelemesi, Ortadoğu'da bloklaşmaların giderek daha fazla netleşeceğini ortaya koyuyor.

Ekonomik yaptırım tehditleri

Mısır'ın Hamas'a dönük bu açıklamalarının, ABD Dışişleri Bakanı Rice'ın Şubat ayının son günlerinde Ortadoğu'da gerçekleştireceği ziyaretlerin önüne gelmesi anlamlıdır. Rice, Mısır, Suudi Arabistan, Birleşik Arap Emirliklerini içine alan Ortadoğu gezisinde, İran'ın yanı sıra Filistin'i de gündemine alarak, bu ülkeleri Hamas'a baskı yapmaları yönünde uyaracak. ABD'nin Hamas'ı sadece diplomatik tecritle sınırlı kalmayan, ekonomik yaptırımları da içeren bir kısıpaca alacağı, bir süredir konuşuluyor.

"Oslo süreci" olarak tanımlanan FKÖ'nün emperyalistlerle işbirliği süreci başladığından beri, Filistin yönetimi ve FKÖ, Avrupa ve Arap ülkelerinden mali yardım alıyor. Arafat öldükten ve Mahmut Abbas başa geldikten sonra, ABD de Filistin yöntemine yardım yapmaya başladı. ABD'nin geçen yıl 380 milyon dolar yardım yaptığı bildiriliyor.

Fakat Hamas'ın seçimlerden birinci parti çıktığı andan itibaren, bu yardımların kesileceği yönünde tehditler arttı. ABD, kendi yardımlarını keseceği gibi, Avrupa ve Arap ülkelerinden de yardımlarını kesmelerini istiyor. Rice'ın Ortadoğu gezisinde bu konunun gündeme geleceği kimse için sır değil. Bu doğrultuda ilk adımlar atıldı bile.

ABD Temsilciler Meclisi, ABD'nin Filistin'e yaptığı mali yardımını durdurma yönündeki tasarı-

ya onay verdi. ABD'nin 2006 yılı için bütçesinden Filistin'e 150 milyon dolar ayırdığı belirtiliyor. Fakat Filistin yönetimine verilecek yardımın, Hamas'ın hükümeti kurmasıyla birlikte doğrudan onun eline geçeceği, bunun da "terörist faaliyetler" için kullanılacağı belirtilerek yardımları durduruyor. Hatta ABD; Filistin seçimlerinden sonra, daha önce Filistin yönetimine verdiği 50 milyon dolar yardım parasını bile geri istedi. ABD Dışişleri Bakanlığı sözcüleri tarafından yapılan açıklamada, bu paranın Hamas tarafından kurulacak bir hükümetin kasasına girmesini istemedikleri için geri istediklerini bildirdiler. Filistin Devlet Başkanı Mahmut Abbas'ın geçici hükümetinin 50 milyon doları geri vermeyi kabul ettiği söyleniyor.

Benzer bir saldırı, İsrail'den geldi. İsrail, Filistin'i tecrit ederek Hamas hükümetini zor durumda bırakma ve yeni bir seçime götürme planı yapıyor. Bu doğrultuda yaptırımlara hazırlanıyor. Filistin'e verilmesi gereken gümrük ve vergi gelirlerinin kesilmesi, İsrail'de çalışan Filistinli işçilere geçiş yasağının konması, bu planlar arasında. İsrail, daha önce 45 milyon dolarlık vergi gelirini, Hamas hükümeti kurana kadar serbest bıraktığını açıklamıştı. Bunun Filistin'e son ödeme olacağını duyuran İsrail yetkilileri, sonrasında bu parayı da dondurduklarını bildirdiler. Esasında Filistin'e ait olan bu paralar ile, yaklaşık 150 bin Filistinli memurun (polis, öğretmen, sağlık çalışanı vb.) maaşları ödeniyor.

ABD ve İsrail, doğuş aşamasında FKÖ'ye rakip ve Filistin siyasi birliğini bölecek bir etken olarak Hamas'a doğrudan destek verdiler. Son yıllarda ise, "Arafat'sız çözüm" dayatmaları ve artan baskıları, Filistin halkının ekonomik toplumsal yaşamı üzerinde yıkıcı etki yaparken direniş alevlendirdi. Aynı zamanda FKÖ liderliğini yozlaşması ve işbirlikçi tutumları, Hamas için elverişli iklim yarattı.

Bütün bunlardan da anlaşılıyor ki, başta İsrail ve ABD, ekonomik yaptırımlarla, Hamas'ı terbiye etmek ve Filistin direnişini kırmak istiyor. Ancak Filistin halkı, bunca yıldır uygulanan her tür baskıya, acıya ve ölüme katlandı. Son seçimlerde Hamas'ın öne çıkması bile, Filistin halkının tercihini, uzlaşma ve işbirliğinden yana değil, direnişten ve onurlu bir yaşamdan yana yaptığını gösteriyor. Tıpkı El Fetih gibi Hamas'ın da emperyalistlerle uzlaşması ve yozlaşması mümkündür. Fakat Filistin halkının direnişi her koşul altında sürecektir. Her defasında yeniden yükselen intifalar ve direniş, bunun kanıtıdır.

ABD, kaldırdığı

taşları ayağına düşürdü

25 Ocak'ta gerçekleşen seçimlerde 132 sandalyeli meclise 74 milletvekili sokarak çoğunluğu ele geçiren Hamas, yeni hükümeti kurma yönünde adımları hızlandırdı. Başbakan adayı olarak İsmail Haniye'yi belirleyen Hamas, Mahmut Abbas'tan hükümet kurma yetkisini aldı. Daha önce de El Fetih'in de içinde yer aldığı bir "ulusal birlik hükümeti" istediklerini belirten Hamas liderliği, gerek uluslararası baskıları azaltmak, gerekse de Filistin güvenlik altyapısı ve örgütlenmesi üzerinde El Fetih'in denetiminden dolayı olası çatışma ve gerginlikleri önlemek için böyle bir hükümete ihtiyaç duyuyor. El Fetih önderliği şimdilik buna yanaşmasa da önümüzdeki günler farklı seyredebilir.

Hamas'ın bu zaferi, ABD'nin "ılımlı islam" projesine de ciddi bir darbe vurdu. Daha doğrusu bu darbelerin, en sonuncu ve etkili halkası, Hamas oldu. Çünkü bölgede son bir yıl içindeki seçimlerde; Lübnan'da Hizbullah, Mısır'da Müslüman Kardeşler, İran'da Ahmedinecad, Irak'ta dinci partiler (özellikle Şii bloku) büyük başarılar elde etti. Böylece ABD'nin "yeşil kuşak" politikası gibi "ılımlı islam" projesi de gülmeli ve kendini vuran bir silaha dönmüştü.

Diğerleri gibi Hamas'ın zafesinde de, ABD'nin doğrudan ve dolaylı etkisi olduğu sır değil. ABD ve İsrail, doğuş aşamasında FKÖ'ye rakip ve Filistin siyasi birliğini bölecek bir etken olarak Hamas'a doğrudan destek verdiler. Son yıllarda ise, "Arafat'sız çözüm" dayatmaları ve artan baskıları, Filistin halkının ekonomik toplumsal yaşamı üzerinde yıkıcı etki yaparken direniş alevlendirdi. Aynı zamanda FKÖ liderliğini yozlaşması ve işbirlikçi tutumları, Hamas için elverişli iklim yarattı. ABD'nin Afganistan ve Irak işgali ve buralarda güçlenen direniş ise, hepsinin üzerine binen önemli bir etken oldu.

Son Hamas olayı bir kez daha gösterdi ki, emperyalistler her şeyi belirleyemez. Yaptıkları planlar, projeler, halkların mücadelesi karşısında paçavra döner. Ve son sözü her zaman direnen halklar söyler. ()

Her gün 8 Mart...

Özgürlük mücadelesinde...

Kölelik, feodalizm, kapitalizm... Bütün sınıflı toplumlar kadını yani toplumun yarısını yok saydı. Bu, kendi egemenliğine son verecek sınıfın bir yarısını etkisizleştirmek demekti onlar için... Bütün devrimlerde önce kadını vurdular bu yüzden... Onun sahiplendiği kavgadan iki kez korktular. Geçen yüzyılın başında fabrikalarında yakılan onlarca kadın işçinin mirasını yok etmeye çalıştılar. Fakat bu miras, yüzyıllar geçmesine rağmen değişmedi, kuşaktan kuşağa, ülkeden ülkeye yayıldı. "Tek göğüslü", korkusuz ve vahşi Amazon kadınlarının, uçsuz bucaksız steplerde ellerinde mızrakları, omuzlarında ok ve yayları ile erkeklerden oluşmuş ordulara korkusuzca karşı koymaları hala canlıdır hafızalarımızda... Jean Darc'ın cesareti, Rosa'nın devrimci korkusuzluğunda yeniden nefes al-

mıştır. Latin Amerika'da silah tutan kadın gerillaları Kürt dağlarından selamlamıştır Zilan'lar... Nepal'in kadın gerillalarına uzanmıştır korkusuzluk... İngiltere'nin grev yapan Kibritçi kızları, komün barikatlarına benzin taşıyan kadınların cesaretiyle buluşmuştur... Gericiliğin had safhada olduğu topraklara sosyalizmi taşıyan kırmızı başörtülü komünist Sovyet kadınları, Sabahat'ların, Meral Yakar'ların gücü ile büyümüştür. Nazi işgaline direnen Tanya'nın elleri, işkencede sustuğu için katledilen ihtilalci komünist Selma Aybal'a uzanmıştır. Gazi barikatlarından Zeynep Poyraz'ın cesareti bir kez daha söylemiştir; kadının özgürlüğü, kendini tutsak eden kapitalizme karşı mücadelenin içindedir...

Bu yüzden her gün 8 Mart... Her gün kavg...

Kadınları yakın!

Sınıflı toplumlar, yangınlar düzenledi onlar için... Zaman, yükünü 1400'lü yıllara devrederken binlerce kadın cadı ilan ediliyordu. 'Cadı'ydılar, çünkü ortaçağın karanlık tutuculuğu içinde erkeksiz de ayakta kalınlabileceğini göstermek istiyorlardı... Ya da erkeklerin bilmediği şifalı otların sayısız faydasını biliyorlardı... Ya da doğanın gizemleriyle iç içe geçiyorlardı... Yakıldılar... Binlercesi... Meydanlara toplatılıp kendilerini izleyen kalabalığın gözü önünde küle döndüler...

25 Kasım 1911... Büyük kentlerin büyük binaları yükselirken, mağazaları dolup taşarken, caddeleri büyürken milyonlarca işçinin emeği ve alınteri de büyüyordu... İşçiler, adına fabrika denen cehennemlerde 14-16 saat çalışıyordu... Amerika'da bir tekstil fabrikasında yangın çıktı. Fabrika kapıları dışarıdan kapalıydı. Güvenlik ve teçhizat yoktu. Kadın işçiler yanıyordu... Onlarcası... Yaşları 13 ile 18 arasında değişen 140 kadın işçi alevler içinde yaşamını kaybediyordu... Yangın, 8 saatlik işgünü mücadelesinin, daha iyi çalışma koşullarını kazanmanın itici gücü oluyordu...

Yıl 1980... Batı Şeria'da 17 yaşındaki Souad... Onun suçu ise evlendirmeden aşık olmak ve üstelik çocuk yapmaktı... Aile meclisinin kararıyla başından aşağı benzin döküldü ve diri diri yakıldı... Ve Souad, ailesinden kaçmayı başararak yaşadıklarını "Diri Diri Yanmak" adıyla kitaplaştırdı...

19 Aralık 2000... Toplumda yok edilmeye çalışılan dayanışmanın, direnmenin, idealizmin nefes aldığı cezaevlerine, devrimci tutsaklara dönük hücreleştirme operasyonu... Bir ambulansın kapısından asla unutamayacağımız, yüreklerimize işleyen bir çığlık yükseliyor: "Diri diri yaktılar!..." Tecrite karşı direndikleri için yakılan devrimci kadınlar...

29 Aralık 2005... Bursa'da bir tekstil fabrikasında gece vardiyasına kalan 5 kadın işçi... Fabrikada çıkan yangın

sonucunda diri diri yandılar... Tıpkı 1911'de Amerika'da olduğu gibi fabrika kapıları dışarıdan kilitlenmişti. Fakat bu kez bir üçüncü sayfa haberi gibi ölümler okundu gazetelerden, ekranlardan seyredildi...

Irak'ta, Afganistan'da, Filistin'de yanan kadınları unutabilir miyiz... Düşen bombalarla, yakılan köylerle... İşgaller, tecavüzlerle... Ebu Garib Cezaevinden yükselen kadın tutsakların feryatlarıyla... Kendi dilinde yasaklı, evi barkı yakılmış Kürt kadınının ağıtında...

Sınıflı toplumlar yangınlar düzenledi onlar için... Jean Dark'tan Komün direnişçilerine... Amerika'lı tekstil işçilerinden devrimci tutsak kadınlara... Bunların dışında kalanlar mı... Evlerinin duvarları arasına hapsedilmiş, "ömürleri yanan" hiçe sayılan kadınlar...

Kadınların yanmadığı bir dünya... Mücadeleyle kazanılan, insanın insanca yaşayabildiği bir dünya... Sosyalizm!

Her gün kavga...

8 Mart'ta emperyalist savaş karşıtı buluşma

Anwar Kadhim Jawad, eşi ve dört çocuğu ile birlikte ABD askerlerinin kurşun yağmuru-na tutulduğunda Bağdat'daki evlerine gidiyorlardı. Arabalarının saldırıya uğradığı yol-da herhangi bir kontrol noktası ya da uyarı yoktu. Anwar'ın eşi, oğlu ve iki kızı, açılan ateş nedeniyle öldüler... Sadece hamile olan Anwar ve 14 yaşındaki kızı saldırıdan sağ ola-rak kurtuldu. Ordu, Anwar'a kayıplarından dolayı 11 bin dolar tazminat verdi. Ancak Anwar, daha fazlasını istiyor: İşgal ordularının ülkesini terk etmesini... Anwar, 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar gününde Irak'lı an-nelerle birlikte Cindy Sheean gibi asker yakını ABD'li annelerle buluşmak için Washington'da olacak. Hep birlikte, dünya kadınlarının "Kadınlar Savaşa Hayır Di-yor" bildirgesini Beyaz Saray ve ABD Kongre üyelerine sunacaklar... Savaşın, Irak'lı kadınlar üzerindeki etki-lerini anlatan bir raporu açıklayacak ve ABD orduları-nın Irak'tan çekilmesi gerektiğini bir kez daha dile ge-tirecekler...

"Kadınlar Savaşa Hayır Diyor İnisiyatifi", Irak'lı ka-dınlarla dayanışma günü ilan ettiği 8 Mart'a kadar 100 bin imza toplamayı hedefliyor. İnisiyatif, yayınladığı bir bildiri ile savaşın karşısında duracağını ilan ediyor:

"Biz; Amerika'lı, Irak'lı ve dünyanın çeşitli yerlerin-den kadınlar, Irak'taki anlamsız savaştan ve dünyanın her yerinde sivillere yönelik zalim saldırılardan bıktık. Sevdiklerimizi toprağa verdik. Yaşanan fiziksel ve ruhsal acılarla mahvolmuş çok fazla hayat gördük. Ailele-rimizin en temel yiyecek, barınak, eğitim ve sağlık ih-tiyaçları karşılanmazken, en değerli kaynaklarımızın savaşa akıtıldığını dehşetle seyrettik. Sürekli şiddet korkusu içinde yaşamaktan ve nef-retin, hoşgörüsüzlüğün bir kanser hücresi gibi büyüyüp evlerimize, içinde yaşadığımız topluluklara sızmasından bıktık.

Bu, kendimiz ya da çocuklarımız için istediğimiz dünya değil. İçimiz-deki yangın ve kalbimizdeki sevgi

ile, biz kadınlar; sınırları aşip birleşerek bu kan ve yıkımı durdurmak talebiyle ha-rekete geçiyoruz.

Irak'ın yabancı güçlerce işgalinin, bu işgale karşı silahlı bir hareketi nasıl kö-rüklediğini ve bunun da sonu gelmeyen bir şiddet döngüsü yarattığını görüyoruz.

Artık askeri modelin bırakılıp, çatışmayı çözmeye dayalı ve aşağıdaki unsurları içeren bir mo-dele geçilmesinin zamanı geldi:

Tüm yabancı birliklerin ve yabancı savaşçıların Irak'tan çekilmesi;

Yurttaşlık hakları ellerinden alınmış Iraklıların top-lumun her alanına yeniden dahil edilmeleri için müza-kereler;

Kadınların barış sürecinde tam anlamıyla temsili ve savaş sonrası

Irak'ta kadın-erkek eşitliğinin tamamıyla sağlana-cağı taahhüdü;

Irak'ta yabancı üs kurulmasına yönelik planlardan vazgeçileceği taahhüdü;

Irak'taki petrolün ve diğer tüm kaynakların Iraklılarca kontrolü;

İşgal altında geçirilen tüm özelleştirme ve deregü-lasyon yasalarının iptali; savaş sonrası Irak ekonomi-sinin yönünün Iraklılarca şekillendirilmesi;

Ülkenin yeniden inşası için büyük bir çalışmanın başlatılması; bu inşa sürecinde Iraklı müteahhitlere öncelik verilmesi ve finansmanın Irak'ın işgalinden so-rumlu olan ülkelerce karşılanması;

Ülkede geçici olarak çokuluslu bir barış gücü kurul-ması ve bu barış gücünde işgalci ülkelerin birliklerinin bulunmaması;

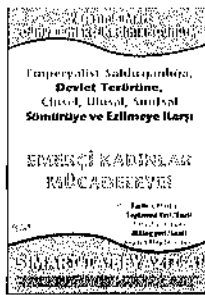
Bu barış sürecini başlatmak için, farklı nesillerden, ırklardan, etnik gruplardan, dinlerden, ülkelerden ve politik görüşlerden gelen kadınlardan oluşan büyük bir kadın hareketi yaratıyoruz."

5 Mart'ta Beyazıt'a!..

Meksika'daki Zapatista Hareketi (EZLN) önderlerinden Commandante Ramona 5 Ocak 2006'da yaşamını kay-betti. Hayatını mücadeleye adanmış Ramona'nın anısı önünde saygıyla eğiliyoruz.

İçinde Proleter Devrimci Duruş'un da ol-duğu Yaklaşık 15 devrimci yapının bir araya gelerek oluşturduğu platformun düzenlediği miting, 5 Mart 2006 tari-hinde Beyazıt Meydanında yapılacaktır. 8 Mart'ı gerçek özüne ve tarihsel işlevin e uygun olarak kutlamak isteyen herke-si Beyazıt'a davet ediyoruz.

Kadın İstihdam Zirvesi

Emperyalistlerin zirvelerine alışık olan İstanbul, 8 Mart öncesi, kadınlarla ilgili bir zirveye ev sahipliği yaptı. 10-11 Şubat 2006 tarihlerinde İstanbul Conrad Otelinde "Kadın İstihdamı Zirvesi" düzenlendi. Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu" (TİSK) ve Hürriyet Gazetesi İnsan Kaynakları tarafından düzenlenen zirvenin katılımcıları arasında Sabancı Holding, Avrupa Birliği temsilcileri, Kadından Sorumlu Devlet Bakanı Nimet Çubukçu, Çalışma Bakanı Başesgioğlu ve kimi sendika konfederasyonları genel başkanları vardı.

Zirvenin gündemini TİSK Başkanı özetliyor: "Türkiye'nin büyük gücü olan kadınların istihdamını teşvik ve organize etmek..." Kadın emeğinin ucuz işgücü olarak piyasada değerlendirilmesi elbette yeni birşey değil. Ancak, üretimi yarı sömürge ülkelere kaydırarak, taşeron sistemini oturtarak, örgütlenme ve sosyal güvence hakkını yok etmeye çalışarak üzerindeki maliyeti olabildiğince azaltmak isteyen burjuvazinin kadın emeğine yönelik de bu yönde değerlendirmek gerekiyor. Sigortalı, sendikalı, iş güvenceli çalışma, yerini, "esnek üretim" denen kural dışı çalışma biçimlerine bırakıyor. Bu çalışma cehennemini en çok istihdam edilen kesimini ise kadınlar oluşturuyor. Bugün taşeronlaştırılan işlerde, kayıtdışı olarak çalışan işçilerin büyük bir kısmını

kadınlar oluşturuyor. Yaşları henüz 18 ile olmayan milyonlarca genç kadın işçi kapitalizmin en vahşi sömürü merkezlerinde çalışıyor. Milyonlarca kadın ise, sigortasız, sendikasız bir şekilde evlerinde dükme diyor, ilik açıyor, iplik ayıklıyor. Ve tüm bunları neredeyse bedavaya yakın bir ücretle yapıyor... Buna karşın TİSK Başkanı Tuğrul Kudatgobilik, "vasıflı işlerde kadın istihdamı gibi bir sorun olmadığını" vurguluyor. Fakat çok iyi biliyoruz ki, kadın emeği, gelir düzeyi çok düşük işlerde ya da toplumsal olarak "kadın işi" olarak görülen alanlarda kullanılıyor. TİSK Başkanı, gerçek amacını ise şöyle ifade ediyor: "Türk kadını, Türk tekstilinin ihtiyaç duyduğu bazı alt hizmetleri, ilik açma, dükme dikme gibi işleri, evinde bir taraftan yemeğini pişirirken yapar... Kadın, çocuğuna da bakar, ekonomiye de katılır..."

Daha doğru okursak, kapitalizmin ihtiyaç duyduğu en maliyetsiz üretim birimlerinde kadın emeği en verimli şekilde nasıl değerlendirilebilir? Conrad Otel'de düzenlenen zirvenin özünü oluşturan da bu fikirdir. Onu evine kapatarak, dikmiş diken, ilik açan bir nesne haline getiren kapitalizm, bu yeteneklerini kendisi için de kullanmasını istiyor emekçi kadından... Üstelik herhangi bir karşılığı olmadan... Çünkü zaten bu işleri yapmakla zorunlu olan kadın, harcadığı emeği ve göznurunu bu sefer kapitalizm için harcayacaktır!

Kadın sömürüsü her yerde...

Kadının sömürülmesi işyerleri ile sınırlı kalmıyor. Çalışan kadın, işyerindeki mesaisinden sonra evdeki işçiliğine başlıyor. Araştırmalar, çocuklu kadınların haftalık 45 çalışma saatine ek olarak 24 saat, tek çocuklu kadının 28 saat, 2 çocuklu kadının ek olarak 33 saat, 3 çocuklu kadının ise 34 saat evde çalışması gerektiğini ortaya koyuyor. Yani çalışan kadının haftalık çalışma saati en az 70-80 saati

buluyor. Kırsal alanda, tarım işlerinde çalışan kadınların çalışma saatleri daha da olumsuz bir tabloyu gösteriyor. Tarım çiftliklerinde ya da mevsimlik işlerde çalışan kadın işçiler, fiziksel güçlerinin çok üzerinde bir enerjiyle ve kötü çalışma koşullarında gün doğumundan gün batımına kadar çalışmak zorunda kalıyor. Buna karşılık aldıkları yevmiyeler ise ihtiyaçlarını karşılamaktan çok uzak.

Yunanistan'da işçi ve emekçiler OHA'ya karşı sokaklara çıktılar

Yunanistan'da, toplu sözleşme görüşmelerinin tıkanması ve hükümetin toplu sözleşme hakkını işsiz kılacak olan bir yasa tasarısı hazırlamasına karşı işçi ve emekçiler grevler ve gösteriler yaptılar. Bankalar, belediyeler, hastaneler ve üniversitelerde yapılan uyarı grevlerinin ardından greve çıkan liman işçileri, iş şartlarının iyileştirilmesi, yasa tasarısının geri çekilmesi, ücretlerin artırılması ve işsizliğe karşı önlemler alınmasını talep ettiler. Liman işçilerinin grevi, bizzat hükümetin organize ettiği çetelerin saldırısına uğradı. Saldırıları kışkırtan hükümet, aynı zamanda bu saldırıları bahane ederek grev bölgelerinde olağanüstü hal ilan etti. Bu ise grevlerin zor yoluyla bitirilmesi anlamına geliyordu. Ama liman işçileri grevi sürdürme kararlılığını gösterdi. Bir anda olağanüstü hal saldırısına karşı her sektörden işçi ve emekçiler grev ve gösteriler yaptılar. İşçiler, liman işçileriyle dayanışmak için limanlara akın ettiler. İşçilerin mücadele kararlılığına rağmen, sendika grevi sona erdirdi. Ancak olağanüstü hal saldırısına karşı işçilerin öfkesi dinmek bilmiyor. Yunanistan İşçi Sendikaları Konfederasyonu, saldırılara karşı bir eylem programı açıkladı. Buna göre, 28 Şubat'ta 4 saatlik iş bırakma eylemi 14 Mart'ta ise bir günlük genel grev yapılacaktır. Hükümetin kararında değişiklik olmazsa, eylemlerin artarak devam edeceği açıklandı.

Nikaragua'da doktorların grevi

Nikaragualı doktorlar, Ücret artışı ve insanca çalışma koşulları için 3 aydır grev yapıyor. 14 Kasım 2005 tarihinden itibaren ülkenin 34 hastanesinde acil vakalar dışında çalışmayan doktorlar, maaşlarına yüzde 30 oranında bir artış yapılmasını talep ediyorlar. 14 Şubat'ta Sağlık Bakanlığı binasından korumalar tarafından dışarı atılan doktorlar, Ulusal Meclis önünde bir gösteri yaparak, "Bakanlığa gidiş nedenimiz, bize uygulanan adaletsizliği dünyaya duyurmaktır" dediler. Doktorlar, grevlerinin yanında talepleri kabul edilinceye kadar açlık grevine de başlayacaklarını duyurdular. 3 bin Nikaragua'lı doktoru temsilen 5 doktor 15 Şubat günü açlık grevine başlayacaklarını açıkladılar. Tabipler Birliği temsilcisi Elio Artola, Prensa Latina'ya yaptığı açıklamada görüşmelerin devam ettiğini, bu nedenle henüz açlık grevine başlanmadığını, eğer gerçekleşirse de eylemlerini Kızıl Haç veya Mahkeme binasında yapacaklarını ve de sonuna kadar direneceklerini belirttiler. Doktorların grevi, ayrıca 20 bin sağlık çalışanı tarafından destekleniyor.

Hindistan'da havayollarında grev

Hindistan'da havayolu işçileri greve çıktı. Hükümetin iki havaalanını özelleştirmek istemesi üzerine direnişe geçen 22 bin işçi, iki havaalanında da grev ilan etti. Çöplerin toplanmadığı havaalanlarında temizlik işleri de durduruldu. İşçiler, Yeni Delhi'de havaalanına giden yolu da trafiğe kapattı. Şu anda kimi uçak seferleri gecikmeli olarak yapılabilir. Hindistan polisinin müdahale etmesine rağmen grevlerine ara vermeyen işçi sendikaları, özelleştirme kararı durdurulmadan grev ve ara vermeyeceklerini açıkladılar.

ABD'nin 'sonu bilinmeyen' savaşı

ABD Savunma Bakanlığı (Pentagon) yeni Dört Yıllık Savunma Gözden Geçirme Raporu'nu (QDR-2005) 6 Şubat 2006 tarihinde açıkladı. Bu belge ile, ABD emperyalizminin, önümüzdeki 4 yıllık dönemde nasıl bir politika izlemeye hazırlandığını görmek mümkün.

Pentagon, düzenli olarak 4 yılda bir bu isimle raporlar hazırlar. Bu raporlar, ABD emperyalizminin, sözkonusu dönemde izlenecek stratejinin doğrultusunu belirler. Bu stratejiye uygun bir tarzda, devlet politikalarının doğrultusu, konulan hedefler ve hedeflere ulaşmada izlenecek yöntemler, raporun yaptığı değerlendirmelere bağlı olarak belirlenir.

Mesela 1997 ve 2001 yıllarında hazırlanan Dört Yıllık Gözden Geçirme Raporları'nda sözü edilen en önemli konu, 'olası bir Çin-Hindistan-Rusya ittifakını engellemek gerektiği' olmuştur. Her iki raporda da ortak bir biçimde, ABD emperyalizmi kendisi için en büyük tehlikenin Asya'dan geleceğini öngörmüştü. Aslında raporların hazırlandığı dönemde bu üç ülkenin yakınlaşmakta olduğuna dair işaretler daha sınırlıydı. Ancak ABD emperyalizminin kaçınılmaz bir biçimde uygulamak zorunda olduğu ekonomik politikaların ve Çin'in önlenemez yükselişinin bu ülkeleri, ABD karşıtı cepheye biraraya getirme ihtimalinin güçlü olduğunu da öngörmüşlerdi. Bu nedenle ABD emperyalizmi, bunu engellemek için, bu yıllar boyunca her türlü ekonomik, askeri ve siyasi manevrayı uyguladı; ancak emperyalist ekonominin kaçınılmaz yasaları nedeniyle, bu sonucu engelleyemedi.

Mesela 2001 yılında hazırlanan Dört Yıllık Gözden Geçirme Raporu'nun temel unsuru 'önleyici savaş' kavramı üzerine kurulmuştu. 11 Eylül saldırılarının arkasından en 'popüler' söylem haline dönüşen bu kavram, yeni emperyalist savaşın da başlangıç noktasını ilan ediyordu. ABD emperyalizmi, yükselen emperyalist güçlerin, yarın kendisine etkili bir rakip olarak çıkmasından önce, kendisi bir baskın savaşla öne geçmek istemişti. Eski emperyalist savaşların tümü yükselen emperyalistin saldırgan tutumuyla başlamış olduğu için, ABD bu defa erken davranmak ve hamle üstünlüğünü ele geçirmek istiyordu. Ancak hesapları tutmadı. Hem Afganistan'da, hem de asıl olarak Irak'ta bir bataklığa saplandı, yaptığı hamle, kendisini vuran bir silaha dönüştü.

Sonuçta, öngörmek, önünü almak anlamına gelmiyor. ABD emperyalizmi, büyük kaynaklar ayırdığı strateji kurumlarının hazırladığı raporlar sayesinde öngördüğü tehlikelerin hepsini durdurmaya güç yetiremiyor. Ancak yine de bu raporlar öneminden bir şey kaybetmiyor. Çünkü bu raporlar sayesinde

2001 raporunda temel bir unsur olarak üzerinde durduğu 'ılımlı İslam' ve 'İslam ülkelerinde demokratikleşme' kavramları ise, bu raporda değişikliğe uğramış durumda. ABD artık Müslüman ülkelerin demokratikleşmesini değil, başta kim olursa olsun kendisiyle işbirliği yapmasını istiyor, bu politikayı hedefliyor.

de, ABD'nin o dönem nasıl bir politika izleyeceğini, hangi yöntemlerini öne çıkartacağını, devletin yönünü öğrenebiliyoruz.

Yeni rapor ne söylüyor?

Yeni rapor, yaklaşık 500 kişilik bir uzmanlar-diplomatlar heyeti tarafından ve yaklaşık 10 ay süren tartışmalar sonucunda hazırlanmış.

Raporda en önemli vurgu, ABD'nin 'küresel çapta' ve 'sonu belirsiz, uzun süreli' bir savaş içinde olduğuna yapılmıştır. 11 Eylül saldırılarının hemen arkasından "50 yıl sürecek bir savaş başlamıştır" cümlesinin geçtiği açıklamalar yapılmıştı ABD'li bürokratlar tarafından. Ancak, yeni rapordaki ifade, bundan daha farklı bir şeyi içermektedir. Buna göre, ABD emperyalizmi, başlayan savaşın sonuçlarının daha belirsiz, önden tahmin edilmesi daha zor, bu yanı sıra da daha karamsar olduğunu düşünmeye başlamıştır. Dünyadaki her tür gelişmeyi yakından takip etmek, olası sonuçları öngörmek, buna göre hazırlık yapmak için milyonlarca dolarlık bütçeler, sayısız gizli ajanlar, her ülkede işbirlikçiler, onlarca strateji kurumu vb kullanan ABD için, tehlikenin önden tahmin edilemeyeceğini söylemek, oldukça önemli bir tespittir. Dünya üzerinde tam bir hakimiyet kurma iddiasındaki ABD'nin, artık eski gücünde olmadığını en çarpıcı göstergelerinden biridir bu.

Zaten, gerek Irak savaşından bir türlü istediği sonucu alamıyor oluşu; gerek Latin Amerika ülkeleri gibi ABD emperyalizminin arka bahçesi sayılan ülkelerin bile peşpeşe ondan kopmaya başlamış olması; gerekse Çin'in emperyalist hegemonya yarışı içindeki devasa güçlenmesinin yeni ve çok et-

kili bir rakip kampaşmayı büyütmesi, ABD'nin korkularının boşuna olmadığını gösteriyor. Savaş giderek ABD'nin aleyhine unsurlarını biriktirirken, onun da bu konuda hazırlıklarını güçlendirmeye çalıştığının göstergesidir bu rapor.

Rapordaki başka unsurlar da bu yöndeki verileri güçlendirmektedir. Mesela ABD'nin iki büyük savaşı aynı anda sürdürebilme kapasitesinin güçlendirilmesi ifade ediliyor raporda. Bir yanda Irak direnişi ABD ordusunu fazlasıyla zorlarken, İran'a saldırı hazırlıkları yapılmasının arkasında yatan da budur.

Bunların yanında, düzinelerle ülkede çok sayıda özel hareketi sürdürürken, aynı anda kendi ülkesinde doğal nedenlerle ya da terörist saldırı sonucu oluşmuş büyük bir felaketle de başa çıkabilme kapasitesine ulaşmayı hedefliyor. ABD emperyalizmi, Katrina kasırgası sırasında oluşan tepkilerden ders çıkarmış görünüyor. Irak savaşı için ayrılan malzeme ve insan kaynaklarının, bu felaketin büyümesinde ne kadar çarpıcı bir rol oynadığı hala akıllardadır. Keza tıpkı kendisi gibi rakip emperyalistlerin de doğal felaketlere yol açacak iklim silahları geliştirmekte olduğunu bilen ABD; bu türden felaketlerle, başka ülkelerdeki işgal hareketini ve kontrgerilla faaliyetleri birarada sürdürmeye hazırlanıyor.

ABD emperyalizminin, son dönemlerde giderek artan bir biçimde Almanya ve Fransa ile yakınlaşması politikasını da raporda görmek mümkün. 'Batı merkezli' bir dünyadan baktığı savaşta, Avrupalı emperyalistler, ABD'nin en yakın müttefikleri olarak şekilleniyor.

2001 raporunda temel bir unsur olarak üzerinde durduğu 'ılımlı İslam'

ve 'İslam ülkelerinde demokratikleşme' kavramları ise, bu raporda değişikliğe uğramış durumda. ABD artık Müslüman ülkelerin demokratikleşmesini değil, başta kim olursa olsun kendisiyle işbirliği yapmasını istiyor, bu politikayı hedefliyor. Geçmişte 'komünizme karşı yeşil kuşak' projesi olarak uygulanan ve yakından tanıdığımız ABD politikası, şimdi biçim değiştirmiş olarak yeniden karşımıza çıkıyor. Bunun yanında, ılımlı İslam yerine radikal İslam'ın varlığı, tıpkı karikatür krizinde olduğu gibi, Hristiyan dünyası ile Müslüman dünyası arasındaki çatışmayı körükleyici bir yön taşıdığından, 'medeniyetler çatışması' tezini güçlendirici bir tarzda, ABD'nin işine de yarıyor. 'Batılı' kitlelerin savaş karşıtlığını azaltıcı, savaşın kaçınılmazlığını kitlelere kabullendirici bir etki yaratarak, ABD'nin savaş politikalarını güçlendiriyor.

Raporun bir başka vurgusu ise, ABD'nin bir süredir, 'Batı ittifakı' konusunda daha istekli bir tutum içinde olmasıdır. 11 Eylül'den bu yana hemen her aşamada emperyalist kurumların desteğinden yoksun kalan, bu nedenle de BM, NATO, AB gibi kurumların artık işlevsiz olduğunu iddia eden ABD, o dönemlerde, bu kurumlara ihtiyacının olmadığını, gerekirse yeni bir düzen, yeni ittifak ilişkileri kurmaya hazır olduğunu ilan etmişti. Şimdi ise, yeniden bu kurumlar ve buradaki emperyalist ittifaklarla yola devam etmeye önem veriyor. Avrupa'lı emperyalistlerin yanında yer alması için uğraşıyor.

Raporda Çin konusu özel olarak ele alınmış, Çin, 'stratejik olarak yol ayrımında olan bir ülke' olarak tanımlanmıştır. ABD ile askeri alanda rekabet edebilecek tek ülkenin Çin olduğu vurgusu, bu savaşın asıl olarak ABD ile Çin arasında geçeceği tespitimizi doğrulamaktadır.

Raporun doğal bir sonucu olarak, ABD emperyalizmi, askeri bütçesini artırmayı, asıl olarak da özel birlikleri, kontrgerilla faaliyetini güçlendirmeyi hedeflemektedir. 2007 yılı için planlanan savunma bütçesi 439 milyar dolar-dır.

ABD emperyalizmi, her geçen gün daha fazla zayıf düştüğünün farkındadır. Yapmak istedikleriyle kapasitesi arasındaki açığı kapatmaya çalışıyor, ekonomisi rakiplerinin genç ve dinamik güçleriyle baş edemeyecek kadar çürümüştür. Ancak 'dünya imparatoru' ünvanından kolay kolay vazgeçmeyecek kadar da hırslıdır. Bu rapor da, ABD'nin, yeni manevralar ve yeni politikalar doğrultusunda savaşı derinleştirmeye hazırlandığının göstergesidir. Yeni emperyalist savaş, şiddetlenerek derinleşecek ve yayılmaya devam edecektir. ()

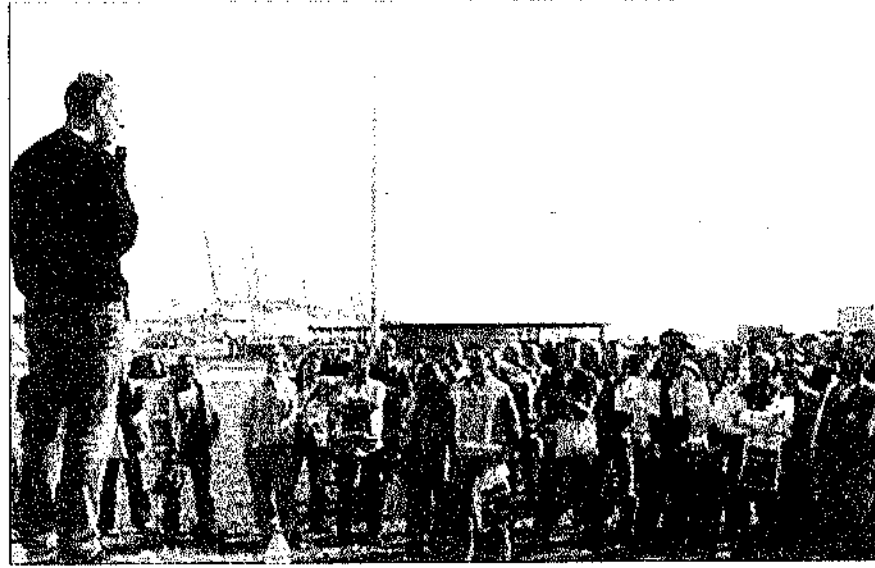
Liman işçilerinin direnişi sadece liman yönetmeliğini fesh ettirmedi

Hizmet sektörü yönetmeliğinde de geri adım attırdı

Burjuvazinin bu değişikliklerle geri bir adım attığı açık ancak çalışanların gücü tüm yönetmeliği geri çektirecek güçteydi. Hizmet Sektörü Yönetmeliği'nin geri çekilmesi ise AB tarihinin en büyük saldırı paketi olan Lizabon 2000 Ajandası'na vurulan önemli bir darbe olacaktı. Nasıl liman işçileri sadece Liman Sektörü Yönetmeliği'ni geri çekirmekle kalmamış, Hizmet Sektörü Yönetmeliği'nde de değişikliğe yol açmışlarsa, Hizmet Sektörü Yönetmeliği'nin feshi de Lizabon 2000 saldırı programının hızını kesecekti.

AB'nin ortak bir iç pazar oluşturmak ve aynı zamanda hizmet sektöründe de kazanılmış tüm hakları gaspeden Bolkestein-Hizmet Sektörü Yönetmeliği 16 Şubat'ta son anda "Anayurtprensi-binde" * yapılan kısmi değişikliklerle Avrupa Birliği Parlamentosu tarafından 391'e karşı 213 oyla kabul edildi.

Liman işçilerinin Strasbourg'u savaş alanına çevirip Liman sektörü yönetmeliğini yerle bir etmeleri ile birlikte işçi ve emekçilerde büyük umutlar, burjuvazide ise korku büyümüşü. Hizmet sektörü çalışanları için liman işçileri bir örnekti, Avrupa Anayasa'sına hayır diyen Fransız işçi ve emekçileri gibi. Liman işçilerinin eyleminden sonra hizmet sektörü çalışanlarındaki kararlılığın büyüdüğünü gören burjuvazi, 11 Şubat Berlin Strasbourg ve 14 Şubat Strasbourg eylemi öncesi şimdilik yönetmeliğin en azgın maddesinde geri adım attı. AB Parlamentosu'ndaki muhafazakarlar ve sosyal demok-

ratlar "Anayurtprensi-binin" yönetmelikten çıkarıldığını ve yönetmeliğin parlamentoda yeni haliyle onaylanacağını açıkladılar. Bu pazarlık başından beri "Anayurtprensi-bi" taslaktan çıksın başka itirazımız yok diyen sendika ağaları ile özellikle Alman DGB ve Verdi ile yapıldı.

11 Şubat'ta 30 bin hizmet sektörü çalışanının katıldığı ve DGB konfederasyonunun örgütlülüğünü üstlendiği miting yine Attac. (Attac "Anti-küreselleşme" hareketinin öncülüğünü çeken ve "sosyal" bir Avrupa için savaştığını ilan etmiş reformist bir kurum aynı zamanda sosyal forumların baş aktörü) Almanya ve Attac Fransa'nın çağrısıyla aynı gün 15 bin kişi ile Strasbourg'da yapılan eylemler, içeriği boşaltılmış, şenliğe dönüştürülmüş eylemlerdi. Burjuva medya dahi Berlin için "bu bir açık hava konseri mi işçi mitingi mi anlayamadık" diye haberler geçiriyorlardı. DGB Şefi Michael Sommer konuşmasında; Anayurtprensi-bini yönetmelikten çıkardık, ancak parlamentonun oylamasında son anda değişiklikler olmasın diye eylemleri devam ettireceğiz deyip, hükümet ortağı

sosyal demokratlara teşekkür edince işçilerin yuh sesleri ile karşılaştı. Sommer hemen "Liman işçileri nasıl kazandıysa biz de öyle kazanacağız" diyerek aldığı tepkiyi dönüştürmeye çalıştı. Hizmet sektörü çalışanları da liman işçilerini duyunca alkışlarla karşılık verdiler. Röportaj yapılan çalışanların hemen hepsi "bu yönetmelikten Anayurtprensi-binin çıkarılması yetmez, tüm yönetmelik fesh edilmeli, bunlar gözlerimize kum serpiyor, bir iki maddeyi değiştirdiler ama bu yönetmeliğin özü aynen duruyor, yarın yine istediklerini yapar" diyorlardı. Ancak işçilerin mitingte dile getirdikleri ile sendikalarının tutumu arasında büyük fark vardı.

Yaklaşık 40 bin civarında çalışanın katıldığı 14 Şubat Strasbourg eylemi de görev sayma dışındaki bir şey değildi. Hava yine şenlik, karneval havası idi.

**Hizmet Sektörü
Yönetmeliği özünü
koruyor!**

Hizmet Sektörü Yönetmeliği'nde "Anayurtprensi-bi" yerine

"Hizmet sektöründe serbest dolaşım hakkı" cümlesi kondu. Yine Bakanlar Konseyi isterse bu yasa da yeni değişiklikler yapma hakkını kendisinde saklı tuttu. Bunun anlamı önümüzdeki süreçte hizmet sektörü çalışanlarını yeni saldırıların beklemesi... Çünkü "hizmet sektöründe serbest dolaşım hakkı" muğlak bırakılmış, "Anayurtprensi-bi"nin örneğin sağlık ve çocuk yuvaları gibi alanlarda uygulanmayacağı söyleniyor ancak nerede uygulanabileceği açık bırakılmış... Bunun ne anlama geleceğini de mahkemelerin önlerine gelen davalarda alacağı örnek kararlara bırakılmış.

**İstenseydi tüm yönetmeliği
fesh ettirecek güç vardı!**

Liman işçilerinin eyleminin ardından sendika ağaları ve parlamenterler arasındaki trafik yoğunlaştı. Liman işçilerinin tüm bu sendika ağalarına karşı, güçlü bir taban örgütlülüğüyle yarattığı örnek hem burjuvaziyi hem de uşakları sosyal demokrat sendika ağalarını ürktürmüştü. Kapalı kapılar ardından Bolkestein'da en çok tepki duyulan Anayurtprensi-bi'nde bir iki değişiklik yapıldı ve bu da çalışanlara büyük bir başarı olarak sunuldu. Burjuvazinin bu değişiklikle geri bir adım attığı açık ancak çalışanların gücü tüm yönetmeliği geri çektirecek güçteydi. Hizmet Sektörü Yönetmeliği'nin geri çekilmesi ise AB tarihinin en büyük saldırı paketi olan Lizabon 2000 Ajandası'na vurulan önemli bir darbe olacaktı. Nasıl liman işçileri sadece Liman Sektörü Yönetmeliği'ni geri çekirmekle kalmamış, Hizmet Sektörü Yönetmeliği'nde de değişikliğe yol açmışlarsa, Hizmet Sektörü Yönetmeliği'nin feshi de Lizabon 2000 saldırı programının hızını kesecekti.

Sendika ağalarının tüm tepkileri boğma çabasına rağmen AB işçi ve emekçilerinde ciddi sarsıntılar yaşanıyor. Geleceğe dair duyulan korku, gittikçe sokağa taşıyor öfkeyi. O

*Bolkestein'in (Hizmet Sektörü Yönetmeliği) asıl önemli bölümü "Anayurtprensi-bi". Anayurtprensi-bine göre AB üyesi bir devletin bir şirketi başka bir AB ülkesine yerleşip, o ülkede, o ülkenin işçilerine kendisinin ana merkezinin olduğu ülkenin standartlarını uyguluyor. Yani ücretini, sosyal haklarını, çalışma yasalarını vb. vb. Anayurtprensi-bini bir örnekleyelim: Ana merkezi Polonya'da olan bir şirket Almanya'ya gelip yerleşiyor. Hastanelerde hastabakıcılık hizmeti veren bu şirket Alman işçilerini çalıştırıyor ancak ücretlerini Polonya'da hasta bakıcılarının ücretleri neyse, sözleşmelerini Polonya'da sözleşmeler nasılsa, iş koşulları Polonya'da nasılsa öyle yapıyor. Bu şirketin bir hatası veya yolsuzluğu oldu diyelim, o zaman da bu şirket bulunduğu ülkenin yasaları ile değil "anayurdu" sayılan ülkenin yasaları karşısında sorumlu.

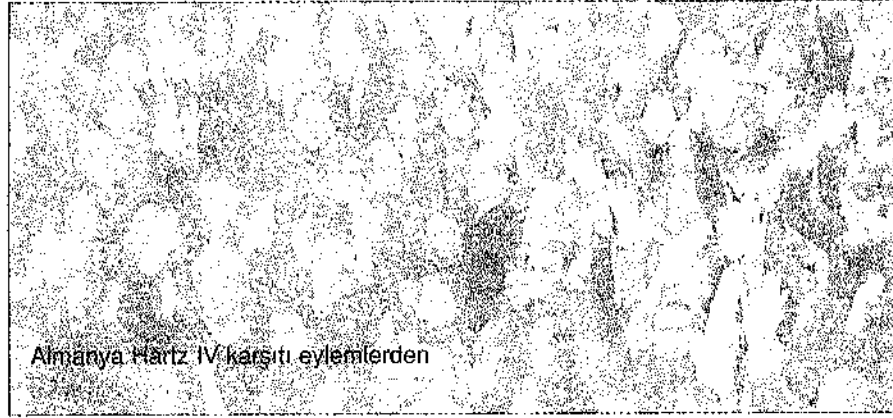
40 saatlik çalışmaya hayır!

Almanya'da hizmet sektörü bir aydır grevde

Almanya'nın Baden-Württemberg, Aşağı Saksonya, Kuzey Ren Westfalya ve Hamburg eyaletlerinde 6 Şubat'tan beri hizmet sektörü çalışanları grevde. Almanya'da Hizmet Sektörü'nde en son yaşanan grev 1992 yılında yaşandı. 14 yıldır bu sektörde grev yaşanmamıştı. Grevin en önemli maddesi hizmet sektöründe çalışan sözleşmeli personelin memurlarda olduğu gibi çalışma saatlerinin 40 saate ve üstüne çıkarılması.

Almanya'da memurların grev hakkı yoktur. Bundan dolayı da onların çalışma saatleri devletin 2003'te çıkardığı yasa ile birlikte 40, 41 saate, hatta Baviera eyaletinde 42 saate çıkarıldı. Yine memurların Noel parası ve izin parası önce azaltıldı, 2004'te toptan kaldırıldı.

Yerel İşverenler Sendikası Birliği VIA (her eyalette var olan yerel işverenler sendikalarından oluşuyor işveren eyalet oluyor) ve Verdi (Birleşik Hizmet Sektörü Çalışanları Sendikası) uzun tartışmalar sonucu 13 Eylül 2005'te Toplu Sözleşme üzerinde anlaştı. Üç tane Yerel İşveren Sendikası (KAV) yani Baden-Württemberg, Aşağı Saksonya ve Hamburg eyaletleri sözleşmeyi uygulamayacaklarını, sözleşmeli personelin aynı memurlarda olduğu gibi iş saatlerinin 40 saate çıkarılmasını talep ettiler. Şu anki toplu sözleşmeye göre Batı'daki sözleşmeli personelin çalışma saati 38.5, Doğu'dakinin ise 40. Almanya'daki eyalet sisteminden kaynaklı her eyaletin sözleşmeli personel ve memurlar konusunda farklı farklı uygulamalara sahip olması grevin de parçalı olmasını getiriyor. İşverenler de bu parçalılığı kullanmaya çalıştılar. Sürekli memurlarla sözleşmeli personeli karşı karşıya getirmeye çalıştılar, sonra diğer eyaletlerde 40 saat çalışan sözleşmeli personel ile 38.5 saat çalışan personeli... Bunların hiçbirini fayda etmediğinde de grev kincisi olarak örneğin Osnabrück şehrinde 1 Euro'ya çalışmak zorunda kalan (Almanya'da uzun süre işsiz olan işsizler saat ücreti 1 Euro'ya işler kabul etmek zorunda) işçileri grev kincisi olarak kullanmaya çalıştılar. Buna direnen grevdeki işçilere ise saklır-

Almanya Hartz IV karşıtı eylemlerden

dılar. Ancak grevci işçilerin Osnabrück'de nabzını ölçen burjuvazi, grevcilerden aldığı yanıtla bir daha böyle bir şeye girişmeye cesaret edemedi. Gazetelere "18 dakika fazla çalışmamak için ekonomimizi batırıyorlar" ilanları verdiler. Hiçbiri fayda etmedi. Grev dalga dalga büyüdü. Sonunda 40 sözleşmeli personeli kapsadı. Hastaneler, çöp toplama işi, çocuk yuvaları, otoban çalışanları vb. vb. tüm işler durdu. İşverenler, gazetelere verdikleri dev ilanlarda iş saatlerini uzatarak Almanya'nın ekonomisini büyütüp, rekabetini güçlendireceklerini, 40 saatlik çalışma ile yeni iş alanları yaratacaklarını ilan ettiler.

Gerçekte ise iş saatlerinin sadece 40 saate değil örneğin

Hizmet Sektörü'nde yaşanan grevin sonuçları metal sektöründeki toplu sözleşme görüşmelerini de etkileyecek. Çünkü metal işçilerine de dayatılan aynı ücrete daha fazla çalışma süreleri. Burjuvazi, çalışma sürelerinin uzatılmasında bir kazanımla çıkarsa, hemen önüne koyduğu iş, İşten Çıkarma Yasası'nı yeniden düzenlemek. Bu anlamda hizmet sektöründeki grev, son dönemde her direnişte olduğu gibi kendisinden sonrakini belirler önemde.

şu an Baviera eyaletinde olduğu gibi 42'ye 45'e çıkarmaya çalışıyorlar. Hem de aynı ücretle. Sendikaların verdiği rakamlara bakılırsa eğer çalışma saatleri işverenlerin dediği gibi olursa tüm Almanya'da yaklaşık 250 bin çalışan işten atılacak. Yani bırakın yeni iş alanlarının yaratılmasını toplu işten atılmalar kapıda bekliyor. Yine '80'li ve '90'li yıllarda iş saatleri azaltıldığı için ücretler yükselmedi. Şimdi iş saatleri ücretler artırılmadan uygulanmak isteniyor. Ayrıca 2002 yılında AB'de ortalama çalışma saati 36.1 iken işsizlik yüzde 8'di. Almanya'da ortalama 35.2 iken işsizlik 8.2 idi. Yani tam tersine iş saatlerinin azaltılması ise işsizlikte

de bir azalma meydana gelebiliyor.

27 Şubat'ta Verdi Genel Başkanı ile İşverenler Sendikası Birliği tekrar bir görüşme yapacak. Her iki taraf da 40 saatlik çalışma dışındaki maddelerde anlaştıklarını açıklıyorlar. Şimdilik Baden-Württemberg ve Ren Westfalya eyaletlerinin önerisi 40 saatlik çalışma karşısında ücretlerin de aynı oranda yükseltilmesi. Ancak İşverenler Sendikası Başkanı ve Aşağı Saksonya Eyaleti Ekonomi Bakanı hala eski önerisini masaya getireceğini söylüyor. Şimdilik grevler yayılarak devam ediyor. Almanya ise küçük ve büyük grevlerle sarsılıyor. Uzun süredir ilk defa bu dirençte bir grevle karşılaşmayan eyaletler grevi artık bir an önce bitirme telaşına girdiler. Telaşlarının önemli bir nedeni de özelleştirilmiş hizmet sektöründe yaşanan sorunlar. İşverenler önce hizmet sektörü çalışanlarını "o zaman biz de özelleştiririz her şeyi" korkutmaya çalıştılarsa da, özelleştirilmiş sektörlerin (bazı eyaletlerde çöp toplama işinin neredeyse yüzde 90'ını özelleştirilmiş durumda) eyaletlere daha pahalıya mal olması, eyaletlerin aldığı örneğin çöp vergisinin özel sektörlerin çıkardığı masrafların altında kalması vb. sorunlardan dolayı birçok eyaletin tekrar bu alanları devletleştirme girişimleri bu saldırıyı da boşa çıkardı.

Hizmet Sektörü'nde yaşanan grevin sonuçları metal sektöründeki toplu sözleşme görüşmelerini de etkileyecek. Çünkü metal işçilerine de dayatılan aynı ücrete daha fazla çalışma süreleri. Yine son dönemde onbinlerce doktorun yaptığı uyarı grevi, uzun çalışma saatleri, ücretlerin sürekli düşürülmesi ve iş sözleşmelerinin artık kısa süreli yapılması ile ilgiliydi. Burjuvazi, çalışma sürelerinin uzatılmasında bir kazanımla çıkarsa, hemen önüne koyduğu iş, İşten Çıkarma Yasası'nı yeniden düzenlemek. Bu anlamda hizmet sektöründeki grev, son dönemde her direnişte olduğu gibi kendisinden sonrakini belirler önemde.

Almanya Hartz IV karşıtı eylemlerden

"HALK İÇİN SAVAŞIYORUZ"dan

ÇOCUKLARIMIZ İÇİN YAŞIYORUZ"a

Sınıf devrimcisi, "halk için, çocuklar için, gelecek kuşaklar için, başkaları için"den önce, kendisi için devrimcilik yaptığını, yapması gerektiğini bilir. Sadece başkaları gelecekte mutlu olsun diye değil, kendisi de öyle yaşamaktan mutlu olduğu için devrimcidir. Devrimin neden gerekli olduğunu sadece genel geçer bir bilgi düzeyinde değil, yüreğinin derinliklerinde, bilincinin her hücrelerinde hissederek. Devrimcilik, onun kendi sorunu, kendi ihtiyacıdır.

İnsanı yaşama bağlayan şey amaçlarıdır. Amacı varsa, yaşam daha anlamlı, daha güzel hale gelir. Amaçlar; insana yaşama sevincini, hayatın zorluklarıyla başedebilme gücünü, bütün sorunlara rağmen ondan zevk alabilme olanağını, güçlü ve dik durmayı, savaşma ve barışma kararlılığını verir.

Amaçlar olmadığı zaman ise, tutunacak dalı kırılmış gibi olur insanın. İçindeki taze çiçek solar, bahar kışa döner. Hayatta her şey, sıkıntı ve bunalım kaynağıdır, eğer yaşama amacına sahip değilse. Her şey tekdüzedir, her şey sanki onu bezdirmek için bilinçli olarak planlanmıştır, bunalımların biri bitmeden biri başlar.

Yaşamda tutunacak bir dalın olmaması, ya da tutunduğun dalın kırılması, en acı şeydir insan için. O zaman dipsiz bir uçurumdan aşağıya yuvarlanış kaçınılmaz. Ailesini kaybetmiş mutsuz yaşlıların çabuk ölmesi, intiharlar, son dönemde giderek artan psikolojik rahatsızlıklar, bunun ürünüdür.

Ancak amaçların ne olduğu daha önemlidir. Yaşam amacı doğru belirlenmediğinde, hızlı bir hayal kırıklığına yol açması, tutunacağımız dal sağlam olmadığında, kırılıp elimizde kalması kaçınılmazdır.

Başkalarının mutluluğu için yaşamak

12 Eylül öncesi devrimciliğinin temel, yaşama amacı, 'halk için savaşmak' olarak şekillenmişti. Gerçekten de 'halk için' oldukça fazla şey yapıldı. Gecekonduhar dikildi, mahalleler kuruldu, çamur kurutma kampanyaları başta olmak üzere çeşitli belediyeçilik hizmetleri yapıldı, faşist saldırılara karşı gece nöbetleri tutuldu, işçilerin haklarını vermediği için ustabaşılar, patronlar cezalandırıldı, market malları ya da otobüs biletleri kamulaştırılarak halka dağıtıldı, vb, vb... Çok büyük emekler harcandı, kazanımlar elde edildi ve çok büyük bedeller de ödendi.

Bütün bunları halk için yapmıştı devrimciler. Bir devrimci olarak yaşama amaçları buydu zaten. Sonra 12 Eylül geldi. Devrimcilik yapmak çok daha ağırlaştı. 12 Eylül'ün sert fırtınaları, zorlu günleri karşısında tutunmak kolay değildi. Bu zorluklarla başa çıkamayanlar, mücadeleyi bırakıp, evlerine geri döndüklerinde, uğruna savaşacakları bir şeyler, onları yaşama bağlayacak bir

amaç kalmamıştı. Düzene karışıp düzeyi bir evlilik içinde çoluk çocuk sahibi olduklarında ise, artık yeni bir yaşama amacı serildi önlerine.

Burjuvazi, 12 Eylül döneminde, devrimcilerin yaygın olarak kullandıkları argümanları yokedebilmek için epeyce uğraştı. Bu argümanlar, kitlelerde yankı bulan, kolay kolay unutmayacakları, devrimcilere ve hareketin yüksek olduğu eski günlere özlemin bir simgesi haline gelen kavramlardı. Devlet bir taraftan bu kavramlara karşı saldırı ve karalama bombardımanı başlattı, bir taraftan da bunları bulanıklaştırıp sulandırmaya, böylece etkisizleştirmeye yöneldi. 'Halk için savaşmak' kavramı bunlardan biriydi. Devlet bir taraftan, "halk için savaştıklarını söylüyorlardı, ama halka sormamışlardı, halk onların kendileri için savaşmasını istemiyordu", "halkı 'kurtarıcılardan' kurtarmak gerekiyor" gibi söylemlerle devrimcileri karalama kampanyası yürüttü. Diğer taraftan ise, çocukları keşfetti, çocukları yaşamın merkezine koydu ve ailelerin 'çocukları için yaşamalarını' vaazetmeye başladı.

Bu söylemlerin küçük burjuva devrimciliğinde yankı bulması zor olmadı. Geçmişte halk için yaptığı şeyi bu defa çocukları için yapmaya başladı. Tüm enerjisini ve yaşamını, çocuklarının ihtiyaçları doğrultusunda düzenledi. Çocukların ihtiyaçları, eğitimleri, gelecekleri vb. ailenin tek kaygısı, tek yaşam amacı, tek hedefi haline geldi. Eve ilişkin, yaşama ilişkin, harcamalara ilişkin tüm kararlar, çocukların ihtiyaçları, istekleri, tercihleri doğrultusunda alınmaya başlandı. Zaten burjuva ideologlar, televizyonlarda günlük yapılan programlarda, eğitimci, psikolog, uzman vb. görünümüne altında 'ihtiyaç' olan her şeyi tek tek söylüyor, ailelere dikte ettiriyorlardı. Çocuklara nasıl yaklaşılması gerektiğinden, onların büyümesinin hangi aşamasında neye ihtiyaçları olacağına, onların geleceğini kurmak için ne kadar özveriyle çalışmak gerektiğine, ailelerin kendilerini çocuklarına adanmalarına kadar yaşamın her alanına ilişkin reçeteler verip duruyorlardı. Çocukların eski yetiştirilme biçimleri tamamen yanlış, anne-babalarını bize öğrettiği her şey hataydı onlara göre; doğru bilgi, doğru ilişki sadece ve sadece burjuva eğitimcilerden öğrenilebilirdi(!)

Hızlı bir biçimde bu söylemler yaygınlaştı, en başta devrimcilikten kopan-

ları ve devrimci değerlerden uzaklaşanları etkisi altına aldı ve giderek kitlelere doğru yayıldı.

Peki onların yaşama amacı ne?

'80 sonrasının 'çocuk eğitimi' anlayışı bu zemin üzerinden şekillendi. Anne-babalar, çocuklarının tüm ihtiyaçlarını, daha çocuk, onun bir ihtiyaç olduğunu farketmeden karşılamaya başladılar. Tüm planlarını, çocuk doğduğu andan itibaren yaptılar. Çocuk daha yaşını bile doldurmadan, onun için bir oda hazırlayıp, bir 'genç odası takımı' aldılar. Doğduğu andan itibaren yemesi gereken mamalar, alması gereken vitaminler, en iyi beslenme programları boca edildi çocuğun üzerine. Çocuk daha ilkökula başlamadan, üniversiteyi kazanması için nasıl bir program uygulamaları gerektiğini, üniversite masraflarını karşılamak için nasıl bir gelir kalemi yaratacaklarını düşünmeye başladılar. Ailenin oturduğu semtte kuracağı arkadaşlıkların çocuk için zararlı olabileceği varsayılıyorsa, hemen taşınmak için daha iyi bir semt; çocuk için 'daha kültürlü', 'daha iyi yetiştirilmiş' olası arkadaşların bulunacağı bir okul arandı. Anne-babanın, kendi çocukluklarında özlemini çektiği, eksikliğini duyduğu her şey, çocukları için seferber edildi. Adeta kuş sütünün bile eksik olmadığı bir sofraya gibi bir gelecek serildi çocukların önlerine. Ama tabii ki sadece görünürde.

Gerçekte ise, çocuğun hissettiği tek şey, tam bir kuşatma altında olduğu düşüncesiyle bunalmak ve boğulmaktır. Anne-babanın bu kadar üstüne düşmesi, kendisi için yaşamaya başlamaları, onları yaşama amacından yoksun bıraktı. Bir taraftan yaşamın merkezinde duran, her istediği yapılan, her ihtiyacı karşılanan; ama diğer taraftan kendisi için ve kendi emeğiyle hiçbir şey yapmayan, özgüven yoksunu, iradesiz, kişiliksiz ve doyumsuz bir insan çıktı ortaya. Kendisiyle ilgili tüm kararlar önceden alınmış olduğu için, kendisine yapacak hiçbir şey kalmamıştı çünkü. Bir taraftan yaşamın merkezinde dururken, bir taraftan da işe yaramaz bir insan olduğu duygusunu yaşamaya başladı. Sadece üniversite sınavını kazanmaktan ibaret ve kendisine dikte ettirilmiş bir hedef, ona yaşama sevinci vermiyordu. Doyumsuzluğun bir sonucu olarak, aradaki boşlukları doldurmak üzere farklı arayışlara yöneldi. Çoğu, cep telefonu, televizyon, in-

ternet bağımlılığı, sanal dünyada yaşayan sosyal varlıklara dönüştü. Dünyayla, gerçek yaşamla bağlarını kopardılar, 'adrenalin yükseltecek' heyecan duyaçağı maceralar aramaya başladılar.

Anne-babaların tek yaşama amacı çocukları iken, çocukların da farklı bir yaşam amacı aramaya yönelmesi doğaldı da. Ancak burada da aradığını bulamadığı için mutsuzluğunu büyütme-ten başka bir şey gelmiyordu elinden. Durumu kavrayacak bilinç düzeyinden yoksun olduğu için de, sorunu çözecek mekanizmaları göremiyordu. Gördüğü durumda bile çocukluğundan beri hiçbir sorunu kendi başına çözmemiş olduğu için, bir çözüm gücü ve iradesi bulamıyordu kendisinde.

12 Eylül öncesi devrimcilerin, 'uğruna savaştığı' halk için de durum çok farklı gelişmemişti aslında. Küçük burjuva devrimcisi, halka 'kendisi için' nasıl savaşması gerektiğini öğretmek yerine, nadiren onunla birlikte, ama daha çok onun yerine birtakım işler yaptı, sorunlar çözdü, yaşamı kolaylaştırdı. Halkı faşistlerden korudu, ev sahibi yaptı, pek çok ihtiyacını karşıladı. 12 Eylül darbesiyle birlikte 'öncü'ler ortadan kaybolduğunda, kitleler önce büyük bir boşluk ve çaresizlik yaşadılar, gidenlerin geri gelmesini, yeniden mücadelenin yükselmesini istediler, beklediler. Çaresizce bir bekle-yişti bu. Çünkü bir çoğu, mücadeleyi kendi sorunları, kendi parçaları, kendi yaşam amaçları haline getirmemişti. Sonrasında kendilerine başka amaçlar, başka hedefler, başka hayatlar bulmakta zorlanmadılar. Gecekonduharın tapularını almak için, taksitlerini ödemek için, yeni bir beyaz eşya almak için, çocuklarını yetiştirmek için vb. yaşamaya başladılar.

Fedakarlık nedir?

Her iki durumda da, başlangıçta, güçlü ve güzel duygular, iyi niyetlerle hareket ediliyor. Ancak sonuçları itibarıyla fayda değil zarar veriyor. Üstelik de tarafların her biri bu zararı en üst boyutta yaşıyorlar. Özünde bir değer taşıyan yaklaşımlar, karşılıklı olarak tahribata dönüşüyor.

Burada anahtar kelime 'fedakarlık'tır. Sorunun kaynağı da buna yaklaşımdadır. Hem devrimci kesimlerde, hem de anne-babalar nezdinde, kendisini 'adamak', fedakarlık olarak addedilmektedir. Devrimci olmak için düzenin 'nimetlerinden' vazgeçmek, anne-baba için ise 'yemeyip-yedirmek', fedakarlık olarak görülmektedir. Karşılıklıdaki kişilerin de bunu öyle kabul etmesini, bu 'vazgeçiş'ten dolayı kendilerine minnet duymasını beklerler.

Oysa bunun tam tersi olur. Çocuk büyüdüğü zaman, ailesinin yaptıklarının

kendisine zarar verdiğini görür. Onu adeta cam kavanozda yetiştirmişlerdir, sorunlarla başa çıkmasını, iradesini kullanmasını, kişiliğini güçlendirmesini engellemişlerdir. Bütün sorunlarla onun yerine başa çıkmaya çalıştıkları için, yaşamın gerçekleriyle yüzleşmeden büyümüşür. Üstelik düzenin bütün ideolojik bombardımanından da etkilenmiş, bozulmuş, yozlaşmış, pek çok kötü huy ve alışkanlık edinmiştir. Anne-baba ise, kimsenin yapamadığını yaparak mükemmel bir çocuk yetiştirdiklerini düşünmüşlerdir yıllar boyunca. Sonuçta karşılıklarına çıkan ise, kendilerini korkutacak kadar kötü bir tablodur. Her cepheden mükemmel bir çocuk yerine, topluma ailesine ve kendisine sürekli olarak zarar veren bir canavar vardır karşılarında. Günümüzde artık anne-babaların her şeye rağmen çocuklarını seven, çocuklarına düşkün yanları da kalmamıştır. Kapitalist düzenin küçük burjuva anne-babaları, kendi yarattıkları canavara yabancılaşıp, onunla duygu bağlarını da kopartırlar son noktada.

Devrimcilerin kendisini adadığı, uğruna savaştığı halkla olan ilişkisi de benzer bir seyir izler. "Halk için mücadele", halkın yerine mücadeleye, onun fedailiğini üstlenmeye evrildiğinde, her iki tarafa da büyük zararlar vermiştir. Meselenin balık tutmak değil, balık tutmasını öğretmek olduğu unutulduğunda, karşısındakine aslında hiç bir şey vermediğini fark edememiştir. Böyle olunca, dönem değişip de devletin şiddeti ve ideolojik bombardımanı arttığında onları silahsız bırakmış ve onlar da akıntıya kapılıp gitmişlerdir. Devrim için mücadele, artık onlar için en fazla hoş hatıralar, devrimciler ise 'bizim çocuklar'dır. Bir çoğu içinse, boşa kürek çekilmiştir, devrimcilere yüreklerini de kapılarını da tamamen kapatmışlardır. Devrimciler içinse, kitlelerle yaşanan bu yabancılaşmayı kavraması, kabullenmesi daha zordur. Gerçekten sorunu anlamaya çalışmak yerine, daha kestirme, daha kolaycı çözümlere ulaşır. Uğruna mücadele ettiği halkın, kendisine sahip çıkmadığı yargısına vardığında ise artık sorunu kafada bitirir. O halk için çalışmış, nice fedakarlıklar yapmış, nice bedeller ödemiştir, ama halk bunların farkında bile olmamıştır. 'Bu halk için değmezmiş' sözü, vardığı son nokta, kendi devrimciliğine yabancılaşmasının, en özlü ifadesidir.

Öncelikle 'kendin' için

Oysa devrimcilik, kendi başına bir fedakarlık değildir, öyle algılanmamalıdır. Böyle yaklaşmak, ya devrimciliğin tutarlı ve doğru zeminde olmadığını gösterir, ya da fedakarlık kavramının anlamının bilinmediğini.

Fedakarlık, yapılması gereken bir şey uğruna, çok istenen bir şeyden vazgeçmektir. Devrimcilik elbette ki bir tercihtir. Ve her tercih, aynı zamanda bir vazgeçişdir. Ama zaten sorunun özü de burasıdır. Vazgeçilen şeyin ne olduğu, bizim devrimciliğimizin de niteliğini ortaya koyacaktır.

Sınıf devrimcisi, düzenin pisliklerinden, çürümüşlüklerinden, yozluklarından vazgeçer. Onun yaptığı şey, bir sınıf intiharıdır. Ve bu da bir fedakarlık değil, tersine bir gerekliliktir, rahattamadır.

Çünkü 'çok istediği şeylerden' değil, tepki duyduğu, kendi dışında gördüğü, kendisine zarar verdiğini düşündüğü şeylerden vazgeçmektedir. Düzenin bütün alışkanlıkları, sunduğu 'nimetler', vazetildiği parlak görüntüler, kendisine yabancısıdır. Bu nedenle, bütün benliğiyle kopar onlardan.

Tam da bu nedenle sınıf devrimcisi, "halk için, çocuklar için, gelecek kuşaklar için, başkaları için"den önce, kendisi için devrimcilik yaptığını, yapması gerektiğini bilir. Sadece başkaları gelecekte mutlu olsun diye değil, kendisi de öyle yaşamaktan mutlu olduğu için devrimcidir. Devrimin neden gerekli olduğunu sadece genel geçer bir bilgi düzeyinde değil, yüreğinin derinliklerinde, bilincinin her hücrelerinde hissedir. Devrimcilik, onun kendi sorunu, kendi ihtiyacıdır. Bu ihtiyaç, görünürde bireyseldir; gerçekte ise, toplumun ihtiyacından, mutluluğundan ve refahından asla kopuk değildir. Aksine onunla kopmaz bağlarla içiçe girmiştir. 'Kendisi', toplumun bir parçası olarak ve toplumla birlikte kurtuluşa erecektir. Bu düzenin ona sunacak hiçbir şeyi olmadığını, etrafı yozlaşma, çürüme ve yoksullaşma batağında boğulmaktayken kendisinin bunun dışında kalamayacağını kavramıştır. Çevresinde devrimcilik popüler olduğu için veya bir gençlik heyecanı olarak değil, farklı bir biçimde yaşayamayacağı için devrimcidir. O yüzden yüzeysel biçimde ve 'desinler' için değil, gerçekten içinde hissettiği için ve gerçekten bir şeyleri değiştirmek için savaşıyor. O yüzden sınıf devrimcisi, 'halk için' ve 'halkın yerine' savaştığı; halka 'kendisi için' savaştığını öğretir ve onunla birlikte savaşıyor. Bu nedenle, kitlelerle birlikte kendisini de örgütler. Kitleleri değiştirip dönüştürebilmenin yolunun, kendisini de değiştirip dönüştürmekten geçtiğini bilir.

Küçük burjuva devrimcisi ise, 'halk için' ve 'fedakarca' verir mücadelesini. Onun için gerçek anlamda bir fedakarlık söz konusudur. Çünkü sınıf intiharını gerçekleştirmeden, düzenle bağlarını koparmadan yer almaktadır kavgada. Bir yanı sıra mücadelenin gerekliliğine inanmıştır, onun içindedir; ama bir yanı sıra da düzeniçi

'ni -

metleri' özlemekte, aramakta, oraya çekmektedir. İsteddiği halde düzene dönmeyerek fedakarlık yapmaktadır; bunun için de halkın kendisine minnet duymasını ister. Bu minnet duygusunu sürekli canlı tutmak için halkın çeşitli ihtiyaçlarını karşılamaya çalışır. Bu bazen maddi, bazen manevi ihtiyaçları olur, ama onları devrime, örgüte kazanmak, organik bağlarını güçlendirmek için de yapmaz. Veya niyeti bu olsa da yaptıkları ona hizmet etmez, onu yaratmaz. Bunu başarmayınca, kurulan bağların sürekliliği de olmaz. Yaptıklarına karşılık beklediği minnet duygusunu göremez. Bu kez emeğinin karşılığını alamadığını düşünür ve hızla hayal kırıklığına uğrar. Böylece fedakarlığının, emeklerinin karşılığını alamamış biri olarak halka, mücadeleye, devrime küser, onlarla son bağlarını da koparır. Ferahlamış bir halde, özelemlerine, düzene koşar telaşla ve dizginsizce. Üstelik geçmişini inkar ederek, geçmişte bir biçimde kattığı ya da kendisine katılan değerleri yadsıyarak. Ferahlığı ise sadece ilk anla, ilk dönemle sınırlı kalır. Halkı küçümsemek, geçmişini yadsımak, genel olarak güven duygusunu yitirmek, kişilik parçalanmasını da beraberinde getirir. Bu kişilerin, hızla her şeyi ve herkesi küçümseyen, hiçbir şeyle mutlu olmayan, ruhsal dengesi ve kişiliği bozuk bir insana dönüşmesi neredeyse kaçınılmaz olur.

12 Eylül öncesi küçük burjuva devrimcilerinin ezici çoğunluğu, yaptıkları yanlışların farkına varmadan ve iyi duygularla hareket etmişlerdir. İyi niyetli popülist bir yaklaşımın ürünüdür bu hatalar. Hatanın özünü ve sonuçlarını değiştirmese de, o devrimcilerin verdikleri mücadelenin kendisi belli düzeyde bir saygıyı hak etmektedir.

12 Eylül, bireyi öne çıkardıkça, yenilgi dönemi uzadıkça, kitlelerin mücadeleye katılımı düştükçe, günümüz devrimcilerinin profili de buna uyum sağlamaya başlamıştır. Bu tipler, düzenin sunduğu nimetleri devrim saflarındayken de yaşamak ister. Onlar için devrimcilik, prestiji yüksek, olanakları geniş bir yaşam alanıdır. Görevlerini en fazla ucundan tutarak yaparken, bu yaşamın olanaklarını ve prestijini son sınırına

kadar kullanır ve bunu 'hak' ola -

rak görür. Bir taraftan en yüksek perdeden konuşarak ne kadar büyük fedakarlıklar yaptıklarını kitlelerin gözüne sokmaya çalışırken, bir taraftan da devrimin saflarında, düzene ait özelemlerini, düzeniçi alışkanlıklarını taşır. Bu yanı sıra en bireysel haliyle 'kendileri için' savaşırılar gerçekte.

Anne-babaların durumu da çok farklı değildir. Yetiştirmeye çalıştıkları çocuk, olması gereken-ideal çocuk değildir gerçekte. Onlar kendi çocuklarında kendi özelemlerini, geçmişteki yoksulluklarını tatmin etmek isterler. Bu nedenle ortaya çıkan çocuk, anne-babanın en kötü, en olumsuz, en zaafı yanını temsil etmektedir. Ve bu çocuğu büyütmek için yaptıklarını iddia ettikleri fedakarlık, aslında kendi özelemlerini tatmin etmekten başka bir şey değildir.

Küçük burjuvazinin sınıfsal konumlanışı

12 Eylül öncesinin devrimciliği ile 12 Eylül sonrasının çocuk yetiştirme yöntemlerini, birbirinden çok farklı görünen iki konuyu aynı başlık altında ele almak biraz anlaşılabilir görünebilir. Bir yanda kendini halkına adanmış, toplumsal kurtuluş için mücadele eden yiğit devrimciler vardır; diğer yanda ise, ufuklarını evlerinin dört duvarı ile sınırlamış, bireyselleşmiş çekirdek aileler.

En başta sınıfsal köken itibarıyla bir çakışma ve tarihsel bir takip söz konusudur. 12 Eylül öncesinin küçük burjuva devrimcilerinin, mücadeleyi terkettikten sonra, küçük burjuva aileler olarak yaşamalarının özeti koyduğumuz tablo.

Zaten burjuvazinin bu ideolojik bombardımanı da, asıl olarak küçük burjuvazinin saflarında yankı bulmaktadır. Burjuvazinin kendisi böyle yaşamaz; o kendisini çocuklarına ya da toplumsal sorunlara, veya başka bir şeye adanmasını bilmez. Çocuklarını doğduğu andan itibaren özel bakiçılara, özel eğitmenlere terk eder. Toplumsal sorunlar ve toplumun ihtiyaçları ise, zaten onları hiç ilgilendirmez. Burjuvazinin tek amacı, daha fazla kar elde edebilmektir. Bir noktadan sonra amacı, kendisinin rahat yaşaması bile değildir, sadece karına kar katmaktır. Bu nedenle kendi ideolojik bombardımanı, kendi saflarında yankılanmaz.

Proleterler de bunun dışındadırlar. Maddi yaşam koşulları düşüncelerini de belirler çünkü. Proleter kitlelerin, burjuvazinin tavsiyelerini uygulayacak ne maddi geliri vardır, ne de o kadar geniş olanakları. Çok küçük yaşlardan itibaren çırak olarak çalışmaya başlayan, en iyi ihtimalle ev içindeki çalışmaların bir parçası olan, ailenin geçiminde ve yaşamını sürdürmesinde belli sorumluluklar üstlenen proleter çocuklar, küçük burjuvazinin çocuklarından farklı bir dünyada, daha gerçekçi bir dünyada ve daha hızlı büyümek zorunda kalır. Burjuvazinin çizdiği parlak tablolar ona ulaşınca kadar epeyce tozlanmış, cilasını yitirmiş olur çünkü.

Bu nedenle, eleştirdiğimiz küçük burjuvazinin devrimciliği, sorunlara, çözümlere yaklaşım tarzıdır. Hangi alana uygulanırsa uygulanırsa, bu yaklaşımın varacağı sonuç ise, hayal kırıklığı, mutsuzluk ve yenilgidir. ()

☆ 2-7 mart 1919 3. Enternasyonal kuruldu

Lenin ve Stalin'in önderlik ettiği 3. Enternasyonal Moskova'da beş gün süren kuruluş kongresinin ardından resmen kuruldu.

☆ 5 Mart 1953 Stalin yaşamını kaybetti.

Dünya proletaryasının uzak görüşlü, çelik iradeli öğretmeni, Hitler faşizmini dize getiren Kızıl Ordu'nun başkomutanı, askeri deha mareşal Stalin öldü.

☆ 30 Mart 1972 Kızıldere direnişi

Denizlerin ıdaman önlemek amacıyla üç İngiliz teknisyeni kaçıran İHKP/ÇİHKO'nun önder kadroları kuşatıldıkları Kızıldere'de, dönmeye değil ölmeye geldik şıartıyla yığılge çarpışarak şehit düştü.

☆ 18 Mart 1870 Ulusal Mubafızlar Paris Komününe saldırdı.

İşçi sınıfının iktidarı alabileceğinin ilk somut örneği olan Paris Komünü, karşı devrimin saldırısı ile ama büyük ve tarihe geçen bir direnişle son buldu.

☆ 18 Mart 1885 Marx öldü.

Bilimsel sosyalizmin kurucusu, işçi sınıfının öğretmeni Karl Marks, mücadele dolu bir yaşamın ardından hayatını kaybetti.

☆ 28 Mart 1986 Mahsun Korkmaz şehit düştü

PKK MK üyesi, PKK'nın '84 Erül Şemdinli baskınının komutanı Mahsun Korkmaz çatışmada şehit düştü.

Sefaköy granitten bir kaledir...

"Evi terk etmeden önce belki yaralanıp bir yere düşmüştür diye bütün odalara baktım ama yoktu. Bir baskın sırasında balkondan çekilmeyi daha önce belirlemiştim. Evin içinde kimsenin kalmadığını görünce onun da geri çekildiğini düşünerek ben de çıktım. Kapı yönünden silah sesleri gelmeye başladı. Fakat daha biz oraya yönelmişken kısa bir tarama sesinin ardından silah sesleri kesildi. Yapacak bir şeyimiz kalmamıştı. Sanırım Mehmet Ali bizim çekilmemizi sağlayabilmek için balkon değil kapı yönüne gitmiş ve dışarıda bekleyen cellatları üzerine çekmişti. Çatışmada ölen üçüncü işkenceciyi de orada o temizledi ama anlaşılan kendisi de şehit düştü." Bu cümleler '83 Mart'ında, faşist darbenin zaferini ilan ettiği koşullarda, kuşatıldıkları evi bir kale haline getirerek çatışan komünistlerden İsmail Cüneyt'e ait. Evi saran cellatların teslim ol çağrılarını silahlarıyla karşılık veren komünistlerden Aslan Tel ve Mehmet Ali Doğan şehit düştü. Üç de işkenceci öldürülmüştü... Cellatlar aylarca Sefaköy kalesinin komutanını aradılar. İsmail Cüneyt, aylar sonra işkencehanede kalbine ay şeklinde saplanan kurşunlarla katledildi...

Mart ayında şehit düşen irâlakçı komünistler

TİKB'nin 14. kuruluş yıl dönümü dolayısıyla 4 Mart 1992'de İzmir'in Yenisehir semtinde düzenlenen silahlı korsan gösteride tıkb'li komünist Erül Yazar polislerce katledildi. Görkemli bir halk direnişi olan Gazi'de Zeynep Poyraz, 13 mart 1995'de polislerce vurularak şehit düştü. Gazi yangınına büyötmek ve 1 Mayıs mahallesindeki öfkeyi örgötmek üzere harekete geçen TİKB'li genç militan Hakan Çabuk tıpkı Zeynep yoldaşı gibi barikat başında toprağa düştü.

16 Mart 1988

Halepçe yanarken...

1979 yılında İran'da Humeyni önderliğindeki hareket Amerikan yanlısı Şah rejimini sona erdirmişti. Bir yıl sonra Eylül 1980'de Irak, İran'a savaş açtı.

İran'da yeni kurulan rejimi çıkarları açısından tehlikeli bulan ABD, Saddam yönetimini İran'a karşı savaşında destekledi. Bu destek, yalnızca politik destekle sınırlı değildi. Her tür silah desteği de sağlandı Irak'a.

İran-Irak savaşının 8. yılında Irak ordusu ile Kürt silahlı grupları çatışmaya girmişlerdi.

16 Mart 1988 günü Halepçe'de bir katliam yaşandı. Katliam klasik silahlarla gerçekleştirilmedi. Kimyasal ve biyolojik silahlar kullanılmıştı. Büyük çoğunluğunu Kürtlerin oluşturduğu Halepçe halkı katledilmişti. Tarihe, "Halepçe katliamı", "Halepçe'de Kürt Katliamı" olarak geçen olay gerçekleşmişti.

Amerikalı gözlemci Phyllis Bennis, 1995 yılında şöyle diyecekti: American Type Culture firması, ABD Ticaret Bakanlığı'nın onayı ile Irak'a şarbon, e-coli, botulizm ve diğer korkunç biyolojik hastalıklara yol açacak çeşitli biyolojik silah malzemeleri temin etmiştir. ("Irak ve Körfez Krizine Genel Bir Bakış", Müsiad yayınları).

İrak'ın Aralık 2002'de BM'ye sunduğu silah bildiriminde yazılanlar, 1991 Körfez savaşına kadar hangi ülkelerin Irak'a hangi silah ve malzemeleri sattığını ortaya koydu. BM Güvenlik Konseyi'ne sunulan raporda, Irak'ın silahlandırılmasında 1991 yılına değin en çok ABD ve Alman şirketlerinin adı geçmekteydi. 80'den fazla Alman ve 75 Amerikan şirketi Irak'a çeşitli silahları satmıştı.

Saddam'ın nükleer silah programı, Halepçe katliamı'ndan sonra da desteklenecekti. Saddam Hüseyin kimyasal silahları Halepçe'den önce İran savaşında kullanmıştı.

İrak, biyolojik silah programı için ant-raks maddesini bir Amerikan laboratuvarından sağlamıştı. Nükleer silah programının önemli parçalarını Amerikan enerji Bakanlığına bağlı Los Alamos ve Lawrence Livermore nükleer silah üretim atölyelerinden almıştı. Bu teslimatlar, "Pentagon ya da Amerikan Ticaret, Enerji ve Tarım Bakanlıklarının resmi izniyle yapılyordu."

1996 yılında, dönemin ABD Dışişleri Bakanı Madeleine Albright CBS televizyonunda katıldığı bir programda, "sizce yaptırımlar yüzünden ölen 500,000'den fazla çocuk ölmeye değer bir bedel midir?" şeklindeki soruya şu yanıtı vermişti: "Bizce bu bedele değer".

1991 yılında ABD Genel Kurmay Başkanı, ve ABD Dışişleri Bakanlığını yapmış olan Colin Powell, kendisine sorulan "Körfez savaşında kaç sivil Iraklı öldü?" sorusuna, "doğrusu bu, benim hiç umurumda olmayan bir rakam!" yanıtını vermişti.

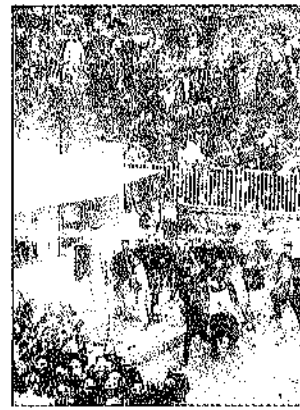
İnsanı ve insan yaşamını hiçe sayanların biyolojik, kimyasal silahlarla desteklediği Saddam, bir dönem kendisini destekleyenlerle aynı zihniyete sahipti. Satın aldığı silahları kullandı. 16 Mart 1988'de Halepçe'de Kürtleri katletti. Biyolojik ve kimyasal silahları kullandı. Dünya halkları, sokaklarda zehirle öldürülmüş yaşlıların, gençlerin ve bebeklerin fotoğraflarıyla ırkıldı.

5000'den fazla Kürdün, Asurinin ve Halepçe'de yaşayan diğer insanların öldürülmesinin hesabı sorulmadı...

Biyolojik ve kimyasal silahların üretimi, bulundurulması ve kullanılmasıyla ilgili sözleşmelere uyulmadı. Ayrıca sözleşmelerin eksiklikleri giderilmedi.

Halepçeler Unutulmasın!

Gazi antifaşist direnişi 11. yılında...

Kim susturabilir bizim
türkümüzü

Biz ki bu hasreti semalardan
alıp gelmişiz

Biz ki onu cefakar anaların
kipriğinden derlemişiz

Süzülsün de acının derin izler
bıraktığı

gül yanaklarda
Yere dökülsün istemişiz

Plaza De Mayo annelerinin son büyük eylemi...

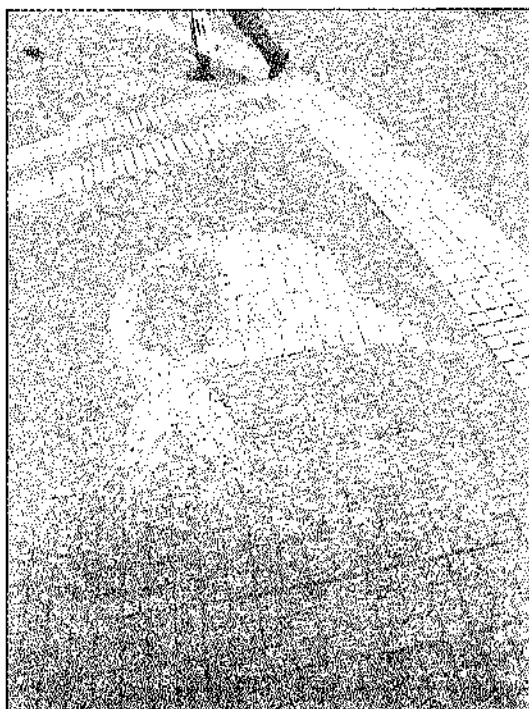

Arjantin'de adları, "perşembe delileri" oldu, ülkemizde "cumartesi anneleri"... Onlar, kapitalizmin kayıp çarkları içinde yitirilen genç oğullarını, kızlarını arayan yaşlılardı... Oğullarının, kızlarının nerede olduğunu bildikleri

halde, asla geri gelmeyeceklerini gördükleri halde, onları kaybeden o vahşi düzene karşı, yeni kayıplar olmasın diye her hafta "kayıp"ları hatırlattılar, onların anısına mum yakılar, mücadele ettiler. Ve tüm dünyada "kayıp" gerçeği kabul edildi, gündeme geldi... Kayıp yakınları buluştu, acılarını mücadelede ortaklaştırarak hafifletti...

13 Nisan 1977 günü cuntanın yapıldığı merkeze sadece 100 metre uzaklıktaki Plaza de Mayo Meydanı (Mayıs Meydanı'nda başladı ilk eylem... Sadece 14 kişiydiler... 14 beyaz başörtülü anne, bu tarihten sonra her perşembe bu meydanda toplanmaya karar verdiler... İkinci hafta 25, üçüncü hafta daha fazla ve daha sonra daha fazla olmaya başladılar... 30 bin kayıp sözkonusuydu... 30 bin... Hepsi de CIA'nın yetiştirdiği işkenceci şefler tarafından yok edilmişti. Bir kısmı öldürülmüş, bir kısmı okyanusa atılmıştı... Öldürülenlerin çocukları işkencecilere evlatlık olarak verilmişti... Yıllar sonra işkencecilerin çocukları bu acı gerçeğe yüzleştiklerinde kendi anne babalarının aklabetini nefretle araştırmaya başlamışlardı... Arjantin'in kalbinde derin bir yara açmıştı faşist cunta... Anneler ise bu yarayı mücadele ile tamir ediyordu. Hükümet onlara "perşembe delileri" demeye başlamıştı... Onlar her perşembe oradılardı. Bir süre sonra, 9 kadın, İnsan Hakları Günü'nü kutlamak için evlerinden çıkarken kaçırıldılar ve yok edildiler! İkinci kuşak da kaybediliyordu... Annelerin lideri Azucena De Vicente de önce tutuklandı ardından kaybedildi... Tüm bu baskılara rağmen "perşembe delileri"nin direnişi, tüm dünyaya mal oldu. Ülkemize "cumartesi anneleri"ni miras bıraktı...

Arjantin'de 1976-1983 arasındaki diktatörlük döneminde çocuklarını kaybeden ve her hafta bir araya gelen "Mayıs Meydanı Anneleri", geçtiğimiz ay içinde Buenos Aires'te geleneksel 24 saatlik yürüyüşlerini son kez gerçekleştirdi. Yaşları 74 ile 93 arasında değişen anneler, son 24 saatlik yürüyüşte Cumhurbaşkanlığı'nın merkezi olan Casa Rosada'nın önünden geçti. Anneler, artık ilerleyen yaşları yüzünden "yolun sonuna kadar gidebileceklerini düşünmediklerini" ifade ederek, bu yıl 25. yılını dolduran 24 saatlik "direniş yürüyüşlerini" sonlandırmaya karar verdi. Anneler, 1977'den bu yana her perşembe yaptıkları yarım saatlik yürüyüşlerine ise "son anne dayanana kadar" devam edecekler...

Devrimci ve Demokratik Yapılar Arası Diyalog ve Çözüm Platformu ile Ezilenlerin Kurtuluşu ve Sınıf Mücadelesi'nin Açıklaması

Devrimci ve Demokratik Yapılar Arası Diyalog ve Çözüm Platformu ile Ezilenlerin Kurtuluşu ve Sınıf Mücadelesi'nin , Diyarbakır Dicle Üniversitesi'nde Yurtsever Özgür Gençlik Hareketi (YÖGEH) ile Gençlik Derneği üyeleri arasında ortaya çıkan gerginlik ve YÖGEH'in Gençlik Derneği üyelerine şiddet uygulamasıyla ilgili yaptığı yazılı açıklamayı, geçen sayımızda yer sorunu nedeniyle yayımlayamamıştık. Konunun önemi ve sürecin devam etmesi nedeniyle bu sayımızda yayımlıyoruz.

Devrimci ve Demokratik Yapılar Arası Diyalog ve Çözüm Platformu'nun açıklaması Devrimci Demokratik Yapılara...

2005 Kasım ayının başlarında Diyarbakır Dicle Üniversitesinde Yurtsever Özgür Gençlik Hareketi (YÖGEH) ile Gençlik Derneği üyeleri arasında ortaya çıkan gerginlik, bir süre sonra YÖGEH'in Gençlik Derneği üyelerine şiddet uygulamasıyla tırmanmış ve endişe verici bir noktaya ulaşmıştır.

Olayların başlangıcından itibaren durumdan kaygı duyan platformumuz devreye girmiş, kendi ilkelerine uygun olarak bir yandan şiddeti kınamış, Diyarbakır olayıyla ilgili olarak YÖGEH'i eleştirmiş, diğer yandan da sorunun diyalog yöntemiyle çözümü için çaba göstermiştir.

Bu süreçte, başlangıçta tıkalı olan diyalog yolları Platformumuzun çabasıyla bir ölçüde açılmış, bu doğrultuda YÖGEH ile bir dizi görüşme gerçekleştirilmiş, hatta özgül olayın yerinde incelenmesi için Diyarbakır'a gidilmişti.

Ancak sonuç olarak, bütün bu çabalara karşın görüşmelerin YÖGEH tarafından kesilmesi sonucu sorun halen bir çözüme bağlanmış değildir. Yalnızca Diyarbakır özgü- lünde değil, bir bütün olarak şiddet ortamı ortadan kaldırılamamıştır.

Dahası, platformumuzun yaptığı görüşmelerde YÖGEH, "önderliklerine ve değerlerine hakaret edildiği"ni öne sürerek uyguladıklarının "şiddet" değil, "meşru savunma" olduğunda ısrarlı olmuş, şiddet uygulayacağını beyan etmiş, özellikle Kızıl Bayrak ve HÖC'e karşı böyle bir tutumlarının olduğunu, olacağını dile getirmişlerdir.

Diyarbakır özgü- lündeki şiddet ortamı çözülemediği gibi, Ocak ayında Lavrion'da yaşanan vahim gelişmeler şiddetin üniversiteleri ve gençlik örgütlerini aşan yaygın bir boyuta taşındığını göstermiştir.

Bugün gelinen noktada;

Platformumuz, son derece açıkça ve hiçbir tereddüt göstermeksizin, başından beri olduğu gibi, şimdi de devrimci demokratik yapılar arasında her çeşit şiddeti kesin bir biçimde kabul edilemez bulmaktadır. Hangi gerekçe ile olursa olsun, kim tarafından yapı- lırsa yapılsın, platformumuzun bu konudaki tutumu nettir.

Ayrıca platformumuz, devrimci demokratik yapılar arasındaki şiddeti meşrulaştıran, onu "meşru savunma" ya da başka bir adlandırma ile savunan bir söylemi de hiçbir biçimde kabul edemez. Ve yine platformumuz, hangi gerekçe ile olursa olsun devrimci demokratik yapıların önceden "gerekirse şiddet uygulanacak" yapılar olarak ilan edile- rek hedef seçilmesini de kabul edemez.

Sonuç olarak, bizim ne doğrudan şiddeti, ne de "şiddet tehdidi"ni hiçbir gerekçeyle haklı ve mazur görmemiz düşünülemez. Biz son derece açık bir biçimde, devrimci ve demokratik yapılar arasındaki sorunların diyalog yoluyla çözümlenmesi noktasında dur- makta ısrarlıyız. Bu konudaki ilkesel kararlarımızdan biri olan "Devrimci ve demokratik yapılar, yazı ve yayınlarında halka, devrime ve devrimciler arası dayanışma-saygı ze- minine denk düşmeyen bir dil ve üsluptan kaçınırlar." Maddesi bu konudaki yaklaşımı- mızın net bir ifadesidir.

Bugün gelinen noktada, şiddet ortamının devam ediyor olması ve daha da tehlikeli boyutlara tırmanma eğilimi yaşadığımız coğrafyanın politik koşulları nedeniyle son de- rece kaygı vericidir. Olayların tırmanması, açıktır ki, bir bütün olarak coğrafyamızdaki mücadeleye onarılması güç zararlar verecek ve son tahlilde kesin bir biçimde halk düş- manlarının, egemenlerin işine yarayacaktır. YÖGEH'in ve Kürt hareketinin bu gerçeği görerek bir an önce bu tutumu sona erdirmesi ve ortada her ne sorun varsa bunların önkoşulsuz diyalog ortamında çözümlenmesi tarihsel bir sorumluluktur. Kürt hareketinin önderliği duruma müdahale etmeli ve bu tehlikeli gidişi durdurmalıdır.

Platformumuz, olayların bu şekilde devamı halinde, kendi ilkelerine uygun olarak davranmak zorunda kalacaktır. Ki, bu da, yine coğrafyamızın özgün politik koşullarında belli açılardan mücadeleyi zayıflatan, geriletken bir durum olacaktır.

Son derece açık olarak yeniden söylüyoruz:

Mevcut şiddet ortamı bir an önce sona erdirilmeli ve hiçbir biçimde şiddet tehdidi içermeyen koşullarda sorunlar diyalogla ele alınmalıdır. Şiddetsiz, önşartsız ve şiddet tehdidinin olmadığı bir ortamda her türlü sorun tartışılabilir ve platformumuz dün oldu- ğu gibi bugün de bu noktada görev üstlenmeye hazırdır.

9 Ocak 2006

Devrimci ve Demokratik Yapılar Arası Diyalog ve Çözüm Platformu

(BDSP, Devrim Dergisi, Devrimci Hareket, DHP, HÖC, İşçi Mücadelesi, Kaldı- raç, ÖDP, Odak, Proleter Devrimci Duruş, SODAP, SDP, Sosyalist Barikat, SEH, TKP, TÖP) Ezilenlerin Kurtuluşu, Sınıf Mücadelesi

Çıkıyor... Yaynevimiz tarafından bu ay çıkacak olan
"Emperyalist savaş ve KÜRT SORUNU"
başlıklı kitabın 'sunu' bölümünü yayınlıyoruz

Emperyalist savaş ve KÜRT SORUNU

SUNU

Ulusal sorun, son yirmi yıl içinde Türkiye Devrimci Hareketini en fazla meşgul eden konulardan biri olmuştur. Kürt ulusal hareketinin '84 ile başlayan ve '90 ortalarına kadar yükselen mücadelesi, 'ulusal sorun'u sadece devrimci hareketin değil, egemen sınıflar dahil Türkiye'nin temel meselesi haline getirmiştir. Öcalan'ın tutuklanmasıyla teslimiyet ve tasfiye sürecine sokulan ulusal hareket, bir süreliğine de olsa Türk egemen sınıfları için ciddi bir tehlike olmaktan çıksa da, Kürt sorunun varlığı ve Kürt halkının mücadele dinamikleri, onu giderek artan bir şekilde zorlamaktadır. Özellikle yeni emperyalist savaşla birlikte farklı bir çehre kazanan Ortadoğu ve bunun bir parçası olan Kürt ulusal sorunu, emperyalistleri ve işbirlikçilerini fazlasıyla meşgul etmektedir.

'Bağımsız Kürdistan' hedefinden AB eksenli hak kırıntılarına, devrimcilikten reformizme kayan Kürt ulusal hareketi, bugün eski gücünü yitirmiş, başta Kürt halkı olmak üzere kitlelerin güvenini sarsmıştır. Öcalan'ın tutuklandığı andan itibaren sergilediği tutum ve resmi görüşü aklayan 'savunmaları', bunun en büyük nedenidir. Ulusal hareket, bu kesitte ciddi bir kırılma yaşamış, niteliksel bir dönüşüm geçirmiştir. İlk ideolojik-siyasi olarak yenilmiş ve ardından buna uygun örgütsel değişim süreci başlamıştır. Yeni emperyalist savaşla birlikte ise, emperyalizmle ve egemen sınıflarla uzlaşma çabaları, işbirliği arayışlarına kadar varmıştır. Ancak tüm bu çabalar, Türk egemen sınıfların şoven bakışını ve saldırılarını durdurmaya yetmemiş, imha ve eritme politikası, hızlanarak sürmüştür.

Öte yandan Irak işgali ile Güney Kürdistan'da fiilen kurulan Kürt devletinin federal bir devlet olarak resmileşmesi, Kürt işbirlikçisi Barzani ve Talabani'nin yıldızını parlatmakta, Kürtler üzerinde etkinlikleri artmaktadır. Ezilen bir ulus olarak Kürtler, ABD emperyalizmi tarafından Ortadoğu'daki hegemonya savaşında Irak'ta olduğu gibi, İran ve Suriye'de de 'beşinci kol' yapılmak istenmektedir. Dört farklı ülke sınırları içinde yaşayan Kürtler, bir yandan egemen sınıfların baskı ve şiddetini, diğer yandan emperyalistlerin kendilerini maşa olarak kullanma çabalarını göğüslemekle karşı karşıyadır. Bu da kuşkusuz devrimci bir önderliği gerektirir. Bugün Kürt halkının en büyük handikapı, böyle bir önderlikten yoksun oluşudur.

Bütün bu gelişmeler, ulusal soruna, Kürt sorununa ve ulusal hareketin durumuna, ML yaklaşımı ve önderliği daha da

yakıcılaştırmıştır. Kürt hareketinin yenilgiyle birlikte 'ulusal sorun', ağırlaşmış olarak komünist ve devrimci hareketlerin karşısına dikilmiştir çünkü.

İçinde bulunduğumuz koşullarda Kürt ulusal hareketinin geldiği noktayı kavramak ve 'ulusal sorun' konusunda artan anti-ML görüşleri mahkum edebilmek, öncelikle ulusal sorunda savunduğumuz ML temel tezleri ve devraldığımız mirası ortaya koymayı şart kılıyor. Ayrıca somut olarak ülkemizdeki 'ulusal soruna' özelinde Kürt sorununa bakışımızı ve bir dönem Kürt ulusal hareketinin önderliğini üstlenen PKK'yi nasıl değerlendirdiğimizi ortaya sermemizi gerektiriyor.

İhtilalci komünist hareketin bu konulara ilişkin temel yaklaşımı, gerek sorunun ML perspektifle ele alınışı, gerekse somut duruma ve güncel gelişmelere dair görüşleri, çeşitli dergi ve yayınlarda işlendi. Fakat bunları kendi içinde ayırıştırarak derli-toplu bir şekilde bir kitapta toplamak, bugüne dek gerçekleşmedi. Özellikle de Kürt hareketi açısından niteliksel bir dönüşümü ifade eden Öcalan'ın yakalanması ile başlayıp yeni emperyalist savaşla devam eden süreç, Kürt sorunu ve PKK'nin evrimi açısından çok önemli gelişmeleri içinde barındırıyor.

Bu kitap, komünistlerin ulusal soruna bakışı ve Kürdistan'a temel yaklaşımını konu alan belgeler başta olmak üzere, Öcalan'ın yakalandığı andan itibaren başlayan ve emperyalist savaşla daha da derinleşen sürecin, çeşitli yönleriyle değerlendirildiği, bir dizi makale ve araştırma yazısından derlenmiştir. Daha önce "Proleter Devrimci Duruş" ve "İhtilalci Komünist" dergilerinde yer alan kimi yazılar, kısaltılarak ve belli bir seçicilik içinde okuyucuya sunulmaktadır.

Son yıllarda yaşanan erozyonla birlikte önemi daha da artan bu tür belgeleri okuyucu ile yeniden buluşturmak, hem tarihsel devamlılık, hem de gerçeklerin ortaya serilmesi bakımından bir gereklilik olmuştur. Bir çoğu, yıllar önce kaleme alınmış olmasına rağmen, büyük bir öngörü ve isabetlilik taşıdığı bugün çok daha net görülmektedir. Sadece varolan durumun doğru tahlili yönünden değil, sorunun çözümü ve bu doğrultuda atılması gereken adımları göstermesi bakımından da büyük bir önem taşıyan değerlendirmeleri, Kürt ve Türk halkının mücadelesine, onun devrim ve sosyalizm perspektifiyle yükselmesine yararlı olacağı inancıyla yayınlıyoruz.

Mart 2006

Yediveren Yayınları

Köklerimiz Toprakta

Tarihten Geliyoruz

Derleyen: Devrim Zafer

Şehitler Albümü... Her biri mücadelenin bir cephesinde şehit düşmüş komünistlerin rehber olan yaşamları...

Yol Ayrımı

Derleyen: Osman Fatih

Komünist bir örgütün tarihinde yaşanan tasfiyecilik ve buna karşın ideolojik, örgütsel olarak gerçekleştirilen çıkışın yazılı belgesi... Tasfiyeciliğin çözümlenmesi...

İlk Kurşun

Derleyen: A. İsmail

12 Eylül'den 17 gün sonra, faşist cuntaya ilk kurşun olan komünist önder Osman Yaşar Yoldaşcan'ın biyografisi... Ölümsüz proletarya kahramanının öğretici yaşamı...

İnancın Sınıandığı Zor Mekanlar:

HÜCRELER

Derleyen: Nevin Berktaş

Komünist tutsak Nevin Berktaş'ın anlatımlarıyla 12 Eylül ve ardından gelen hücre sistemini anlatan kitap, aynı zamanda en zor koşullarda nasıldır direnişini anlatıyor. '80'li yıllardan genç kuşaklara uzatılan bu belge, tüm dünyadaki hücre sistemine de ışık tutuyor.

Duvarlarınızın Hükümü Yok

Derleyen: Mehmet Fatih Öktülmüş

Devletin 2000'li yıllarda tekrar hızlanan hücreleştirme operasyonunun ve yaşanan Ölümler Orucu direnişinin her yönden incelenişi ve siyasal dersleri... Tutsakların direniş güncelleri...

Savaş ve Devrimci Duruş

Derleyen: Sezai Ekinci

Yeni emperyalist paylaşım savaşının ekonomik, siyasal, sosyal koşullarının çözümlenmesi ve devrimci görevlerin belirlenmesinin yer aldığı kitap...

TİKB(B) 1.Kongre Belgeleri

Derleyen: İsmail Cüneyt

TİKB(B)'nin III. Emperyalist paylaşım savaşının öngününde yaptığı ve örgütsel-siyasal hattını gözden geçirip yeni döneme hazırladığı I. Kongre'sinin Belgeleri...

Stalin Üzerine Gerçekler

Derleyen: Alman Komünist Partisi

Alman Komünist Partisi'nin 1970'li yıllarda yayınladığı kitabın Türkiye'de ilk defa okunacak olan ikinci baskısı...

İşkencede DİRENME SAVAŞI

Derleyen: Remzi Basalak

Adressiz Sorgular kitabının devamı niteliğinde olan kitap, son yıllarda işkencede direnme oranının düşme nedenlerini, yeniden direnişi yükseltmenin koşullarını ve şehit yoldaşların direniş deneyimlerini inceliyor...

İşçi Sınıfı Hareketi ve Görevler

Derleyen: Hamil Tekin

İşçi sınıfının tarihsel deneyimlerini ve gerçek gücünün bu deneyimlerde yattığını anlatan kitap, işçi sınıfı hareketinin tıkanma noktalarını ve aşmak için nasıl bir yön izlemek gerektiğini ortaya koyuyor.

Pişmanlık Yasaları ve

İtirafçılığa Karşı Mücadele

Derleyen: Osman Akgün

Yeniden "Topluma Kazandırma" yasası ile karşımıza çıkan pişmanlık yasasının gündemde olduğu günümüzde, komünistlerin bu yasalara olan tavrını, tarihsel örnekleri ve belgeleriyle ortaya koyuyor.

Yeni emperyalist

SAVAŞIN EKONOMİ POLİTİĞİ

Derleyen: Selma Aybal

Kitap, yayınevimizden çıkan 'Savaş ve Devrimci Duruş' adlı kitabın devamı niteliğindedir. 'Savaş ve Devrimci Duruş' adlı kitap, 11 Eylül'ün hemen arkasından başlayan Afganistan savaşı başta olmak üzere, 'yeni emperyalist savaşın ilk aşaması' diyebileceğimiz süreçteki gelişmeleri ele almaktadır. Bu kitapta ise Irak savaşı merkezde olmak üzere, ABD'yi yeni emperyalist savaşı başlatmaya iten ekonomik ve siyasi etkenler çeşitli boyutlarıyla işlenmiştir. Bu yanı sıra, Irak savaşıyla sınırlı olmayan yeni emperyalist savaş kavramında bir başvuru kitabı olmayı hedeflemektedir.

Kutup Yıldızı

Derleyen: İsmail Gökhan Edge

Komünist önder Mehmet Fatih Öktülmüş'ün yaşamı ve mücadelesi

TİKB(B) 4. Konferans Belgelerinden...

C) YENİ EMPERYALİST KAMPLAŞMA ve UYANAN DEV ÇİN-II

Latin Amerika ülkelerinde 'sol' rüzgarlar

Elimize posta kanalıyla ulaşan TİKB(B) 4. Konferans Belgeleri'nin "Uluslararası Durum ve Türkiye" raporunu yayınlamayı sürdürüyoruz.

Latin Amerika ülkelerinde son yıllarda 'sol iktidar'larda büyük bir artış gerçekleşti, halkçı söylemler yoğunlaştı. Küba zaten 'sosyalist' olmakla övünüyor, 'sosyalist' kalacağı konusunda teminatlar veriyordu. Ancak yalnızdı, küçüktü, tek bir adaydı. Son yıllarda ise, Latin Amerika ülkelerinde 'sol iktidar' rüzgarları fazlasıyla güçlü esiyor. Önce Venezüella'da Chavez dönemi başladı, arkasından Brezilya'da Lula seçimleri kazandı. Oradan Uruguay'a sıradı ve 'sosyalist' aday Vasquez seçimleri kazandı. 2001 yılını çökmüş ekonomi ve ayaklanmış bir halk ile karşılayan, bir ay içinde birkaç kere hükümet değiştirmek zorunda kalan Arjantin, Mayıs 2003'teki seçimlerinden ardından yine 'solcu' bir adayı Nestor Kirchner'i yönetime getirdi, Şili ise Ricardo Lagos'u. Peru'da yönetim değişikliği yaşandı. Ekvator, büyük kitle gösterilerinin ardından başkanını kovdu, Bolivya ise istifaya zorladı.

Bütün bu gelişmeler, dünya halklarının dikkatini Latin topraklarına çeviriyor, kitlelerin bu ülkelere ve onların yönetimlerine dönük umutları beslemesine neden oluyor.

Bu ülkelerin buluştukları ortak nokta, IMF reçetelerinin yarattığı yoksullaşmadan kurtulmak, ABD'nin kanlı sömürsünü fırlatıp atmaktır. Ayrıca hepsinde de oldukça önemli kitle hareketlerinin, ayaklanmaların sonucunda hükümet ve devlet başkanları değişmiş, 'sol',

'sosyalist', hatta 'devrimci' görünümlü kişiler, halkçı söylemlerle seçimlerle katılmış ve seçilmişti.

Bu durumu, onların 'sosyalist' olduğu konusundaki yanılsamaları artırıyor, devrim yapılmadan da seçimler yoluyla iktidarın değişebileceği beklentisi oluşturuyor. Hükümet değişikliği ile, iktidar değişikliğinin bir ve aynı şeyler olmadığı unutuluyor. Ülkemizde kimi devrimci örgütler bile, bu hükümetlerin 'ezilenlerin iktidarı' olduğunu, devrim gerçekleştirilmeden de iktidarların değişebileceğini düşünüyorlar.

Gerçekte de kitlelerin yıkıcı gücü son derece önemli ve etkili bir rol oynayabilir. Büyük ayaklanmalar gerçekleştirip hükümetleri devirebilir, sermayenin saldırılarını durdurabilir, politika değişikliği gerçekleştirebilir. Ancak devrimci bir önderlik olmadığı sürece, emperyalizmle, emperyalist sistemle olan bağlarını tümünden kopartıp atamaz. Hareketin niceliksel gücü, kitlenin katılımı, yıkıcı etkisinin boyutu ne olursa olsun, devrimci ya da komünist bir önderlik olmadığı sürece, halkların gerçek kurtuluşunu gerçekleştiremez. En fazla dönemsel ya da söylemsel değişiklikler yaratabilir, bunun ötesine geçemez. Emperyalist sistem içinde bağımsız kalmak, emperyalist boyunduruğu parçalayıp atmak, ancak devrimci bir önderlik altında gerçekleştirilebilir. Bunun ötesi, en fazla bir emperyalistin boyunduruğunu parçalamak, ama başka bir emperyalistin boyunduruğunu omuzlamaktır.

Latin Amerika ve kimi Asya ülkelerinde yaşanan şey de budur. ABD

emperyalizminin boyunduruğu parçalanmış, fakat Çin emperyalizmi ile ilişkiler artmıştır. Bu sonuç, ABD emperyalizmine duyulan büyük tepkinin, Çin'in 'halkçı' söylemlerinin potasına akıtılması anlamına gelmektedir. Bu nedenle, Latin Amerika'daki ve Asya'daki iddialı gelişmelerin perde arkasında Çin emperyalizminin durduğu görülmelidir.

Dünya üzerinde IMF'ye ve ABD'ye karşı tepki son derece büyüktür. Kitleler nezdinde, ABD'nin emperyalist kimliği çok açıktan teşhir olmuştur. IMF reçetesinin, sadece ABD sermayesini iyileştirdiği, ABD'nin demokrasisinin sadece burjuvazi için demokrasi olduğu, işçi ve emekçi kitleler için sır değildir. O nedenle, ABD'ye ve onun sömürü kurumlarına karşı sınıfsal nefret artmakta, bunu giderek daha açık ve şiddetli bir biçimde ortaya koymaktadır.

Bu nefretin en yoğun olarak Amerika kıtasında yaşanmasındaki etkenlerden birisi, Latin ülkelerinde devrimci hareketlerin ve geleneklerin güçlülüğü ise, bir nedeni de ABD'nin bu ülkelere dönük terör ve saldırganlığının daha dizginsiz ve vahşi olmasıdır.

ABD emperyalizmi, 1800'lü yılların başında ilan ettiği Monroo Doktrini ile bütün Amerika kıtasının kendi sömürge alanı ilan etmişti. Arkasından Meksika, İspanya ve İngiltere ile sayısız savaşlar yürüterek kıta üzerinde hegemonyasını kurdu. Sonrasında ABD'nin Latin ülkeleriyle ilişkileri asıl olarak askeri ilişkiler üzerinden yürüdü.

ABD Güney Komutanlığı'nın bölgeye ilişkin stratejisi 'etkili egemenlik doktrini' adı verilen bir kavramla yürütülmektedir. Darbeler ve katliamlarla dolu Latin Amerika tarihi, bu kavramın ne anlama geldiğini açık olarak göstermektedir. Keza başta Kolombiya ve Salvador olmak üzere, güçlü bir kontrgerilla örgütlenmesinin bulunduğu, bu örgütlenmenin asıl görevinin devrimci hareketleri bastırmak için karşı devrimci çalışma yürütmek olduğu da bilinir.

Çoğu Peru ve Kolombiya'da olmak üzere 17 tane radar üssü, toplam 10 bin kadar askeri, Karayip'lerde füze takip istasyonu, Honduras, Antigua, Peru, Kolombiya ve Bahama'lar da askeri üsleri vardır. Son birkaç yıl içinde El Salvador ve Ekvator'da da askeri üsler kurmuştur. Venezüella'da ise, Mayıs 2004'e kadar yaklaşık 50 yıl boyunca askeri güç bulundurmıştı. Ekvator ve Ko-

ABD emperyalizmi-ne duyulan büyük tepkinin, Çin'in 'halkçı' söylemlerinin potasına akıtılması anlamına gelmektedir. Bu nedenle, Latin Amerika'daki ve Asya'daki iddialı gelişmelerin perde arkasında Çin emperyalizminin durduğu görülmelidir.

Kolombiya, ABD karşıtı hareketlerle ana mücadele merkezleri olarak kullanılıyor. Kolombiya'nın daha özel bir yeri de vardır. ABD uyuşturucu ticaretini kontrol altında tutmak ve oldukça önemli bir güce sahip olan gerillayı etkisizleştirmek için bu ülkede daha saldırgan politikalar izlemektedir. Katliamlar, faili meçhuller, infazlar anlamına gelen kontra faaliyetinin 'Kolombiya planı' adını taşıması da bundadır.

Bugün Latin ülkelerinin içinde hala ABD'yle ilişkilerini sürdürenler vardır. Mesela 19 Latin Amerika ülkesinin 6'sı (Kolombiya, El Salvador, Nikaragua, Panama, Honduras ve Dominik Cumhuriyeti- Kolombiya hariç diğerleri Orta Amerika ülkesi) Irak savaşıma çeşitli düzeylerde katıldılar.

ABD emperyalizmi, kendi 'arka bahçesi'nde son yıllarda yoğunlaşmakta olan gelişmelerden oldukça rahatsızdır. Kendisi açısından en önemli pazar alanlarından birini kaybetmekle kalmamakta, kendisine karşı açıktan bir cephe oluşumunu da engelleyememenin sıkıntısını yaşamaktadır. Karşısındaki blok güçlenirken, ABD'nin yapabildiği tek şey, bu ülkelere karşı tutumunu sertleştirmek olmuştur. Ancak bu da aynı bir handikapı içinde barındırmaktadır. Bu ülkelerin başını çeken ve ABD'ye karşı en uzlaşmaz, en pervasız tutumu izleyen Venezüella, ABD'nin petrol ihtiyacının önemli bir kısmını karşılayan bir ülkedir mesela. Bu nedenle, ABD açısından, bu ülkelerin tutumu ve onlara karşı izlenecek politika giderek içinden çıkılmaz bir hal almaktadır.

Diğer taraftan Çin, ABD'ye dönük tepkileri kendi kanalına akıtmanın yollarını kullanmaktadır. 'Çin modeli' denilen kavram, bu nedenle artık daha sık ve yaygın olarak duyulmaya başlanmıştır.

'Çin modeli' emperyalizm

Bu kavram, ilk olarak '97 Asya Krizi' döneminde gündemimize girdi.

Latin ülkelerinin kendi aralarında ve Çin'le birlikte oluşturmaya çalıştıkları ittifaklar da, bu ülkelerin yönelimleri göstermesi açısından önemlidir. ABD'nin karşısına daha güçlü çıkabilmek için güçlerini birleştirmenin çeşitli biçimlerini yarattılar.

Asya krizinden en fazla etkilenen iki ülke Endonezya ve Malezya idi. Ancak ekonomik anlamda tümüyle aynı sorunları yaşayan, aynı krizin kaskasında boğulmakta olan bu iki ülke, krizden çok farklı biçimlerde çıktılar. Endonezya'nın ekonomisi tümünden tahrip oldu, kitleler ayaklandılar ve hükümet karşıtı güçlü gösteriler gerçekleştirdiler. Devlet ise hareketi bastırmak için son derece şiddetli bir saldırı uyguladı, kitlelerin hükümete tepkileri daha da arttı vb. Malezya'da ise, devlet başkanı Mahatir'in ilk işi IMF görevlilerini ülkeden kovmak oldu. IMF'nin 'ölürsünüz, mahvolursunuz' tantanalarına rağmen, sunulan reçeteleri uygulamayacağını açıkladı, devletçi ekonomik uygulamalara geçti, batılı emperyalist ülkelere her fırsatta saldırdı, sonrasında ülke hızlı bir kalkınmayla krizi çok rahat atlattı, Güney Asya'nın ekonomik olarak en gelişkin ülkelerinden biri haline geldi, ileri teknoloji ihraç etmeye başladı, devlet başkanı kitlelerin güvenini kazandı.

Endonezya IMF'ye bağımlı ekonomisiyle ABD'nin desteğinden medet ummıyordu. Malezya ise Çin'e yaslanmış, Çin'in ekonomik reçetelerini uygulamaya başlamıştı. Aradaki fark bundan ibaretti.

Bugün, çeşitli biçimlerde anti emperyalist, IMF karşıtı görünen, 'sol' söylemler geliştiren bütün ülkelerle Çin'in ilişkilerine bu yaklaşımla bakmak gerekir. Bu ülkelerin herbiri, Çin'le ilişkilerini her geçen gün daha da güçlendirmekte, yakınlıktırarak dırlar.

Mesela Latin Amerika'nın en büyük ve en güçlü ülkesi Brezilya için Çin, en önemli ticari ortaklarından biridir. İki ülke arasında 'stratejik ortaklık' ilişkileri vardır ve son yıllarda bu ilişkiler hızla gelişmektedir. İkili ticaret 1999 yılından bugüne dörde katlanıp 6.7 milyar dolara çıkmıştır.

Zengin kaynaklara ve görece büyük pazar potansiyeline sahip olan Arjantin ve Şili, Çin'le ilişkilerinin güçlenmesine önem veriyorlar. Çin, her iki ülkeyle de ikili ekonomik ve ticari anlaşmalar imzalıyor. Arjantin'le Çin arasındaki ticaret hacmi 1999'dan bu yana ikiye katlanıp 3.1 milyar doları bulmuştur. Şili ile Çin arasında ise serbest ticaret anlaşması imzalanması için uğraşıyor. Dünyanın en büyük bakır üreticisi olan Şili, Çin açısından önemli bir hammadde kaynağıdır.

Küba, Çin ile ilk diplomatik ilişkiler kuran Latin Amerika ülkesidir. 1960'dan bu yana bu ilişkiler devam etmektedir. İki ülke arasında sadece ekonomik değil, köklü siyasi ve askeri ilişkiler var.

Meksika ile ilişkiler 1972 yılından beri sorunsuz olarak yürütülmektedir. Latin Amerika'da en eski medeniyetlere sahip olan Meksika, 2003'te Çin'le 'stratejik ortaklık' anlaşması imzalamıştır. Böylece ekonomik ilişkileri de gelişmiş ve Meksika, Çin'in Latin Amerika'daki ikinci büyük ticaret ortağı konumuna gelmiştir.

Venezüella ise Çin açısından ayrı bir yere sahiptir. ABD ile ilişkilerini en keskin biçimde kesen ülkelere biri olan Venezüella, zengin petrol yataklarından ve OPEC (Petrol İhraç Eden Ülkeler Örgütü) içindeki etkili konumundan dolayı, Çin'in özel olarak yöneldiği bir ülkedir. Çin özellikle Venezüella, Ekvator, Bolivya ve Şili gibi ülkelerle askeri ilişkilerini güçlendirme çabasıdadır.

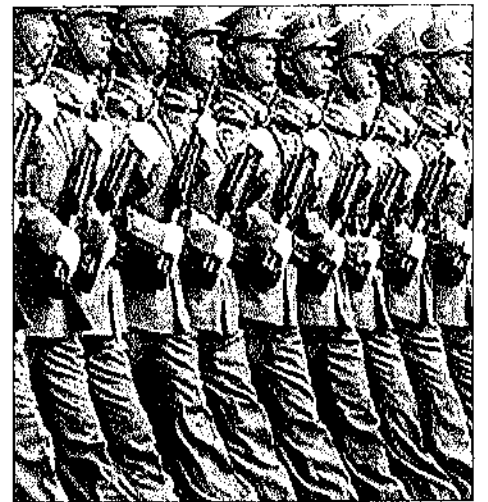
Latin ülkelerinin kendi aralarında ve Çin'le birlikte oluşturmaya çalıştıkları ittifaklar da, bu ülkelerin yönelimleri göstermesi açısından önemlidir. ABD'nin karşısına daha güçlü çıkabilmek için güçlerini birleştirmenin çeşitli biçimlerini yarattılar. Bunlara sadece birkaç örnek verelim:

Mesela 2004 Eylülünde Brezilya ve Fransa Devlet Başkanları, BM toplantısında 'Açığa karşı mücadele' başlıklı, Latin Amerika'daki 'sol' ülkelerle birlikte 110 ülkenin imza attığı bir çalışma başlattılar. 2004 Aralık ayında biraraya gelerek Güney Amerika Uluslar Topluluğu adını alacak bir birlik kurmak için toplantılar düzenlediler.

Yine aynı tarihlerde, Peru'da yapılan bir toplantı sonunda 12 Güney Amerika ülkesi, Güney Amerika Milletler Topluluğu adı altında bir blokta birleşme kararı aldılar.

2005 Martında ise, İspanya başkanı Zapatero'nun katılımıyla, Brezilya, Venezüella ve Kolombiya ülkelerinin başkanları bir toplantı düzenleyerek 'Latin ittifakı' kurduklarını açıkladılar.

Mayıs 2005'te, Brezilya'da ilk Arap-Güney Amerika zirvesi gerçekleştirildi. 22 Arap ülkesiyle 12 Latin Amerika ülkesinin katıldığı bu top-

lantıda, iki bölge arasındaki ticari, kültürel ve siyasi ilişkileri güçlendirmek için yapılması gerekenler konuşuldu. Toplantının sonuç bildirgesi Brezilya Deklarasyonu imzasını taşıyordu, toplantının arkasındaki emperyalist ise Çin'di.

APEC'in (Asya Pasifik Ekonomik İşbirliği Örgütü) 2004 yılında gerçekleşen zirvesinde, Çin, Şili, Arjantin ve Brezilya'nın herbiri ile 30'ar milyon dolarlık yeni anlaşmalar imzalamıştır.

Çin Ulusal Halkçı Kongresi, çok uluslu Latin Amerika Parlamento-su'yla bir işbirliği anlaşması imzalamış ve bu kurumda gözlemci ünvanını kazanmıştır.

Sadece Latin Amerika değil, Ortadoğu ve Afrika ülkelerinde de Çin etkisi giderek artıyor. Çin buradaki ABD'ye karşı tepkileri, kitlelerin öfkelerini kendi potasında eritmeye, buraları kendi pazarları haline getirmeye çalışıyor.

Mesela Çin-İran ilişkileri ŞİÖ zirvesinde İran'ın ŞİÖ'ye üye olmasının arkasından yeni bir boyut kazandı. İran bu ilişkinin gücünü arkasına alarak ABD ve AB'ye meydan okuma ve nükleer faaliyetlerini geliştireceğini açıktan söyleme rahatlığını buldu; Çin ise, bölgedeki Şii kesimler üzerinde dolaylı bir etkide bulunma olanağını elde etti. İran, güçlü ilişkiler kurduğu Lübnan, Filistin gibi ülkeler ve Hizbullah'la bağları nedeniyle Ortadoğu'da oldukça önemli ülkelerden biridir. Hatta Irak'taki Şii kesimlerin bile İran'la doğrudan ilişkileri olduğu, Şii direnişçilerin İran'dan destek aldığı bilinmektedir.

İran ile ilişkileri sadece bununla sınırlı da değildir. Son seçimlerin ardından başa gelen Ahmedinejad, 'Çin modeli reformlar' uygulayacağını açıklamıştır. Keza, 'batı dünyası ile bütünleşmek için reformlar yaptığı' söylenen Suriye de gerçekte reformlarını Çin'e dayandırmaktadır. Haziran 2004'te Pekin'e bir ziyaret gerçekleştiren Suriye Devlet Başkanı Esad, reformlar konusunda buradan destek aldığını açıklamıştır. Her iki

ülke de, Çin'in '89 sonrasında yaptığına benzer bir biçimde, IMF reçetelerine boyun eğmeden, ABD emperyalizminin gücüne girmeden, bu reformları gerçekleştirmenin yöntemlerini öğrenmektedirler. Reformlar, bir taraftan kitlelerin taleplerini sınırlı da olsa karşılamakta, gerçekte ise, bu ülke sermayelerinin pazar ve kar hesaplarını daha hızlı gerçekleştirmelerinin ve Çin sermayesinin bu ülkelere girmesinin önünü açmaktadır.

Keza Çinli şirketlerin ABD işgali altındaki Irak'ta bile cirit atmalarından; ABD'nin onaylamamasına rağmen İsrail ile silah anlaşmaları yapmaya varıncaya kadar, Ortadoğu'da çok geniş kapsamlı ilişkiler kurmakta olan Çin, ABD'nin bütün engelleme çabalarına rağmen hızlı adımlarla ilerlemektedir.

Çin'in Ortadoğu ile ilişkilerinin 1950'li yıllara kadar uzanan bir geçmişi vardır. 1956 yılında İngiltere, Fransa ve İsrail'in Süveyş kanalına yapmış oldukları askeri müdahalenin arkasından, Çin İsrail'e verdiği desteği durdurmuştur. O güne kadar Hitler Almanyası'nın mağduru olarak kabul edilen İsrail için, emperyalistlerin Ortadoğu'ya yerleşmesinin önemli bir aracı olduğu değerlendirilmesini yapmıştır. Bu tavır, Çin-Arap ülkeleri arasındaki ilişkilerde bir dönüm noktasıdır. Bundan sonra Çin, Arap ülkeleriyle diplomatik ilişkilerini geliştirmiştir. Uluslararası kamuoyunda Filistin'in en büyük destekçilerinden biri olması da Çin açısından bir artı puan anlamına gelmektedir.

Diğer taraftan Çin, Afrika'ya yönelmeyi de ihmal etmiyor. Afrika ülkelerine oldukça yüksek miktarlarda kalkınma yardımları yapıyor, yoksul ülkelerin borçlarını diğer emperyalist ülkelerin yaptığından daha fazla siliyor, petrol ve enerji alanındaki ekonomik ilişkilerini artırıyor. Afrika'daki 49 ülkede 600'den fazla Çinli firma faaliyet gösteriyor.

Afrika ülkeleri içinde Çin ile ilişkiler anlamında en fazla öne çıkan ise Sudan'dır. Son on yıl içinde bu ilişkiler çok hızlı gelişmiş, Sudan, Çin'in Afrika'ya uzanan kolu haline gelmiştir. Sudan petrolünün üretimini kontrol altında tutan konsorsiyumun yarısını Çin şirketleri oluşturmaktadır. Sudan'ın hafif ve ağır silah sanayilerinin de Çin tarafından kurulmakta olduğu bilinmektedir. Temmuz 2004'te Darfur olaylarından sonra Sudan'a yaptırım uygulanmasına karşı çıkan ülkelerin başında Rusya ve Çin gelmektedir.

rika ülkelerinin ayrı bir yeri vardır. Çünkü bu ülkeler öncelikle, Asya'dan sonra Çin açısından en önemli pazar olma niteliğini taşıyorlar. 2004 yılında Çin, doğrudan dış yatırımlarının neredeyse yarısını Latin Amerika ülkelerine aktarmıştır. Son birkaç yılda Çin ile Latin ülkeleri arasındaki ikili ticaret oldukça hızlı bir artış göstererek iki katına çıkmıştır. Çin bu ülkelerdeki ucuz ve bol hammadde kaynaklarına ihtiyaç duyuyor ve gelişen ekonomisi için kaynak olarak kullanıyor. Diğer taraftan, bu büyük kıtadaki yoksul kitleleri, kendi ucuz ürünleri için pazar olarak değerlendiriyor. Bu nedenle Çin'in bu ülkelerle ticareti her geçen gün biraz daha büyüyor.

İkincisi, dünya petrol üretiminin yaklaşık yüzde 5,5'i Latin Amerika ülkelerinden sağlanıyor. Sadece kendi ekonomisinin geleceği açısından değil, petrole bağımlı ülkeler üzerinde hegemonya kurmak açısından da Çin petrol üreten ve ihraç eden ülkelerle çok daha yakın ilişkiler kuruyor, onların petrol ticaretleri üzerinde söz sahibi olmaya çalışıyor. Petrol yatakları kısa bir süre sonra kuruyacak olsa bile, bu süre boyunca, hem rakip emperyalistleri güçten düşürmek, hem de pazarlara hakim olabilmek için, bu petrole sahip olmak gerekiyor.

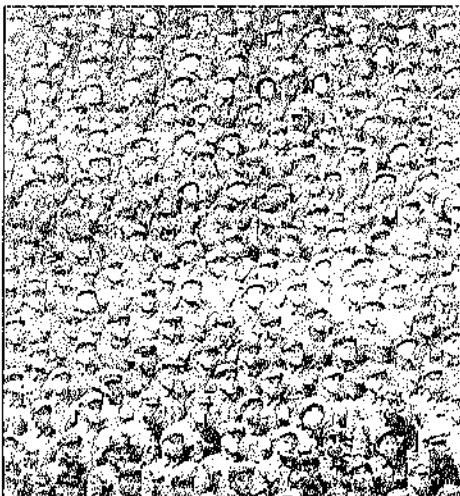
Üçüncüsü, ABD'nin 'arka bahçe'si'ne dalmış olmak, ABD'ye dönük çok daha özel bir saldırı anlamına geliyor. Çin'in gücünün boyutlarını göstermesi, örtük tehdidini sürdürmesi açısından etkili bir rol oynuyor. Latin ülkeleri ise, ABD'ye karşı arklarını yaslayacak bir güç bulmuş olmanın rahatlığını yaşıyorlar. Böylece bölgedeki ABD hegemonyası parçalanıyor, ABD emperyalizminin, bütün Amerika kıtasını kendi sömürge alanı olarak ilan ettiği ve 1800'li yılların başında hazırlanan Monroe Doktrini tuzla buz oluyor.

Dördüncüsü, Çin ile bu ülkeler arasında, tıpkı Küba'yla olduğu gibi, Latin devrimci hareketlerinin güçlü olduğu dönemlerden kalma yakın bir

Sadece Latin Amerika değil, Ortadoğu ve Afrika ülkelerinde de Çin etkisi giderek artıyor. Çin buradaki ABD'ye karşı tepkileri, kitlelerin öfkelerini kendi potasında eritmeye, buraları kendi pazarları haline getirmeye çalışıyor.

Çin ABD'nin pazar alanlarında

Çin emperyalizmi için, Latin Ame-

ilişki var. Ve bu ülkelerdeki güçlü kitle hareketlerinin yarattığı sol söylemler, hala bu söylemleri sürdüren Çin'le bir çakışma sağlıyor.

Bütün bunlardan dolayı, Çin, bu ülkelere özel olarak yöneliyor, bu ilişkileri yürütmek için özel mekanizmalar kuruyor, sistemli bir biçimde ziyaretler ve çalışmalar gerçekleştiriyor, adım adım ilişkileri artırıyor, hep-siyle 'stratejik ortaklık' anlaşmaları imzalıyor, ekonomik, siyasi ve askeri ilişkiler kuruyor. Son birkaç yıl içinde Çin Devlet Başkanı Hu Jintao ve çeşitli devlet adamları, değişik zamanlarda pek çok ziyaret gerçekleştirmişlerdir bu ülkelere. Bunların sonucunda, aradaki ilişkiler de hızla gelişmeye devam ediyor.

Çin'in ABD'nin nezdindeki tehlikesini büyüten en önemli etken ise, kurduğu ve derinleştirdiği ittifaklar. ABD'li stratejistlerin 1997'den buyana hazırladıkları strateji ve değerlendirme raporlarının tümünde, olası bir Çin-Rusya-Hindistan ittifakının mutlaka engellenmesi gerektiği özel olarak vurgulanıyor. Keza ABD dış politikasına yön vermek amacıyla hazırlanan Dört Yıllık Değerlendirme Raporlarının hepsinde de bu vurgu yapılıyor. Ancak diğer taraftan, her geçen gün bu ittifak biraz daha gerçek hale geliyor, ABD'nin korktuğu senaryo, ete kemiğe bürünüyor.

Rusya-Çin ittifakı, Şanghay İşbirliği Örgütü kapsamında ve ikili anlaşmalarla giderek pekiştirilmektedir zaten. Bu ittifaka Hindistan'da dahil olma yolunda ilerliyor. Çin, Hindistan'la yeni ekonomik anlaşmalar imzalamak, tarihten gelen sınır sorunlarını çözmek, Hindistan ile Pakistan arasındaki Keşmir sorununu çözerek ikisinin ilişkilerini güçlendirmek için sistemli bir biçimde adımlar atmaktadır.

Haziran 2005'te Rusya'nın Vladivostok şehrinde bir araya gelen Çin, Rusya ve Hindistan dışişleri bakanları, çeşitli konularla işbirliği arayışlarını ortaya koymuşlardır.

Rusya'nın en önemli silah alıcıları

Çin'in ABD'nin nezdindeki tehlikesini büyüten en önemli etken ise, kurduğu ve derinleştirdiği ittifaklar. ABD'li stratejistlerin 1997'den buyana hazırladıkları strateji ve değerlendirmelerinin tümünde, olası bir Çin-Rusya-Hindistan ittifakının mutlaka engellenmesi gerektiği özel olarak vurgulanıyor. Keza ABD dış politikasına yön vermek amacıyla hazırlanan Dört Yıllık Değerlendirme Raporlarının hepsinde de bu vurgu yapılıyor.

Çin ve Hindistan başta olmak üzere, Venezüella, Brezilya, Malezya ve İran'dır. Rusya, Hindistan ve İran'a nükleer santral inşa etmektedir.

Brezilya, Rusya, Hindistan ve Çin arasında imzalanan BRİÇ Ticaret ve İşbirliği Anlaşması, bu ilişkilerin yeni bir aşamaya sıradığını göstermektedir.

Bu ittifaklar, engelsiz bir biçimde ve mutlak kurulmuş değildir. Mesela, Brezilya halen IMF'ye bağımlılığını sürdüren, IMF reçetelerini uygulayan bir ülkedir. Hindistan, İngiltere ile tarihten gelen ilişkilerini sürdürmektedir. Keza ABD'nin de Hindistan ile çeşitli askeri anlaşmaları söz konusudur.

ABD, bu ittifakı dağıtmak için bütün gücünü kullanmakta, yaptığı çeşitli ziyaretler, anlaşmalar, görüşmeler vb ile bu ittifakın kalıcı olmasını engellemeye çalışmaktadır. Ancak gelişmekte olan yön, Çin merkezli olarak bu ülkelerin bir araya gelmesidir. Bugün kurulmuş olan emperyalist dengelerde, çok beklenmedik olağanüstü değişimler olmadığı sürece de bu yönde ilerlenecektir. Bu ittifak, dünya hegemonyasında oldukça önemli rol oynayacak bir ilişki anlamına gelmektedir.

"ABD demokrasisi" yerini

"Çin sosyalizmi"ne bırakıyor

Bugün özellikle Latin Amerika ile kurulan ilişkiler, oldukça kafa karıştırıcıdır. Bu ülkelerin halkçı söylemleri, 'sosyalist' etiketli kimlikleri, Çin'in hala sosyalizmin kavramlarını kullanan, hala 'komünist' bir partiyi başta tutan, haki bu partinin ülkeyi sözümüne sosyalist tarzda yönettiği iddialarıyla çakışmaktadır. Böyle olunca, bu ülkelerin gerçekte kapitalist birer ülke oldukları, emperyalist-kapitalist sistemin bir parçası olarak varlıklarını sürdürdükleri gözlerden kaybolmaktadır.

Emperyalizm koşullarında, iktidar ve üretim ilişkileri sosyalist olmadığı sürece, hiçbir devlet bağımsız olamaz. Şu ya da bu düzeyde emperyalizmle bağları sürdürmek, emperyalist ekonominin bir parçası olmak zorundadır. Dünya üzerinde sosyalist blok veya bir ülke olduğu koşulda, devrimini yeni gerçekleştiren bir ülke ondan yardım alabilir, aralarında işbirliği gerçekleştirebilir. Tıpkı II. Emperyalist savaştan sonra, devrimini gerçekleştiren küçük burjuva devrimci, halkçı önderlikli ülkelerin sosyalist SB'ye yaslanması, ondan destek alması gibi. Kaldı ki, bu ülkeler emperyalistler ve işbirlikçilerine karşı mücadelelerini devrimle taçlandırmış, halk iktidarını kurmuş ülkelerdir.

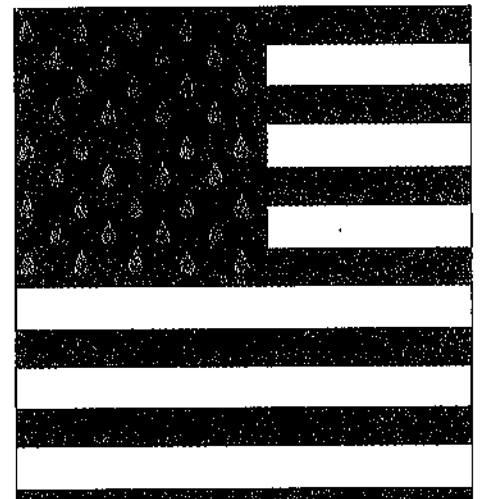
Oysa bugün Latin Amerika'daki ül-

keler açısından böyle bir durum söz konusu değildir. Ne dünya konjonktürü, ne de kendi durumları 'bağımsız' bir politika izlemelerine olarak tanımlanmamaktadır. Seçimle ya da askeri darbe ile işbaşına gelen bu hükümetler, kitlelerin ABD karşıtı tepkilerini arkalarına alarak halkçı kimi adımlar atmışlardır. Ancak bu genel olarak sermayeye ve her türden emperyalist darbe vuracak nitelikte değildir. Somut olarak Çin'le olan ilişki bunu gözler önüne sermektedir.

Çin'e yaslanmak, ya da sol bir takım söylemler kullanmak, onların sosyalist olduğunu göstermez. Tersine, bu argümanlarda kitlelerin bilincini bulandırmak istediklerini ortaya koyar. Çünkü, söylemi ne olursa olsun, başta bulunan hükümet, kapitalist bir hükümettir, Çin sermayesinin sözcülüğünü yapmakta, onların çıkarlarını savunmaktadır. Zaten bu durum, ÇKP'nin Eylül 2004'te gerçekleştirdiği kongresinde çıkan en önemli kararın, 'Çin tarzı sosyalizmi geliştirmek' olmasıyla yakından ilgilidir.

Brezilya'daki topraksızlar hareketine bakmak, bu konuda yeterince fikir verecektir. 'Sol' partinin başta olduğu Brezilya'da, kısmi bir toprak reformu bile gerçekleştirilmemektedir. Topraksızların pek çok eylemi, uzun yürüyüşleri ve toprak işgallerinin arkasından, hükümet belli sözler vererek işgale son verdirmekte, sonrasında ise, bu sözlerin çoğunu tutmayarak eylemcileri ortada bırakmaktadır. Brezilya'da işsizlik ülke genelinde yüzde 12 gibi yüksek bir düzeydedir. Hatta Sao Paulo gibi bazı bölgelerde yüzde 20'leri bulmaktadır.

Keza Venezüella'daki kitle hareketleri başka bir örnektir. Devlet başkanı Chavez karşıtı hareketlerin, ABD emperyalizminin kışkırtmasıyla, onun işbirlikçileri tarafından organize edildiği kuşku götürmez bir gerçektir. Ancak onların çağrısının belli bir kitle üzerinde yankı bulduğu da kuşku götürmemektedir. Kitleler yoksul ve aç oldukları ve Chavez'in ekono-

mi politikalarıyla bir türlü durumlarını düzeltemedikleri için, bu çağrılara karşılık vermektedirler. Hareketi yönetenin kimliği bir yana, kitlelerde yankı bulan sloganları üzerinde düşünmek gerekir.

Aslında başlı başına Çin'in durumu bile, ne menem bir 'sosyalizm' ile karşı karşıya olduğumuzu göstermeye yeter. Yoksulluğun düzeyi, kitlelerin ağır çalışma koşulları ve 'ucuz işgücü' olmaları, özelleştirmelere karşı eylem yapan kamu işçilerine dönük şiddetli devlet saldırısı, azınlıklar üzerindeki büyük baskı, siyasi partilere yaşam hakkı tanınmaması vb. pek çok unsur, Çin'in emperyalist kimliğini ortaya koymaya yeter.

Latin Amerika ve Afrika'nın yoksul ülkelerine dönük yardım ve yatırımların, Çin devlet yetkilileri kendi halklarına, 'Güneyin güneyle işbirliği' olarak açıklıyorlar. Görünen o ki Maoocu dönemden kalma 'Üç dünyacılık' Çin burjuvazisinin emperyalist politikalarına uyarlanıyor. Üç dünyacılığın sınıf uzlaşmacısı yüzü, Çin burjuvazisinin elinde daha açık çıkıyor karşımıza.

Çin, hem kendi ülkesindeki kitlelere hem de 'sol' hükümetlerin başta olduğu ülkelerin emekçilerine aynı çağrıda bulunuyor: 'Kendi ülkenizin burjuvazisiyle, onun 'sol' söylemleri hükümetiyle işbirliği yapın!'

Son sözü kitleler söyleyecekt!

Burada bizim üzerinde durmamız gereken bir konu daha var! Yazımızın birinci bölümünde, ABD'nin 'imparatorluk gücünü kaybetmekte olduğunu, bir daha aynı gücü kazanmasının ekonomik zemini olmadığını belirtmiştik. Bu konunun bir de toplumsal yanı bulunuyor.

ABD emperyalizmi, II. Emperyalist savaştan sonra 'demokrasi' getireceğini söyleyerek hegemonyasını geliştirmişti. Hem Amerikan halkı, hem de dünya halkları, ABD'nin demokrasi getireceğine en azından başlangıçta inanmışlardı. Alman faşizmini yenen asıl güç sosyalist Sovyetler Birli-

Bugün ABD ile başlamış olan savaşın nihai sonucunu Çin değil, kitlelerin sosyalizm özemleri belirleyecektir. Başlamış olan yeni emperyalist savaş, ilerici başkaldırıları da yaratacaktır, devrimci bareketleri de. Bunun içinden devrimci-komünist önderlikler mutlaka çıkacak, kitleleri sosyalizme taşıyacaktır.

ği olduğu halde, ABD emperyalizmi, bu başarıyı kendi hanesine kaydedip onu propaganda aracı haline getirmişti. Daha savaştan önce başlayan ideolojik bombardımanında temel argüman, ABD'nin 'demokrasinin beşiği' olduğu, faşizmin en başta bu demokrasiye düşman olduğu ve yok etmeye çalıştığı idi. Savaş sonrasında da bu politikalarla gitti yarı sömürge ülkelere. Marshall yardımı ile 'demokrasi' masallarını birlikte 'sarması' oldukça etkili oldu.

Şimdi benzer tutumu gösteren ülke Çin'dir. Üstelik 'demokrasi' yalanının çökmesinin ardından, çok daha etkili bir kavramla yola çıktı Çin: Sosyalizm kavramıyla.

Bayrağı ABD'den devralan Çin, artık sömürgelerine 'sosyalizm' götürüyor, ucuz mallarıyla birlikte. Ve kitlelerde yankı buluyor bu slogan, tıpkı II. Emperyalist savaştan sonra 'demokrasi' kavramının yankı bulması, sempati toplaması gibi. Bu tablo bile, ABD'nin sadece ekonomik olarak değil, ideolojik olarak da kendi hegemonyasını taşıyamadığını, bu rolü de Çin'in üstlenmeye başladığını göstermektedir.

Çin'in hedefi, ABD'nin boşalttığı koltuğa oturmak, imparatorluk tacını kendi başına takmaktır. Kaynağını Çin'in toplumsal yapısında çok etkili olan Konfüçyüs öğretisinden alan, sabır ve sakinliğe dayalı Çin politikası, dünya pazarlarında da sakince ve sabırla ama oldukça etkili bir biçimde ilerlemektedir.

Yaşanan bu sürecin en önemli yanı, kitlelerde sosyalizm özemlerinin ne kadar güçlenmiş olduğunu ortaya sermesidir. Başını ABD'nin çektiği uluslararası burjuvazi, özellikle son onbeş yıldır karşıdevrimci rüzgarlarını dizginsizce estirmektedirler. Israrlı bir biçimde sosyalizmin öldüğünü, proletaryanın yok olduğunu, bu nedenle 'daha iyi bir dünya için' savaşının bu düzen sınırları içinde, yani reformistçe verilmesi gerektiğini vazetmektedirler. ABD'nin yarattığı dünya hegemonyasının yenilmez ve yokedilemez olduğu, kitlelerin bilincine nakşedilmeye çalışılmaktadır. Ancak bugün Çin'in bu kadar etkili bir biçimde yayılması da, bize bu ideolojik bombardımanın kitleler üzerinde etkili olmadığını göstermektedir. Kitleler, dünyada 1917 Ekim devrimiyle açılan, II. Emperyalist savaşla birlikte dünya geneline yayılan, sonrasında neredeyse bütün Latin Amerika ülkelerini saran devrim dalgasının etkisini hala belleklerinde taptaze hissetmektedirler. Sosyalist SI'de ete kemiğe bürünen sosyalizm bugün hala işçi ve emekçilerin en büyük özlemidir. Çin'in 'sos-

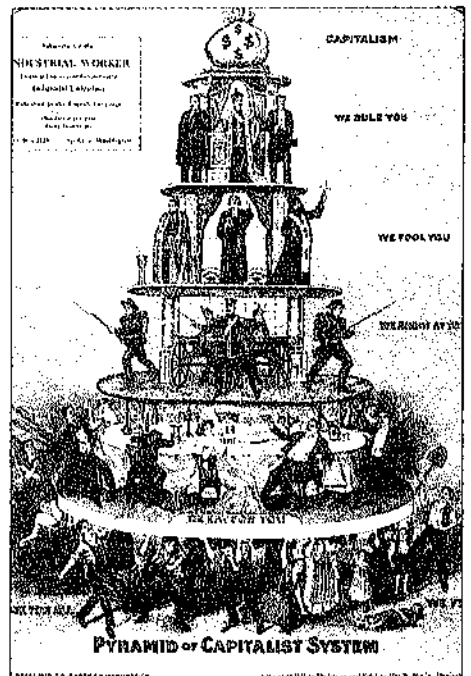
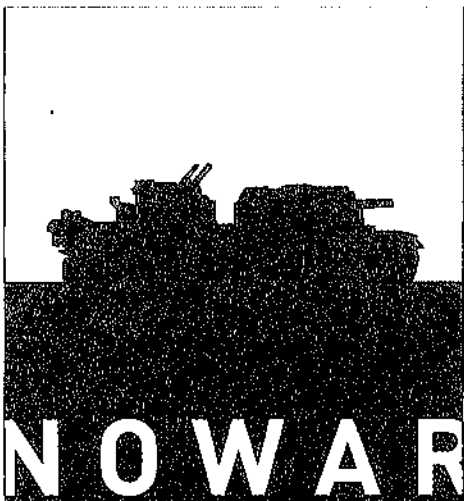
yalizm' argümanlarını kullanarak bu kadar hızlı ve etkili bir biçimde yayılmasının; hem kendi halkını, hem de dünya halklarını etkilemesinin altında yatan budur.

Çin emperyalizmi, kitlelerin istek ve arayışlarını doğru tahlil ederek bu argümanları bırakmamakta kararlı davranmaktadır. Ancak onun da hesap etmediği bir nokta vardır. Kitlelerin bugün sosyalizm özemleri, daha önce hiç olmadık derecede yükselmiş, büyümüştür. Son yıllarda, sadece ülkemizde değil, dünya genelinde gerçek devrimcilere özem, sosyalizme saygı, değerlere bağlılık güçlenmektedir. Kitleler, ihtiyaç ve beklentilerine yanıtı, sosyalizm gerçeğinde bulmaktadırlar. Ancak kendilerine güven verecek güçlü devrimci-komünist partilerin yokluğu, sadece ülkemizde değil, dünya genelinde işçi emekçi kitlelerin en büyük sıkıntısı durumundadır.

Kitleler, gerçekten 'sosyalist' olduğuna inandıkları için kendi ülkelerindeki hükümetlere inanmakta, güvenmektedirler. Keza, Çin'in yaşadığı bütün değişime, hatta baştan itibaren sosyalizme yabancı uygulamalarına rağmen, Çinli emekçi kitlelerde daha hala, sosyalizm vurgusuna saygı ve bağlılık sürmektedir. Ve bunca yoksulluk, açlık, baskı ve işkence altında, tüm dünyada sosyalizme özem giderek yayılacak, güçlenecektir.

Bu nedenle, bugün ABD ile başlamış olan savaşın nihai sonucunu Çin değil, kitlelerin sosyalizm özemleri belirleyecektir. Başlamış olan yeni emperyalist savaş, ilerici başkaldırıları da yaratacaktır, devrimci hareketleri de. Bunun içinden devrimci-komünist önderlikler mutlaka çıkacak, kitleleri sosyalizme taşıyacaktır.

Sürecek

Newroz, zulme başkaldırı, Newroz, isyandır!

"Zulmün karanlıklarını yırtan ateş"
NEWROZ!

Demirci Kawa dertleri adına
Medyalı yığınlar boşluk dağlarda
Tut tut yanan ateşleri
Birleşip Ninova'ya davamla
Zulmün başına oltuysa vatanla

Tabaktan çarçabık beyeler davastır
Bütün cileler pak bir gözündü
Demirci dertleri boşluk dağlarda
Tut tut yanan ateşleri
Birleşip Ninova'ya davamla

Kabarıp taşular
Koparıp dağın üstleri
Ninova'ya davamla
Zulmün başına oltuysa vatanla
Tabaktan çarçabık beyeler davastır

Sevinç gözyaşları köyün üstleri
Yudum yudum sarıp dertleri
Demirci Kawa tanrısı Dehşet dağında
Tabaktan çarçabık beyeler davastır

İler salar bütün süzülür dertleri
Yudum yudum sarıp dertleri
Demirci Kawa tanrısı Dehşet dağında
Tabaktan çarçabık beyeler davastır

Bir daha-bir daha
İskit yalından süzülen yaşlar adına
Elemlerinden salınan şaklar adına
Beyinler şakları çarçabık başlar adına

Bir daha-bir daha
İskit yalından süzülen yaşlar adına
Elemlerinden salınan şaklar adına
Beyinler şakları çarçabık başlar adına

Bir daha-bir daha
İskit yalından süzülen yaşlar adına
Elemlerinden salınan şaklar adına
Beyinler şakları çarçabık başlar adına

Bir daha-bir daha
İskit yalından süzülen yaşlar adına
Elemlerinden salınan şaklar adına
Beyinler şakları çarçabık başlar adına

Bir daha-bir daha
İskit yalından süzülen yaşlar adına
Elemlerinden salınan şaklar adına
Beyinler şakları çarçabık başlar adına